

GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl: 2 Sayı: 6 15 Mart 1993 Fiyatı: 8.000 TL (KDV İçinde)

**KIZIL SİYASİ İKTİDARLAR
PERSPEKTİFİYLE
NEWROZ ATEŞİNİ KÖRÜKLE !**

YENİ DEMOKRAT

SUNU

Merhaba

6. sayımızla yine karşınızdayız. Bu sayımız gerek gündemin yoğun olmasından gerek haber ve yazıların elimize geç ulaşmasından dolayı gecikti. Öncelikle dergimize gönderilecek haber ve yazıların bekletilmeden, fotoğrafıyla birlikte bize ulaştırılması gerekiyor. Bekletilip biriktirilerek gönderilen yazılar dergimizin aksamasında en temel etmenlerden birisi. Bu sorunu doğal muhabirlerimiz ve okuyucularımızla aşacağımıza inanıyoruz.

Dergimizin kapağında Newroz'a yer verdik. Sömürü ve baskıcı düzenlere karşı isyan günü anlamını taşıyan Newroz, bu yılda patron-ağa devletine korku salacaktır. Newroz'u ele alış perspektifimizin yer aldığı yazımız hepimizin önemle okuması gereken bir yazıdır.

Bunun yanında TC devletinde acze düşüncü mahkumlarının şanlı finar eylemi ve akabinde cezaevlerinde gelişen baskı ve direnişler yine dergi sayfalarımızda. Bu gündeme ilişkin "Baskı aracı cezaevleri ve direnme hakkı" adlı yazımız hukukçu bir arkadaşımızın güzel bir çalışması.

Her türlü çarpıtmaya ve içini boşaltmaya çalışmasına rağmen emekçi kadınların birlik, mücadele ve dayanışma günü devrimci kadınlarımızın savaşımıyla sürüyor. 8 Martı konu alan yazımız eleştirel bir yazı olma özelliğinde.

16 Mart, 30 Mart gibi Türkiye devrimi mücadelesinde yeri olan sembolleşmiş günlere ilişkin öz yazılarımız, kısa bir hatırlatma olarak kaleme alındı.

Enternasyonal proletaryanın savaşın Türkiye kurmayı saflarında mücadele yürüten şanlı enternasyonalist Barbara ANNA KISTLER'in şehit düşmesiyle ilgili yazı ve anma haberlerini de dergi sayfalarımızda bulacaksınız.

"Ortaöğrenim gençliğinin mücadele tarihi ve bugünkü örgütlenme sorunları" başlıklı yazımız, liseli gençliğe kısa ve öz bir perspektif sunuyor.

Orta sayfamızda yer alan "Kısa ve genel olarak Komsomol nedir?" yazısı okurlarımızı Komsomol konusunda bilgilendirmeye yönelik.

Geçen sayıda başladığımız "Türk restorasyonu" adlı yazı dizimiz Kemalizmin iki yüzlü politikalarını ortaya koymaya devam ediyor.

Partizan Gençlik adlı dergide yayımlanan, TMLGB MK-SB röportajını önemli ve ilgi çekici bulacağımıza inanıyoruz.

"Devrimci Bale Üzerine" başlıklı yazımız, sanatsal cephede, sınıfsal savaşın nasıl yürütüldüğüne güzel bir örnek.

İşçi okullarımızın mektuplarıyla son bulan bu sayımıza gösterdiğiniz ilgiden dolayı teşekkür ediyoruz.

Gecelekle sayıda buluşmak üzere...

İÇİNDEKİLER

Kızıl siyasi iktidarlar için Newroz ateşini körükle.....	3
Zindanlar parçalandı.....	3
Haberler	4-12
Kadınlar uyanın harekete geçin	13
Ortaöğretim gençliğinin mücadele tarihi.....	14-15
Kısa ve genel olarak Komsomol nedir?	16-18
16 Mart katliamı unutulmadı	18
TMLGB MK-SB ile röportaj	19-20
Türk Restorasyonu	21-24
Baskı arası cezaevleri ve direnme hakkı-firar	25-26
Devrimci bale	27-30
İşçi mektupları	31

Dergimize mahkeme,
Dergimize toplatma

Doğrulardan her zamanki gibi rahatsız olan egemen sınıflar çeşitli yöntemlerle dergimiz üzerindeki baskılarına devam ediyorlar. En son dergimiz dördüncü sayısındaki "Tanju Çolak'ın affedilmesi, yolsuzlukların affedilmesidir, affetmeyeceğiz!" başlığı ile verilen haberimizden dolayı "şunuda unutmayalım ki en büyük soyguncu ve dolandırıcı devlet'tir" cümlesine yer verilerek, "devletin, soyguncu ve dolandırıcı sıfatları ile anılması sureti ile alenen tahkir ve tezyif edildiği kanaatine varılmıştır" denilerek dergimize dava açıldı.

Bununla beraber dergimiz 5 sayısı, 8 sayfasında "Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden Liseli halk gençliği" başlıklı yazıda "Partimiz TKP/ML'yi, Ordumuz TIKKO ve Gençlik Örgütümüz TMLGB'yi tanıyan herkes de bilirki biz işbirlikçi halk düşmanlarının en büyük korkusuyuz" ve 9'uncu sayfasında "Devrim şehitleri anıldı" başlıklı yazılar ile "terör" örgütünün bildirisinin basıldığı, aynı gazetenin 12 sayfasında "Röportaj" başlıklı yazı ile de "terör" örgütlerinin propagandasının yapıldığı anlaşıldığından adı geçen derginin Anayasa'nın 28 ve CMUK'nun 86.1'inci maddelerince toplatılmasına karar verilmiştir." denilerek dergimiz toplatılmıştır.

Devrimci-demokrat basın üzerinde estirilen devlet terörü tüm yüzsüzlüğüyle sürüyor. Demokrat basının, basın özgürlüğünden bahseden devlet sözcüleri, düzenin ideolojisine ters düşen yazılarımızdan dolayı yada, en doğal hakkımız olan çeşitli devrimci örgütlerin görüş ve yazılarını yayınladığımız için dergimize dava açıyor, toplatma kararları veriyor. DGM savcısı Aydın Şahin imzasıyla, çıkarılan toplatma kararını protesto ediyor, tüm demokratik kamuoyunu devletin çift standardını teşhir ve protestoya çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ DÖNÜŞÜME AYAK UYDUR, İLERİYLE KUCAKLAŞ

ABONE KOŞULLARI

☐ Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL.	☐ 1 Yıllık: 96.000 TL.
☐ Yurtdışı 6 Aylık: 30DM.	☐ 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası
Beyazıt Şb. 2214616-

YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası
Beyazıt Şb. 3567132

▶ YDG, OKUYUCULARININ AKTİF DESTEĞİ OLMADAN GÖREVLERİNİ YERİNE GETİREMEZ.

▶ OKUYUCULARIMIZI GÖNÜLLÜ MUHABİRLİĞE, DAĞITIM ÇALIŞMASINDA YER ALMAYA, MADDİ VE SİYASİ KATKILARINI GELİŞTİRMEYE,

▶ ÖZELLİKLE İSTANBUL DIŞINDAKİ, KİTAPÇILAR YA DA BÜROLAR ARACILIĞIYLA ULAŞAMADIĞIMIZ OKURLARIMIZI ABONE OLMAYA VE ABONE BULMAYA

ÇAĞIRIYORUZ!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIN SANAYİ LTD. ŞTİ. ADINA SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal BOZTAŞ,

YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL., 1 Yıllık: 96.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM.

YURT İÇİ HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2214616- YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3567132

Baskı: Aydınlar Matbaacılık

TOPLUMSAL VE ULUSAL KURTULUŞUN GÜVENCESİ OLAN KIZIL SİYASİ İKTİDAR'LAR İÇİN GERİLLA SAVAŞI PERSPEKTİFİYLE NEWROZ ATEŞİNİ KÖRÜKLE !

Doğa baharla birlikte canlanmaya, tohumlar baharla birlikte güneşe doğru daha bir gayretle uzanmaya başlar. Doğanın canlanması güneşe sevdalarının dinamizmi ile birleştiğinde yer yerinden oynar.

Bahar ve dinamizm denince, sömürülen ve zulmedilen emekçi kitlelerin isyan günü olan 21 Mart hemen akla gelir. Demirci Kawa'nın zulümkar Dehak'ı öldürdüğü gün olarak kabul edilen 21 Mart yüzyıllardan beri ezilenlerin ezenlere karşı isyan günü olarak kutlanmaktadır. Bu isyan günü hemen hemen bütün Orta Doğu halklarının isyan günü olarak yüzyıllardan beri bayram havasında kutlanagelmıştır.

Bugün Nevroz'un Orta Doğu halklarının sömürü ve zulme karşı isyan günü olduğu gerçeğini karartan, içini boşaltan iki tür salvo ateşiyle karşılaşıyoruz.

Bunlardan birincisi, ezen sınıfların 21 Mart'ı sömürü ve baskı altında tutulan kitlelerin ezenlere karşı isyan günü olduğu gerçeğini "yokederek", onu eski önasya kavimleri için güneş yılının başlangıcı" olduğu, "Hz. Ali'nin doğum günü" olduğu, yalan ve demogojilerini ileri sürmüşlerdir ve sürmektedirler.

İkincisi de, bugün Kürt milliyetçilerinin 21 Mart'ı sömürü ve zulüm altında tutulan kitlelerin ezenlere karşı isyan günü olmaktan önemli ölçülerde çıkararak, onu ezilen ve bağımlı ulus olan Kür t ulusunun "bağımsız" bir devlet kurmak için onların isyanı olmakla sınırlamalarıdır. Ezenlerin 1 Mayıs'ı bahar bayramı, 8 Mart'ı burjuva kadınlar günü vb. ilan etmeleri nasıl ki dünyanın sömürü ve zulme isyan etmelerini önlemek, doğrultusunu şaşırtmak hedefliyse, 21 Mart da özünde aynı hedeflidir.

Kürt milliyetçileri ise 21 Mart'ı yalnızca "bağımsız" bir Kürt devletinin kurulması amacıyla isyan günü ilan etmelerinin nedeni, onu ezilen-bağımlı Kürt ulusunun ezen ulusunun ege-men sınıflarına karşı yönelmekle sınırladıkları içindir. Bu elbette ki sömürü ve zulüm altında tutulan kitlelerin isyan gününü törpüleyen, onu kısa kesen bir yaklaşımdır. Proletarya bugünün Kürt milliyetçileri tarafından bu şekilde ele alınmalarının demokratik içeriğini desteklerken, onun anlamını ve önemini karartılmasına da karşı çıkar, çıkmalıdır.

Kuşkusuz Nevroz'un bu güne taşınmasında en önemli fonksiyonu Kürt halkı oynamıştır. Onlar bütün zulüm ve katliamlara, yasaklamalara karşın, bugünü isyan ateşinin sönmemesi için kutlaya gelmişlerdir. Kürt halkı isyan tohumunu hep kanlarıyla sulayarak yaşatmış ve bugüne getirmiştir. Bu durum Kürt milliyetçilerinin propagandasıyla birleşerek, "salt Kürtlere özgü", "Salt Kürt ulusunun bağımsız bir devlet kurmak" şeklinde bir yanılısama yaratmıştır. Bu yanılısama genel olarak Orta Doğu halklarının bugünü sömürü ve zulme karşı bir isyan günü olarak kutlana geldiği gerçeğini karartmaktadır. İşte Nevroz sömürü ve zulme karşı isyan günü olduğu için, o sadece "bağımsız" bir devlet için Kürt ulusunun isyan günü olarak kutlanmamalıdır.

Nevroz sömürü ve zulüm altında tutulan bütün Orta Doğu halklarının ezenlere karşı bu sömürü ve zulüm zincirini kırmak için isyan günü olarak kutlanmalı, bunu yaparken Kürt ulusunun ezen ulusunun egemen sınıflarına karşı verdikleri mücadelenin demokratik muhtevasında özel vurgu yapılmalıdır.

Faşist Diktatörlük son yıllarda 21 Mart'ı kendisinin " meşru " katliam günü ilan etmiştir. Her 21 Mart öncesinde faşist diktatörlük polisini, jandarmasını ve bilcümle katliamcı güçleri ile diğer araçlarını devreye sokarak bu isyan ateşini söndürmek istemektedir. Bütün bunlara rağmen, başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden halkımız 21 Mart'ı ölüm ve kanları pahasına kutlamaktan geri durmadılar ve durmayacaktır.

Artık Nevroz ateşi halk kitlelerinin kendiliğinden kutladıkları bir gün olmaktan çıkmıştır. Bugün gerek PKK ve gerekse de proletarya partisi TKP/ML Nevroz'u gerilla savaşıyla kö- rüklemektedir.

Nasıl ki Demirci Kawa kılıcını örsle çekiç arasında biçimlendirerek Dehak a "saplamışsa" bugün gerilla savaşı da örsle çekiç arasında pişerek faşist diktatörlüğe saplanmaktadır. Bu önemlidir ve devrimin yükselen narasıdır.

Bu savaş narası baharla birlikte daha bir yükselir. Esas mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğu ülkemizde bugün gerilla savaşı her zamankinden daha büyük bir çekim merkezi haline gelmiştir. Kitleler yüzlerini her gün daha çok dağlara yönelmektedir.

Ancak proleter güçler salt gerilla savaşı vurgusuyla soruna yanaşmazlar. Onların en önemli farklılıklarından bir tanesi proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşının her hangi bir gerilla savaşı olmadığı, "KS'ler için Gerilla Savaşı " olduğu gerçeğidir. Ve işte budur, çeşitli milliyetlerden halkımızı kurtuluş götürecektir olan. Geline aşamada gerilla savaşından "KS'lar için Gerilla Savaşı" düzeyine daha geniş bir alanda sıçranmalıdır. Proletarya önderliğindeki halk ordusu bu amaç doğrultusunda son derece önemli mevziler elde etmiştir. Bu mevzileri kazanmak ve korumak kolay olmamıştır. Geline aşamada ise proletarya partisi TKP/ML bu mevzileri korumaktan çıkmış, ciddi bir yönelimle daha ileri mevziler kazanmaya başlamıştır. Karadeniz'de kazanılan mevziler, Dersim'de alternatif iktidar organları olan Köy Halk Meclislerinin oluşturulması bunların en bariz örnekleridir. Bu mevzilerin güçlendirilmesi, yeni ve daha ileri mevzilerin kazanılması için baharla başlayacak olan yönelim daha güçlü, daha hızlı ve ivme ile ilerletilmelidir, ilerletilecektir.

Nevroz sömürü ve zulme karşı isyan gündür. YDG bu isyan gününü bulunduğu her alanda kızıl alevler yakarak kutlamakla yetinmemeli, bu kızıl alevleri yükseltmeli ve bu isyan ateşinin yükseltilmesinin güvencesi olan "Kızıl Siyasal İktidar" lar için Gerilla Savaşı " perspektifiyle mücadelesine hız vermeli ve de gerçekleşecek 21 Mart katliamlarına karşı tavır geliştirmek için hazırlanmalıdır.■

FAŞİZMİN "ÇOK GÜÇLÜ" ZANNETTİĞİ ZINDANLAR BİR KEZ DAHA ÖZGÜRLÜK TUTSAKLARINCA PARÇALANDI!

Her sınıf kendi hasmına karşı siyasi mücadelesin de kendi özüne uyan yöntem ve kurumlar kullanır. Tarihsel kesitte çelişmenin eskiyen, çürüten yanını temsil eden patron ağa devleti halka karşı yürüttüğü mücadeleyi bu gerici niteliğine uygun kurumlara yürütür. Cezaevlerinde ülkemizde devrimcilerin yıllar boyu sıcak mücadeleden tecrit için tutulduğu gerici kurumlardandır.

Patron-Ağa devleti her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de mücadeleyi çürümüş niteliğine uygun olarak yürütür. Ülkemiz cezaevlerinde devrimcilerin siyasi tutsaklık hakkının tanınması bir yana, cezaevleri tutsakları siyasi kimliklerinden tecrit için işkence merkezlerine dönüştürülmüştür.

Gerici kokuşmuş düzenin, düzenlerini sürdürmelerinin araçlarından biri olan cezaevleri geçtiğimiz ay iki firara sahne oldu. TKP/ML halka verdiği firar sözünü bu kez Nevşehir ve Bayrampaşa duvarlarını diğer devrimci gruplarla yaptığı eylembirliyle parçalayarak tutuyordu. Nevşehir cezaevinde 3'ü TKP/ML davasından, 2'si Devrimci Sol davasından, 4'ü TDKP davasından, 9'u PKK davasından olmak üzere toplam 18 tutsak parçaladıkları duvarlardan sonra sıcak mücadeleyle buluşuyordu. Bayrampaşa'da 4'ü Devrimci Sol davasından, 3'ü TKP/ML davasından toplam 7 tutsak sıcak mücadeleyle buluşuyordu. Özgürlük tutsakları iki düşman zindanını daha parçalayarak faşist devleti rezil rüsva ediyordu.

Firarın ertesinde firarın şokunu üzerinden atamayan faşist TC ve onun sözcülüğünü yapan burjuva basını firarın dışardan gelen 6 kişi tarafından örgütlediği kaçanların bir kısmının hala cezaevinde olduğu şeklindeki açıklamalarıyla yaşadıkları paranoik durumu yansıtıyordu.

Firarla acze düşen düzen ve onun sözcülüğünü yapan burjuva basını yaptıkları yorumlarda firarı kah cezaevlerindeki laçkalığa, kah cezaevi personelinin yardımına bağlıyordu. Sürekli devletin "yenilmez", "güçlü" olduğunun propagandasını yapan baylarımız her ne hikmetse cezaevi firarları sonrası cezaevlerinde devletin güçsüzlüğünü keşfediyorlardı.

Düzen temsilcilerinin itiraf edemediği devrimci irade ve devrimci yaratıcılığın düzenin kendini "en güçlü" zannettiği zindanlarda bile onu acze düşürmesidir.

Sayın burjuva basını na ve sözcülüğünü yaptıkları burjuva baylara soruyoruz?

Devrimci yaratıcılık, devrimci irade, devrimci uyanıklığın gücünü hiçe sayarak ve görmezden gelerek firarları cezaevlerindeki laçkalığa bağlıyor sunuz.

Peki "en güçlü" olduğunuz işkence merkezlerinde ser verip sır vermeyerek polis şeflerini acze düşüren komünist önderler İ.Kaypakçaya ve Süleyman Cihan'da mı işkence merkezlerindeki laçkalık yüzünden düşmanı "en güçlü" olduğu alanda yenilgiye uğrattıyordu.

Evet baylar sizde bizde çok iyi biliyoruz ki savunuculuğunu yaptığınız düzen cezaevi ve işkence merkezlerini en sadık uşaklarıyla yöneterek sıkı bir şekilde koruyor. Ama bizim defalarca açıkladığımız sizin ise savunduğunuz sınıfın çıkarı gereği hiç bir zaman itiraf edemediğiniz devrimci iradedir, faşist devletinizi "en güçlü" olduğu zindanlarda acze düşüren.

Düzen sözcülerinin firar sonrası "cezaevlerinde laçkalık" keşfetmelerinin sürekli bunun propagandasını ön plana çıkarmalarının önemli bir nedeni de cezaevlerine yönelik yeni saldırı planlarına kendilerince kamuoyunda meşruluk kazandırmaya çalışmalarındandır. Cezaevlerinin "örgütlerin denetiminde", "örgütlerin siyasi eğitim yaptığı" yerlere döndüğü şeklindeki propagandaları hep bu politikaların bir parçasıdır. Yeni demokrat gençlere düşen görev düzenin cezaevlerine yönelik yeni saldırı planlarının en geniş teşhirini yapmak, düzenin bu politikalarının her uygulamaya konulma aşamasında çeşitli protesto eylemleriyle cevap vermek olacaktır. ■

Kazandığın mevziler için diren! Yeni mevziler için savaş!

**Faşist diktatörlük ODTÜ yurtlarını
"kerbela"ya çevirmek istiyor !**

**26 Devrimci-demokrat öğrenci
yurtlardan atıldı.**

Yurtlarda sıcak suların dört gün akması sonucu yapılan eylemler ardından "sakıncalı" oldukları gerekçesiyle 26 kişi yurtlardan atıldı. 10-11 Ocakta yapılan bu eylemlerin hemen ardından, yangından mal kaçırıcısına 12 Ocakta yapılan Üniversite Yönetim Kurulu toplantısında öğrencilerin okuldan atılmalarına karar verildi. Şubat tatiline kadar bekletilen karar, tatilin ortasında öğrencilerin evlerine postalandı. Kararın tatilde duyurulmasının amacı bellidir. Öğrencileri tek tek dağıtmak bir şekilde cezalandırmaktır. Disiplin yönetmeliğinin 33. Maddesine göre atılan bu öğrencilere soruşturma açılmamıştır. Eylemler bahanedir. Arkadaşların yurtlardan atılmasının sebebi, devrimci-demokrat bir kimliğe sahip olmalarıdır. Hedeflenen yurtlarda faşist kadrolaşmayı yaratmak ve devrimci-demokrat öğrenci hareketini getirmektir.

15 Şubat Pazartesi günü yurtlarda geniş katılımı yapılan bir toplantıda bu saldırıya karşı nasıl bir tavır alınacağı tartışıldı. O gün yapılan toplantıdan net bir karar çıkmaması üzerine ertesi gün akşamı bir toplantı daha yapıldı. Burada Yeni Demokrat Gençlik yurtlarda ve kantinde atılan öğrencilerle beraber oturulmasını, jandarmaya ve yurt yönetimine rağmen alanın terk edilmemesini ve aktif direnişi önerdi. Ancak bu konuda yapılacak tüm eylemlerin ve alınacak tüm kararların merkezinin, motor gücünün yurt öğrencileri olması gerektiğini de vurguladı. Çünkü bu sorunu direkt yaşayan ve yaşayacak olan yurt öğrencileridir. Dolayısıyla yaşamlarını doğrudan etkileyen bu sorunun çözümü için kararlarını kendileri alıp, kendileri uygulamalıdır. Kısa vadede hedef olarak önelerine, yapacakları bir dizi eylemlilikle, yurt yöneticilerini, tanımak zorunda bırakacakları yurt temsilciliklerini oluşturmayı koymalıdır. Bu temsilcilikler gerçek anlamıyla yurt öğrencilerini temsil edebildikleri oran da yaşamlarına örgütlü bir şekilde müdahale edebilmelerinin ve yönetimde fiili söz haklarının bir aracı olacaktır. Bu temsilcilikler bütün yurt öğrencilerin temsil edebilmesi için mümkün olduğunca geniş bir kitleyle oluşturulması gerekliliğinin yanı sıra amacından sapmaması için de kapıları ajan-provokatör ve faşistlere kapatılmalıdır.

Oluşturulan temsilcilik mekanizmasının yurt yönetimince tanınması için mücadele edilmeli, fakat bununla yetinilmemelidir. Belirleyici olan, yönetimin göstermelik kabul ettiği temsilcilikler değil, mücadelesi ile fiili olarak işleyen, yönetimde söz hakkı olan temsilcilikleridir.

Yaşadığımız sorunlara bütünlüklü bakabilmek ve

doğru hatta mücadele edebilmek için kendi öz örgütlülüklerimizi yaratmak zorundayız. Bunun için kuracağımız örgütlülüğün adını doğru olarak koymak gerekir. Bir kampüs üniversitesi olan ODTÜ'de yukarıda açmaya çalıştığımız temsilciliklerin merkezi bir örgütlülüğe aktarılması gerekir. Bu da bir öğrenci derneğidir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle işleyen, bir dernekte, en geniş katılımı, anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist, anti-şövenist bir mücadele hattında örgütlenmemiz gerekmektedir.

Gelecek Ellerimizdedir!
Birlik-Mücadele-Zafer!

ODTÜ Yeni Demokrat Gençlik!

**ODTÜ'de rektörlük-jandarma-sivil faşist
işbirliği sökmedi !**

**Öğrenciler önce jandarmayı, sonra
sivil faşistleri, ardından da İdareyi boz-
guna uğrattı.**

Yüksek öğrenim gençliğinin genel olarak durgun, kitlelerin ve öz örgütlerinin dağılmış olduğu bir dönemde ODTÜ güzel bir çıkış yaparak mücadeleye sayfa olmasa da güzel bir paragraf yazdı. Haklılığını direnerek ve aynı zamanda savunarak düşmanı gerilettiler. Bu beklenmedik bir çıkış olmasına rağmen, dost da düşman da kitlelerin öfkesinin ve kararlılığının sonuçlarını gördü.

Hafta başında Özgür Üniversite Hareketinin astığı afişlerin dine saldırdığı gerekçesiyle Müslüman Gençlik tarafından indirilmesi olayların başlangıcı oldu. Buna karşılık, indirenler dövüldü. Ertesi gün Müslüman Gençliğin diğer devrimci grupları ayrılarak sadece Özgür Üniversite Hareketini hedef alan bir bildirisini dağıttı. Devrimci-demokrat ve sosyal demokrat öğrencilerde bu bildirileri topladı. Bu gerginliği Müslüman Genç-

lik'in içindeki kararsız, ılımlı müslümanları kendi peşlerine takmak için fırsat bilen sivil faşistler, okulda birarada dolaşarak gövde gösterisi yaptılar ve bildikleri devrimci-demokrat öğrencilere satışlar.

Bunun üzerine ODTÜ'de geniş bir katılımı yapılan ilk toplantı da eğilim genel olarak anti-faşist mücadelenin yanlış kavranmasından kaynaklı doğrudan dincilere ve sivil faşistlere karşı bir toplu gösteri yapılması yönündeydi. Bunun nedeni de gerek kemalistlerin gerek Özgür Üniversite Hareketinin dinci ve sivil faşistleri, her ne kadar devletten destek gördüklerini belirtmeler de, esas olarak devletten bağımsız birer siyasi akım olarak değerlendirmeleridir.

Türkiye gündeminin, egemenlerin iflas etmiş ideolojisi kemalizmi hortlatmak amacıyla, çeşitli senaryolarla laik-anti laik çatışmasıyla doldurma ya çalışıldığı bir dönemde; ODTÜ'deki bu olayda da devletle ilişkisini koymadan sadece radikal-dinci akımları, sivil faşistleri hedeflemek, kitlelerin bilincini bulandırmak olacaktır. Tam da bu noktada egemenlerin amacına hizmet edecek rotaya girmemek ve anti-faşist mücadeleyi doğru kavrayarak, faşist yurt yönetmeliklerinden işkenceye, parlamentosundan basıma, ekonomi politikasından faşist diktatörlüğün tüm kurumlarına karşı doğru bir hatta mücadele verilmesi gerekir.

Rektörlüğün aracılığıyla düzenlenen Bosna-Hersek dayanışma haftasını fırsat bilerek okula sokulan sivil faşistlerin Bosna-Hersek için "masumane" dayanışmalarının gerçek yüzünü göstermek, sadece Bosna'dakilere değil, katliama uğrayan tüm dünya halklarıyla dayanışma için ve özellikle de Bosna-Hersek, Somali, Filistin, Kürdistan...vb de olanların emperyalizmin birer kanlı çıkar oyunları olduğunu vurgulamalı ve yapılması düşünülen gösteriyi bu perspektifle anti-faşist, anti-emperyalist rotaya sokmak gereğinden hareketle Yeni Demokrat Gençlik, tüm bu olaylara karşı bir alternatif forum önerdi.

ODTÜ'de gerek çeşitli siyasetlerin gerekse de genel öğrenci kitlesinin anti-faşist mücadele konusunda şöyle çarpık bir bakış açısı vardır. ODTÜ'de jandarma hergün terör estirirken devrimci-demokrat öğrenciler yurtlardan atılırken, paralı eğitim günbe gün yaşamımızın bir parçası haline getirilirken, infazlar gözaltında kayıplar, toplu katliamlar gerçekleştirilirken suskun ve dağınık kalan öğrenci gençlik, her nedense, sorun dinciler ve sivil faşistler olunca ayaklanmaktadır. Elbetteki

ODTÜ'nün diğer yerlerindeki insanlarla de birleşmek amacıyla tekrar yürüyüşe geçildi. Bu sefer, karşımıza çıkan sivil faşistlerdi. 1 saat kadar da onlarla çatışıp püskürtükten sonra (jandarmaya sığındılar) rektörlüğün önüne gittik. Orada tekrar gözaltındaki arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını isteyerek sloganlarla rektörü çağırdık. Bir forum da burada gerçekleşti. Bir süre sonra Rektör, çıkıp jandarmanın bırakmak zorunda kaldığı arkadaşlarımızı almaya gitti. Bu arada, bu kazanı-

ğı, iki grubu ayırmayı üstlendiği türünden yalanlarla kamuoyunu yanıltmaya çalışmıştır. Bize düşen görev, olayın gerçek yüzün halkımıza duyurmakla kalmayıp, mızrağın sivri ucunu faşist diktatörlüğe yönelmek ve Yeni Demokratik Türkiye kurma mücadelesini yükseltmektir. ■

Kazandığın mevziler için Diren!
Yeni Mevziler için savaş!

ODTÜ Yeni Demokrat Gençlik

ODTÜ'den

Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve gençliği proletarya partisi TKP/ML ve Halk Ordusu TIKKO'nun kurucusu komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'yı yeterince tanımıyor. Bu nedenle biz, ODTÜ'de onu tanıtmak amacıyla bir çalışma başlattık. Bu çalışmayı 18 Mayıs'ta doruğa çıkarmak ve o tarihten sonra da devam ettirmek istiyoruz. Bu amaçla öncelikle İbrahim Kaypakkaya'nın isiminin yazılı olduğu bir fotoğrafını yemekhaneye ve bölümlere astık. İkinci olarak İbrahim Kaypakkaya'nın büyük bir fotoğrafının etrafına Ali Haydar Yıldız, İsmail Bulut, Baba Erdoğan, Kazım Çelik, Süleyman Cihan, Emre Bilgin ve Tuncay Çarıkçıoğlu'nun fotoğrafları yapıştırılarak, altına şu şiarımızı yazdık; "Bu can bu bedende kaldıkça, kazıyacağız kökünü. Emperyalizmin, feodalizmin, ve komprador kapitalizmin!" Jandarmanın bizim olmadığımız zamanlarda, bu durumu fırsat bilerek afişlerimizi indirmesi üzerine, buna inat biz de aynısını hatta daha büyüğünü hazırlayarak duvarlara tekrar astık. Ardından başka bir çalışmada, İbrahim'in büyük bir fotoğrafının altına, Partizan dergisinin özel sayısında yer alan, "Onlar İbrahim Kaypakkaya gibi komünist bir öndere sahip olmanın onuruyla Altınçağa yürüyorlar." yazılı resmi yapıştırılıp, İbrahim Kaypakkaya'nın 5 yıllık profesyonel devrimci hayatının son iki yılında yazılı hale gelen görüşlerinin özünün yazıldığı panolar hazırlandı ve bölümlere asıldı.

Bu çalışma tam zamanında yapılmıştı. Çünkü Faşist Diktatörlük, zamanını çoktan tamamlamış, iflas etmiş olan resmi ideolojisini, çeşitli oyunlar ve cambazlıklar yaparak yerleştirmek istiyor. Gündemi, kemalizm ve laiklik demogojileriyle doldurmaya çalışıyor.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, 1972'de kemalizmin neredeyse proleter ideoloji olarak piyasaya sürüldüğü, cuntacılığın göklere çıkarıldığı, fokoculuğun geliştiği, Kürt ulusal sorununa ve diğer azınlık milliyetlere ezen ulus şovenizmiyle yaklaşıldığı zamanlarda, kemalizmin, burjuvazinin faşist ideolojisi olduğunu ortaya koymuştu.

Panonun altında şu şiar yer ahyordu;

"Yaşasın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi ve İbrahim Kaypakkaya'nın ışıklı yolu!"

● ODTÜ'de 8 Marttan önceki hafta, kadın parti ve devrim şehitlerinin resimlerinin olduğu "Bütün sömürülenlerle birlikte kadının tek kurtuluşu DEVRİMLEDİR." yazılı afişlemeler yapıldı. 8 Mart'ta yapılan, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" yazılı A4 boyutundaki pullamaların yanısıra dergiden gelen afişler asıldı. Bir bildiri hazırlanmış olmasına rağmen, 5 Mart olaylarından kaynaklı bu bildiriler ancak 10 Mart'ta dağıtıldı.

● ODTÜ'nün her yerine "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi! Halk Savaşçıları Ölümsüzdür! Proletarya Enternasyonalizmi ruhuyla hareket eden Barbara ANNA KISTLER, komünizme uzanan yolda, Dersim'de Faşist TC'nin bombardımanında şehit düştü." yazılı, üstünde bir şiir ve Barbara Anna Kistlerin fotoğrafı da olan afiş asıldı.

● Rektörlüğün ve basının 5 Mart'ta yapılan eylemlerin özünü çarpıtıp bildiri ve haberlerine karşılık, ODTÜ kamuoyunu bilgilendirmek ve sürecin tahlilini yansıtmak için 1000 tane bildiri tüm bölümlere, yurtlara ve yemekhaneye dağıtıldı. ■

ODTÜ Yeni Demokrat Gençlik

bu unsurlarla mücadele etmek, bizim yürüteceğimiz mücadelenin bir parçasıdır. Fakat bu şekilde, mücadelemiz hedefini şaşırılmaktadır.

Yukarıda anlattığımız perspektifle yönlendirmeye çalıştığımız forum, saat 12.30 sıralarında yaklaşık 700 öğrenci ile başladı. Forumda YDG, "Feodalizme, Faşizme ve Emperyalizme karşı Birlik-Mücadele-Zafer" yazılı bir pankartla katıldı. Forumda konuşan YDG'den bir arkadaş, baskılara, katliamlara, her türden gericiliğe karşı verilecek en güzel cevabın Demokratik Halk Devrimini omuzlamak ve halk savaşına destek vermek olduğunu söyledi. Forumun ardından öğrenciler, "Devletin kanlı eli Hizbullah", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Gelecek Ellerimizdedir", "ODTÜ'de gerici-faşist kuşatmaya son", "Bosna'da fedai, Kürdistan'da cani", "ODTÜ faşizme mezar olacak" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Bu yürüyüş ve forum, aynı zamanda okuldaki sivil faşistlere karşı da bir gövde gösterisiydi. Daha önce belirlenen noktaya gelmeden, jandarma yürüyüşün önüne barikat kurdu. Bunun üzerine, kolkola girerek oturan öğrenciler, yürüyüşü tamamlamakta kararlı olduklarını belirterek, jandarmaya çekilmeleri için süre verdi. Bu arada ikinci bir forum daha gerçekleşti ve katılım 1000-1500'e çıktı. Jandarmanın çekilmemesi üzerine kararlı bir şekilde barikatı aşmaya çalışan öğrenciler, jandarmanın bir süre önde ki grubu joplamasıyla beraber, çatırarak geri çekildiler. Ardından devam eden ve yaklaşık 1 saat süren çatışmayla, jandarmanın geri püskürtüldü ve jandarmanın çekilme kararının ardından öğrenciler bir barikat kurarak ve çeşitli yerlerde mevzilenecek oradan ayrılmayacaklarını ve çatışmalar sırasında gözaltına alınan arkadaşlarımızı geri istediklerini söylediler. Toplanan öğrencilerin sayısının gittikçe artıyor olmasından ve okulun diğer yerlerinden de öğrencilerin sloganlar atarak destek vermesinden, olayın daha da boyutlanacağını gören jandarma, gözaltındakileri geri vermeyi kabul etti. Fakat dağılmamızı söyledi. Bizse arkadaşlarımız bize geri teslim edilinceye ve jandarma alanı terkedinceye kadar dağılmayacağımızı söyleyerek, temsilci seçtiğimiz bir arkadaş, gözaltındakileri alıp getirmesi için birlikte gönderdik ve hepsinin dönmesi için yarım saatlik süre verdik. Bu süre zarfında, konuşmalar, sloganlar ve çeşitli marşlarla eylem sürüyordu. Sürenin bitiminde,

mın coşkusuyla, "Yaşasın Direniş, Yaşasın Zafer", "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganları atılarak halaylar çekiliyordu. Bir konuşma yapan YDG'den bir arkadaş, bununla yetinilme mesesi gerektiğine vurgu yaparak, bundan sonra örgütlü mücadelenin önemine değindi ve gelecek hafta bugünkü olaylardan kaynaklı olası gözaltılara dikkat çekti ve iki acil hedefe hareket etmemiz gerektiğini söyledi.

YDG'nin önerdiği bu talepler, yurttan atılan 26 arkadaşın geri alınması ve kapıdaki jandarmanın yaptığı aramaların kalkmasıydı. Bir YDG'linin de içinde bulunduğu dört temsilci seçilerek rektörün bu kişilerle görüşmesi dayatıldı. Rektörlüğe bu iki talep temsilciler tarafından iletili. Hemen o gün cevap vermeyeceğinin bilinciyle (yeterince geri adım atmışlardı) bu talebin Rektörlüğün öğrenci bülteninde yayınlanmasını kabul ettirdik. Temsilcilerin arasında bulunan YDG'li arkadaş, dışarı çıktığında bu hedeflerin doğrultusunda kısa dönemde mücadele edilmesi gerektiğini, perspektif olarak önümüze öğrenci derneğini kitlelerle birlikte yeniden inşa etme görevini koymamız gerektiğini belirtti. Konuşmayı görüntüleyen InterSTAR nedense (!) haberinde bunlara yer vermedi.

Öğrenciler yine sloganlar atarak pazartesi günü toplanmak üzere dağıldılar. Eylemin yaklaşık 5 saat sürmesi ve coşkusunu bir an için bile kaybetmemesi yıllar süren öğrenciler üzerindeki ölü toprağın atılmasının bir kıvılcım habercisiydi. Eylemin gerek askeri yönünden, gerekse de acil kararların alınmasında kendini gösteren politika üretilmesinde YDG, önderlik misyonunu hakıyla yerine getirmişti.

Bu eylemin en büyük özelliği jandarmaya karşı koyulan aktif direniştir. Yine jandarmanın gözaltına alınanları kitlenin baskısıyla bırakması kazanımlar hanesine yazılmalıdır. Ayrıca gerek Rektörlüğün, gerek jandarmanın tutumu, radikal dinciler ve sivil faşistlerle olan işbirliğinin lafa gerek kalmadan kitleye kendi kendini teşhiri, eylemin başarıya ulaşmasındandır. Rektörlük, jandarma ve faşist basın, olayı, kamuoyuna sağ-sol çatışması gibi göstermeye çalıştı. Gazeteler ve TV, olayı kamuoyuna yansıtırken, jandarma ile olan çatışmayı gizlemekle kalmamış, sağ-sol çatışması şeklinde vurgu yaparak jandarmanın tarafsız kaldı-

ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİNDE EYLEMLİKLER SÜRÜYOR...

Uludağ Üniversitesi'nde YDG olarak, günceli yalayan eylemliliklerimizle, çeşitli milliyetlerden öğrenci gençliğin sesi, önüsü olmayı amaçlıyoruz. Yüksek öğrenim gençliği hareketindeki durgunluğun, sessizliğin bir tikanıklık olmadığını bu tikanıklığın! ebebinin ise kitlelere önderlik edememek, yanlış eylem ve yaklaşımlardan kaynaklandığını bu sorunun çözümünün de bizim elimizde olduğunu göstermeye çalışıyoruz. Bunu da başarıyoruz. Çünkü biz biliyoruz ki biz gençiz ve Gelecek Ellerimizdedir.

Akademik-demokratik sorunlarımız için imza kampanyası düzenledik

Aralık ayında başlattığımız çalışmalarından biri olan İ.L.B.F'ye ilişkin sorunlarımızı içeren imza kampanyasından daha önceki yazılarımızda söz etmiştik. Devrimci-demokrat öğrenciler 3 mart 93'te bu imzaları Dekanlığa verme kararı aldı. Daha öncede böyle bir girişimimiz olmuş ancak dekan dilekçelerde imzası bulunan 770 kişinin tek tek dilekçe yazmalarını söyleyerek dilekçeleri kabul etmemiştir. Bu sefer basını da çağırarak bunu tekrar yaptık. Önce kitleye taleplerimiz okundu, dekanlığa birlikte gidip sorunlarımızı birlikte sahip çıkma çağrısı yapıldıktan sonra alkışlarla dekanlığa çıkıldı. Dekanlığın önünde Jandarmalarla karşı karşıya geldik (zaten o gün jandarma özel olarak hazırlandı, joplarıyla gelmişlerdi). Jandarma yolunuza keserek değerli bilim adamı! sevgili dekanımız! Özer Serper'in bizimle görüşmek istemediğini, dağılmanızı aksi taktirde zor kullanacaklarını söyleyerek bize 5 dakika süre tanıdı. Biz de muhababamızın jandarma değil dekan olması gerektiğini söyleyerek direnince temsilci arkadaşlarla görüşmeyi kabul etti. Ancak dekan ilk girişimimizdeki tavrimizi devam ettirdi. Bunun üzerine tekrar alkışlarla kantine inilip taleplerimiz kitleye bir kez okunduktan sonra topladığımız imzaları yaptık. Dekanında ne sıfatla o makamda bulunduğu, neye hizmet ettiğini anlatarak kitleye teşhir ettik. Eylem "Dekan İstifa!", "Baskılar Mücadelemizi Engelleyemez!" ve "Özgürlük Ellerimizdedir!" sloganlarıyla sona ermiştir. Bu eylem yerel basında çıkmıştır.

Bu arada çiğ köftesiyle ünlü meclisimiz! de bile toplu imzalar değerlendirmeye alınırken okulumuzda 770 öğrencinin iradesini temsil eden dilekçelerin kayda alınmaması dikkat çekicidir. İmza atmayan öğrenciler idareye güven duymadıklarını ve polis-idare işbirliğinden korktukları için imza atmadıklarını belirtiyorlar, yoksa sorunları yaşamadıklarından ve bu eylemi onaylamadıklarından değil.

Özgürlük Mahkumlarının Yanındayız

Bu eylemden iki gün sonra içinde YDG'nin de aldığı Cezaevlerindeki Tutsaklarla Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Komite yaptığı çalışmalarla cezaevlerindeki faşist baskıları, kişiliksizleştirme, tecrit etme teslim alma ve kanla canla direnilerek kazanılmış hakların gasp edilmesini, yapılan baskıları protesto etmeyi ve bu bağlamda düzeni teşhirci çalışmıştır. Hazırlanan pano ve dövizler, yapılan forum ve bir günlük açık greviyle bu çalışma pekiştirilmiştir. Organizasyon eksikliği ilk göze çarpan olumsuzluk, ayrıca katılımın çok az olması da bu eksiklikten kaynaklanıyor. Eylem halaylar, marşlar, türkülerle sona ermiştir. Bu eylemde, Flaş TV ve yerel basında yer aldı.

Okulumuzdaki idare-sivil faşist-polis işbirliğine iyi bir örnekte Eğitim Fakültesinde yaşandı. Önce faşistlerin 2 devrimci arkadaşına saldırmaları sonra devrimci arkadaşların faşistleri cezalandırması 3 faşistin yaralanması, daha sonraki günde ise polis korumasında faşistlerin saldırısı, 7 arkadaşın çeşitli yerlerinden yaralanması, sonraki süreçte emniyette gözaltı ve işkenceler durumu açıklamaya yetiyor.

Patron-Ağa devleti 8 mart sözünü ağzına almaya layık değildir!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili olarak çalışmalarımız günün anlam ve içeriğini öğretmek yönünde olmuştur. Burjuvazinin devrim ateşini körükleyen her anlamlı gün için, bilinçli olarak yaptığı içini boşaltma bu günde de kendisini gösterdi. Biz bu içini boşaltmaya alternatif bir çalışma yürüttük. Kadın sorununun temelinde sınıfsal olduğunu çözümünün de sınıfların ortadan kaldırılmasıyla olacağını, bununla ancak; ilk aşamasını demokratik hak devri-

minin oluşturduğu, devrimlerle gerçekleşebileceğini, hazırladığımız pano ve düzenlediğimiz panellerle kitlelere kavratmaya çalıştık.

Okulda ve yurttta astığımız panoda, 8 martın ortaya çıkışı ve gelişimini, Türkiye'de kadının yerini, kadın sorununu çeşitli sınıflar açısından anlamı ve kadınların kurtuluşunun emekçi sınıfların kurtuluşundan bağımsız düşünülmemeyeceğini anlatan yazılarla bunları destekleyen resim ve şiirler yer aldı. "Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadınlar Kurtulmaz!" anlayışının güzel bir örneği olarak proletarya partisi öncülüğündeki gerilla savaşının en ön salarında çarpışarak şehit düşen Barbara ANNA KISTLER, Yıldız ÇİÇEK, Perihan ÇOLAK, gibi kadın gerillaların resimleri panomuzun en çarpıcı mesajlarını veriyordu.

9 Mart akşamı da yurttta düzenlediğimiz panele SHP Kadın Kolları komisyonerından ve Çağdaş Hukukçular Derneğinden birer kadını temsilci ile 2 öğrenci (bir kız, bir erkek) temsilcisi arkadaşımız katıldı. Konuşmalarda kadın sorununu değişik yönlerine değinildi. Öğrenci temsilcileri arkadaşlar sınıfsal bakış açısıyla konuya yaklaşarak panel boyunca inisiyatif ellerinde tutmuşlardır. Panel sırasında YDG'li bir grup 8 Mart'a ilişkin bülten dağıttı.

Bizim çalışmamız dışında MG inisiyatifinde ortaya atılan Üniversiteli Genç Kadınlar çalışmasında diğer devrimci anlayışlara ve kitleye çağrı yapılmaksızın sadece demokrat unsurlara çağrı yapılarak bu çağırının da herkesine yapıldığı söylenmiştir. Özünde doğru ve güzel olan bu çalışmanın diğer anlayış ve kitlelerden saklanması büyük bir olumsuzluktur. buna rağmen ÜGK'nun düzenlediği şenlik güzel ve kitleseildi. Şenliğin bitişinde kız öğrencilerin saat 9.00'da içeri girmek istemiyoruz "Müdür İstifa!", "Jandarma Defol!" ve "Baskılar Mücadelemizi Engelleyemez!" sloganları atılarak geri dönülmüştür.

Havuç-sopa politikası bizi kandıramaz!

Geçen seneye kadar Uludağ öğrenci yurduna müdür dayanmıyordu. Öğrencilerin sorunlarına sessiz kalmayıp eylemliliklerde bulunmasını kaldıramayan, sorunlara çözüm getiremeyen müdürler kurtuluşu istifa etmekte buluyordu. Müdürlerin değişim hızına biz bile yetişemiyorduk. en son özel olarak eğitilip gönderilen müdür karşımıza yeni taktiklerle çıktı. Bu müdür söz de öğrencilerin içinde, onların sorunlarıyla yakından ilgili iyi niyetli babacan bir tip çizmeye çalışıyor. Yurtta Sosyal Faaliyetler ve Kültür Merkezi (SF ve KM) açıldı. Öğrencilerin her türlü faaliyeti için imkan yaratmaya çalışıyorum imajını verirken tel örgüleri yükseltiyor, turnike sistemini getiriyor, hazırladığımız pano ve afişler için "getirin mühür basayım izin vereyim öyle asın" diyor. Tabi tüm bu çabaların öğrencileri susturmak, pasifize etmek sorunlarına sahip çıkmasını önlemek olduğunu biliyoruz. Havuç sopa taktiklerini uygulayan müdürün blöf yaptığını biliyor ve blöfünü görüyoruz. Sorunlarımız devam ediyor mücadelemiz de sürecek. Biz YDG yaşam ilkelerinden 36. maddeyi uygulayıp "en küçük imkanı bile değerlendir" mantığıyla hareket edip yurttaki imkanlardan (SF ve KM, teknik imkanlar) yararlanmayı gözardı etmiyoruz. Bunu yaparken ilkelere taviz vermiyoruz.

Görükle kışlasında jandarma-sivil polis terörü!

Görükle kampüsü kelimenin tam anlamıyla Görükle Kışlası haline gelmiştir. Jandarmalar önceleri gündüzleri gelip geceleri yerlerine dönerken şimdi geceli gündüzlü kampüste kalıyorlar. Joplarla dolaşıp göz dağı vermeye çalışıyorlar. Pervasızlığı kız arkadaşlara laf atmaya, özel eşyalarını karıştırıp almaya! kadar varmışlardır. Böylesine keyfi davranmalarının nedeni idarenin, sivil polis ve jandarmayla, öğrencilere baskı yapma noktasında anlaşmalarıdır. Bu keyfi ve terörist tutmun en son örneği İ.L.B.F kantininde yaşandı. Üç arkadaşımız kantindeyken jandarma gelip sebepsiz yere bir arkadaşımızı götürmeye kalkmıştır. Yanındaki 2 arkadaş durumu müdahale ederek arkadaşlarını vermeye çalıştılar. Jandarma arkadaşımızı götürdükten sonrakalaniki kişi forum yaparak olayı protesto etmişlerdir. Keyfi davranışlarına tepki gösterilmesini hazmedemeyen jandarma 2 arkadaş da gözaltına almıştır. İlk alman arkadaş direkt olarak emniyete götürülmüş ve kaldığı 4 gün boyunca işkence görmüştür. Emniyetteyken CMUK

sayesinde avukat dahi arkadaşımıza ulaşamamıştır. arkadaşımız insanlık dışı bulduğu işkencelere kaviz veremeyerek onların istediği ifadeleri imzalamamıştır. Diğer iki arkadaşta bir gün jandarmada kalıp mahkemeye serbest bırakıldılar. İki arkadaşta arabaya aldıklarında dönerek başını yere eğin demişler onların boyun eğmez tavırları karşısında daha da saldırganlaşmışlardır.

Bizleri susturmak, haklı mücadelemizi engellemek ve boyun eğdirmek için başvurulan hiç bir yöntem bizleri yıldıramaz. Aksine mücadele azim ve kararlılığımızı artırıyor. Baskıların artması onların bizden ne kadar korktuklarının bir göstergesidir.

Bursa YDG öğrenci gençliği susmama, sorunlarına sahip çıkmaya ve YDG saflarında mücadeleye çağırıyor.

NOT: Tam bu yazı hazırlanırken dergimizin çıkarıldığı 8 Mart konulu afiş kampüste tüm fakültelerde, yurttta, Bursa'nın çeşitli semtlerinde ve Bursa merkezinde asıldı.

Gençlik YDG Saflarında Mücadeleye!

Bursa Uludağ Üniversitesinden YDG

DEVLET TERÖRÜ DİNMEK BİLMİYOR

Sıcak bir merhabayla başlamak istiyoruz sözlere. Oldukça yoğun gündemli bir eğitim dönemini geride bırakırken sizlere devlet terörünü yansıtan ve gündemi irdeleyen yazımızı bazı nedenlerden dolayı ulaştıramadık.

Her öğrenim döneminin başında faşist diktatörlük öğrenciler üzerinde baskıyı yoğunlaştırmaktadır. İşte bir örneği Erzincan'dan; 15 Ekim ve 6 Kasım'da 19+68 kişi gözaltına alındı ve çeşitli işkenceler gördü. Evlere yağma edildi. Özellikle öğrenci çevresinde pervasızca devlet terörü estirildi. Önce öğrencilerin işletmiş oldukları kafeterya siyasi polis ve özel tim tarafından basıldı. Bütün insanların kazakları başlarına çekilerek ve bezlerle gözleri kapatılarak apar topar, dövülerek sövülerek arabalara tika basa doldurup götürüldüler. Daha sonra sokaklardan bir bir insan topladılar. Bu baskı ve şiddet özellikle Cumhuriyet mahallesinde uygulandı. O gün ve daha sonraki günlerde öğrenci evleri sık sık basıldı. Evlere karakollar kuruldu. Bu bölgede benzeri bir olayı da ben yaşadım. Evin kapısının açılmasıyla üzerime silahlar doğrultuldu. Benim üzerime çullanarak evin içine aldılar, türlü eziyet ve hakaretlere maruz kaldım. Daha sonra gözlerim kapalı vaziyette tartaklanarak ve yerde sürükleyerek, başıma coplar indirilerek arabaya bindirildim. Fırat suyuna atacaktıklarını, beni kurşunlayacaklarını söylüyorlardı ve keyiflerinden nara atıyorlardı. Ben ise direniyordum. Daha sonra işkenceye tabi tuttular, yedi dişim kırıldı. Kalça kemiğim ve omurga kemiğim kayma oldu. Bu arada işkencehanedeyken kızların ve erkeklerin çığlık sesleri beni çok etkiledi. İnsanlık dışı uygulamalarla karşı karşıya kaldık. Gözlerime sert bir cisimle basıldığı için şu an okumakta güçlük çekiyorum. Önüme bir kağıt koyarak imzalamamı istediler. Okumadan imzalamayacağımı söyledim ve direndim. Beni o an komalık ettiler. Kağıtta örgüt evinin basıldığı yazıldı. Oysa bu gerçek dışıydı. Daha sonra devlet güçleri tarafından eve silah bırakıldığını öğrendim. Cezaevinde bulunan kendi yakınlarımızla görüşmemek için tehdit edildik. Sürekli tehdit ve gözaltındayız. Kendi evlerimize rahatlıkla girip çıkamıyoruz. Kısacası, öğrenci çevresi olarak hiç bir can güvenliğimiz yok. Sürekli tehditler ve baskılar altındayız. Bunun yanı sıra okullarda ve kantinlerde sivil faşistler ve polis kol kola gezmekte ve mehter marşları söylemektedir. Bütün bu baskı ve gözdağın rağmen, devrimci, sosyalist, demokrat ve yurtsever öğrenciler olarak, bir dizi eylem gerçekleştirdik, susmadık. YÖK'ü protesto ettik, dövizlerimizi astık, SHP binasını devlet terörünü protesto için bir gün işgal ettik. İşte bütün Türkiye ve Kürdistan'daki her türlü zulüme, kirli savaşa, öğrenciler ve bütün emekçi halk üzerindeki baskıya dur demek için; Çağdaş, devrimci, ilerici, bilim ve teknolojinin yer aldığı gerçek üniversiteler yaratmak için kendine insanın diyen bütün herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz. ■

Dersim'den, Erzincan'dan
bir grup devrimci-demokrat

KONTRGERİLLA ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ'NDE

Halklarımız üzerine bir karabasan gibi çöken bu karşı-devrimci cinayet şebekesinin bir katliam pratiği de Uludağ Üniversitesinde oldu. Yükseklen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında halklarımıza kan kusturan insanlık dışı bu faşist devlet, halklarımızı vahşetle teslim almaya çalışıyor.

Kürdistan'da azgınlaşarak başlayan ve Türkiye'nin her yanında sistemleşen gözaltında kaybolmalar, işkenceler, "faili meçhul" cinayetler, sorgusuz, yargısız infazlarla, Hitler faşizmine rahmet okutan komprador patron-ağa devleti, alçakça "demokrasi", "hukuk devleti" yalanlarını da hergün, her saat tekrar ederek, iç hareket, psikolojik savaşla geleceğimizi karartmaya, halkı terörle, korkuyla sindirmeye çalışıyor.

Bunun en son örneğini Uludağ Üniversitesinde gördük. Kontrgerillanın bir diğer ağı olan burjuva basında bu senaryoda kendisine düşen rolü üstlenmekten geri kalmamış, yaşanan cinayeti gizlemeye, karartmaya çalışmış, böylece kontrgerillayı temize çıkarmaya çalışmıştır. Oysa deliller var ortada ve cinayeti ortaya seriyor tüm bunlar. Polis ne otopsi raporunu açıklayabilmiş ne de "intihar ettiğini" belgeleyen kendi elyazısını basına, ailesine verebilmiştir.

Ziyaettin'in arkadaşlarından kişiliği hakkında bilgi aldık, asıldığı ağaca varana kadar inceledik ve olayın bir cinayet olduğunu kabul ettik. Olaylar bizi buraya götürüyor.

Yaklaşık 4 ay önce Uludağ Üniversitesi Görükle Kampüsünde oldukça ilginç, esrarengiz ve içinde bir sürü giz barındıran bir olay yaşandı.

Ziyaettin Altınok adlı Bingöllü bir Kürt genci ilk önce kayboldu. Bu kayıp durumu yaklaşık 2,5 ay sürdü. Tam bu olay üzerinde araştırmalar yapıyorlarken, bu kişinin cesedi kampüste bulundu.

Ceset ağaca asılı bir şekilde (intihar ettiği imajını güçlendiren) bulundu. Hemen ertesinde basında tam da polise açıklamalar oldu ve olayın cinayet olabileceği, bunda da PKK parmağının olabileceği yönü idi. Oysa kamuoyunda (Üniversitede bulunan devrimci-demokrat kamuoyundan söz ediyoruz) kontrgerilla parmağı tartışılıyor, olayın boyutu inceleniyordu. Böylece burjuva basın olayı ört-bas etme misyonunu yüklenmiş oldu.

Bu konuda bizim bazı araştırmalarımız oldu. Bu araştırmalarımız kit verilerle olsa da bizi bazı sonuçlara ulaştırmada, ya da birdüşünceyi (varsayımı) güçlendirmede yardımcı oldu.

Üniversitemizde konu üzerinde eğilindi ve konunun boyutu forum ve afişlerle anlatılmaya, muğlaklığın derhal giderilmesi gerektiğine değinildi.

Biz de konunun daha da aydınlanması için ölen (ya da öldürülen) Ziyaettin Altınok'un yakın arkadaşıyla bir röportaj yaptık. Aynen aktarıyoruz.

YDG olarak dergimizde yayınlanmak üzere, geçenlerde cesedi bulunan ve ölümü oldukça esrarengiz olaylarla dolu olan ziyaettin Altınok hakkında bazı sorularımız olacak.

İlk önce kendinizi tanıtır mısınız? ziya ile arkadaşlığınızın boyutu ne idi?

İsmim Erdal. Ziya ile arkadaşlığımız ortaokul yıllarında başlıyor. Birbirimizi oldukça iyi tanıdığımız gibi, sorunlarımızı birbirimize anlatacak kadar yakınlığımız var.

— Geçen seneler sürekli beraberiniz. Şu son iki ay sen eve çıktığını, onunda yurtta kaldığını söyledin. Bu arada aranızda bir kopukluk yaşandı mı? Yani arkadaşını kaybetmesi gibi bir his uyanmış mıdır? Yeni arkadaşlar bulunmayınca da bu onu bunalıma itmiş olabilir mi?

— Oda ve sınıf arkadaşları vardı. Onlarla da arası iyiydi. Hatta onlarla bol bol pinpon oynadığını anlatırdı bana. Ayrıca sürekli ders çalışan bir insandı. Böyle bir sorunu olmaz. zaten olsa idi bana anlatırdı. Nitekim kaybolmasından iki gün önce görüşmüştük ve o gün de bize gelmek üzere sözleşmiştik.

— Bağlarınız çok kopuk muydu?
— Pek sık görüşemiyorduk fakat ilişkilerimiz sürekli vardı.

— Kaç kardeştiler?
— 9.10. 1 abisi Almanya da, 2'si okuyor. 1 kişi zaten gerilla, birisi de intihar etmiş. Ayrıca halen evde bulunan kız kardeşleri var.

— Parasal durumu nasıldı. Burda sıkıntı çekiyormuydu?

— Ortahalli. Sıkıntısını pek çekmiyordu. Annesi o istediği zaman parayı gönderdiğini söylüyordu.

— Polisin üzerinde bulunduğu "kendi iç sorunlarımdan dolayı intihar ediyorum" yazısını nasıl buluyorsun?

— Şundan kesin eminim; o intihar edecek birisi değildi. Ayrıca bahsedilen yazı "araştırılıyor" gerekçesiyle hiç kimseye verilmedi. Böyle olunca da olayın esrarı büyüyor.

— İntihar konusunda ailesi ne diyor?
— Annesi kesin kontrgerilla diyor. Abisi emin değil. İntihar da olabilir, olmayabilir de deyip duruyor.

— Şöyle bir olay var. kesinlik kazanmış değil henüz, fakat bir duyum. Ziyaettin kaybolmadan 15 gün önce Bingöl'den hakkında bilgi isteniyor. 3 gün öncede okul idaresinden. Bunu biliyor muydunuz? Ne düşünüyorsunuz?

— Bunu bilmiyorduk. Fakat kaybolduğu zaman emniyete gitmiştik. Bundan sonra bilgi istemiş olabilirler.

— Emniyet neler yaptı?
— Hastanelere, kaza kayıtlarına filan baktı.
— Bunun dışında nerelere ittiniz?

— HEP'e ve SHP'ye gittik. Kardeşleri de Meclis'e gitmiş. İçişleri Bakanı ile görüşmüş. HEP'ten Remzi Kartal'da soru önergesi verecekti.

— Bir sonuç aldınız mı?
— Yazı filan gelmişti fakat sonuç yoktu.
— Az önce kaybolduğu gün bize gelecekti dediniz. Gelmeyince ne yaptınız? Yani polis almıştır, başına herhangi birşey gelebilir türünden bir şey düşündünüz mü?

— O türden bir şey aklımıza gelmedi. Çünkü onun siyasi olaylarla alakası yoktu. Olayı ancak bir hafta sonra yurda gidince öğrendik.

— Bu abisi Boğaz köprüsünden atlayarak intihar etmiş deniyor. Bu doğru mu?

— Bu konuda bizim de ayrıntılı bilimiz yok. intihar deniyor.

— Ailesi abisinin ölümü hakkında ne diyor?

— Onlar da intihar diyor.
— Diğer bir abisi PKK'de gerilla deniyor?
— Ailesi bu oğulları için öldü diye tahminlerde bulunuyor.

— Bizim elimize geçen duyumlara göre; abisi yaşıyor ve üst düzey deniliyor. Ya da en azından PKK gerillası.

— Bu konu hakkında bilgim yok. Ailesinin de bilgisi yok. Fakat öldüğüne dair bir bilgi de gelmiş değil.

— Bizler kendisini astığını iddia ettikleri bölgeye gidip araştırdık. Uzun bir araştırmadan sonra kendisinin asılı bulunduğu ağacı bulduk. İlginçlik şu ki onca ağaç varken kendisini öyle ucube bir ağaca asma... Yani bir insanın orda intihar etmesi biraz zor. Çünkü ağaç sarkarken ağaca yaslanmak zorunda kalıyor. Hatta ayağını filan sallasa ağaca tutunuyor. Bunu biliyor muydunuz?

— Hayır. Hiç bu yönlü bir açıklama olmadı. zaten olay yerini pek bilen yok.

Ayrıca aklıma gelmişken şunu da ekleyeyim. Onu en son gören sınıf arkadaşları olmuş. Mini-büste, Bursa'ya giderken. Yanında da daha

önce okulda hiç görmedikleri, tanımadıkları birisi varmış. Beyaz takım elbiseli dendi bana. Kendisine "nereye gidiyorsun" diye sormuşlar. O da "Bursa'ya gömlek almaya gidiyorum" demiş. Bundan sonra da gören olmamış.

— Evet olay aslında kendi içinde bir netlik barındırıyor. Bizim olayı açıklamaya çalışırken amacımız, artık süreklilik kazanmış gözaltında kayıplar, kontrgerilla cinayetleri ve infazların oluşuydu. Ayrıca Kürdistan'da yaşanan katliamların batrya da taşınmak istenmesiydi ki bu İç-Harekat adı altında lanse edildi.

Hedefimiz buna karşı aktif, yoğun bir savaşım vermek. Bu araştırma bunun bir ürünü.

Yardımcı olduğunuz için teşekkürler.
— Ben teşekkür ederim.

Not: Bu olayla ilgili araştırmalarımızı yaptktan bir kaç gün sonra Ziyaettin'in kendini astığı iddia edilen ağaç çeşitli yerlerinden kesilerek, biçim değişikliği yaratılmaya çalışılmıştı. Budama olduğunu düşünerek diğer ağaçlara baktığımızda hiçbir ağaçta hiçbir kesik yoktu. Bu da bu cinayetin kimler tarafından yapıldığına dair kanıtlarımızı oldukça güçlendiriyordu.

Bursa YDG

BURSA YILDIRIM BEYAZIT LİSESİNDE OKULDAN ATILMALAR

Özellikle 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından sonra okullarda faşist kadrolaşmalara gidilmiş, okullarda öğrenim gören demokrat ve devrimci nitelikli insanlar üzerindeki baskılar artmıştır. Fakat bu baskılara karşı devrimci ve demokrat insanlar mücadelelerini sürdürmüşlerdir ve de sürdüreceklerdir.

İşte yukarıda özelliklerini verdiğimiz faşist öğretmenler ve müdürden oluşan Bursa Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde baskılar daha da artarken buradaki devrimci ve demokrat insanlar sessiz kalmıyorlar.

Üç arkadaşımız sırf okulların demokratikleşmesi mücadelesine katıldıkları için okul müdürü ve müdür yardımcısı tarafından tasdikname ile okuldan atıldılar. Onlar üç kişiyi okuldan atarak burada verilen mücadeleyi keseceklerini sanıyor. Fakat hiçbir gerici uygulama bizi engellemeyecektir.

Biz Yıldırım Beyazıt Lisesi öğrencileri bu arkadaşlarımızın okuldan atılmasıyla birlikte mücadelemizi daha da yükseltip yeni bir boyut kazandıracamız ve faşist müdür ve müdür yardımcılarımıza gereken dersi vereceğiz. ■

Yükselen Demokratik Lise; Mücadelesine Omuz Ver!

Yıldırım Beyazıt Lisesi'nden
Bir grup YDG okuru

LİSELİLERE YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇAĞRISI

Ankara Liseli YDG, orta öğrenimin ikinci yarısının başlamasıyla, bir bildiri dağıttı. Bildiriye "92-93 öğretim yılının ikinci yarısında gerici, baskıcı, anti-bilimsel, şartlar altında ezilmeye, horlanmaya, aşağılanmaya tekrar hoş geldiniz" denilerek başlanıyor.

Bildiride 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle zaten var olan gerici ve baskıcı eğitimin daha da yoğunlaşarak; düşünmeyen, karşı çıkmayan, her söylenene boyun eğen tek tip gençlik yaratmaya çalışıldığını, eğitim sistemindeki çarpıklığın, düzenden kaynaklandığını belirten YDG'liler tüm liselileri YDG çatısı altında mücadeleye çağırıyorlar. ■

POLİSİN PROVAKASYONLARI İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ MESLEK YÜKSEK OKULUNDA DEVAM EDİYOR!

İlk olarak olaylar 23 Şubat günü ortaya çıktı. Meydana gelen önemsiz bir tartışmayı fırsat bilen sağ görüşlü öğrenciler okulda bulunan 3 arkadaşa saldırdı. Bu olaydan sonra arkadaşlar biraraya geldiler. Kısa bir süre bakışma ve satışmadan sonra polis grupları dağıttı. Cuma günü sırtını polis ve faşist idareye dayayan bir faşist (polislerin yanında) orada bulunan devrimci-demokrat arkadaşlara küfür edip bir bayan arkadaşına tokat attı. Bunun üzerine arkadaşlar toplanarak olaya müdahale etti. Müdahale sonrası bir kişi gözaltına alındı. Tokat yiyen bayan arkadaş Cumhuriyet Savcılığına başvuruda bulunduğu halde hiçbir sonuç alamadığı gibi üstüne bir de fişlendi.

Toplanan arkadaşlar SHP il binasında okulun polisten arındırılmasını talep ediyorlar. Faşistlerin, "okulda kimi bulursak döveceğiz" tehdidine karşı arkadaşlar M.Y.O'na gidiyorlar. Bu arada SHP'liler "Siz okula gidin, biz polisi okuldan çıkaracağız" gibi lafazanlıklar yapıyor. Arkadaşlar okula gidiyor ve okulda polisin dışında kimsenin olmadığını görüyorlar. Arkadaşlar topluca kantinde oturuyorlar. Kantine gelen bir kaç sivil polis, devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilere "dersiniz varsa derse girin, yoksa çekip gidin" diyorlar. Daha sonra okula gelen Çevik kuvvet herkesi dışarı götürüyor. Aynı anda da Malatya merkez ve kampus destekli olduğu belli olan sivil faşistler polis tarafından ön kapıda bekletiliyor. Polisler arkadaşlarımızı arka kapıdan çıkarıyorlar. Böylece öğrencilerin en meşru haklarından biri olan kendi okulunda bulunma hakkı polis tarafından gasp edilirken, ne düşüğü belirsiz sivil faşistler polis okul meydanında cirit atıyor. Öğrenci arkadaşlar arka kapıdan çevre yoluna çıkarken polis sivil faşistleri saldırıya hazırlıyor. 50-60 kişilik gruba 100 m gitikten sonra resmî ve sivil polislerle beraber faşistler taşlı sopa olarak saldırmak istedikleri sırada arkadaşlar orada bulunan bir inşaattan taş ve sopa alırlar. Tam bu sırada bilinçli olarak getirildiği belli olan 2 araba dolusu özel hareket timi öğrencileri çamur içine yatırarak tekme tokat dövüyorlar ve aynı zaman biz diğer polisler benzemeyiz, biz adamı öldürürüz, gidin dağa çıkın" şeklinde tehditlerde bulunuyorlar. Bu arada arkadan gelen faşistlerin ellerindeki sopaları alıp dağıtmayı bırakan polis içli dışlı sohbet ediyor. Dayak yiyip her tarafı çamur olan arkadaşlar halen sivil polisler tarafından rahat bırakılmıyor, takip ediliyor ve kameraya çekiliyorlar.

Bu sırada iktidar ortağı faşist, ırkçı, kemalist yüzünü her fırsatta gösteren SHP kendi delege seçimi ve il kurultayı telaşına düşerek öğrencilerin hiç bir sorunlarıyla ilgilenmeyerek bir kez daha gerçek yüzünü göstermiştir.

Bilinçli olarak gelişen mücadeleyi ve yükselen devrimci muhalefeti susturamayan faşist diktatörlüğün Malatya İnönü Üniversitesi ve Meslek Yüksek Okulunda oynadığı bu oyunların hepsi boşa çıkarılacaktır. ■

- Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
- Kahrolsun idare-Polis İşbirliği!
- Faşist saldırılara karşı susmayacağız!

İnönü Üniversitesi YDG

Dokuz Eylül Üniversitesinde 8 Mart Şenliği

İktisat Fakültesi öğrenci derneği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü, düzenlediği şenlikle kutladı. Kadınları mücadeleye ve kimliklerine sahip çıkmaya çağırın bir şiirin ve çağırının yazılı olduğu bildirilerin dağıtılması öğrenciler tarafından sempatiyle karşılandı. Birçok öğrenciyle sıcak diyaloglar kurulmasının aracı oldu. Yanındaki erkek arkadaşlarının dahi 8 Mart'ı umursamadığı bir sırada, bizlerin okuldaki bayan arkadaşlarımızın Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutlamamız onları çok etkiledi. Yüzlerinde değer verilmişliğin

İZMİR FAKÜLTE ÖĞRENCİ DERNEKLERİ: EĞİTİM HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ!

11 Nisan 1990 tarihli resmi gazetede yayınlanan 418 sayılı KHK'nin 39. maddesiyle öğretim paralı hale getirildi. Paralı üniversite uygulamasının bütün üniversitelerde avını anda yaşama geçirilmesine karşı gelişecek tepkileri hesap eden dönemin ANAP hükümeti, kendince yeni bir yöntem buldu: Paralı üniversite uygulaması, yavaş yavaş yaşama geçirilecekti. İstanbul, İzmir, Ankara ve taşra üniversitelerinin çeşitli fakültelerine kayıt olan öğrencilere 5-20 milyonluk senetler imzalatıldı. Böylece uzatılan her yıl için tüm masraflar öğrenciye ait olacaktı. Öyle de oldu; 92-93 öğretim döneminde artık yıl okuyan öğrencilerden belirlenen bu rakamlar %50-100 oranında artırılarak istendi. Öğretim hakkı engellenen geniş halk kesimlerinin çocukları İzmir'de de 24 Şubat günü Ege Üniversitesi'nde yapılan bir mitingte tepkilerini yükselttiler.

İzmir fakülte öğrenci derneklerince ortaklaşa düzenlenen "Paralı Eğitime Son!" mitingine katılım oldukça yüksekti (Yaklaşık 1500 kişi). Mitinge Emekçi Kadınlar Derneği'nden, Öğretim Üyeleri Derneği'nden, CHP-Bornova ilçe örgütünden, Liseli Gençlikten katılım oldu. Basının, radyo ve televizyon kanallarının ilgi gösterdiği miting, coşkulu bir yürüyüşle başladı. "Paralı Eğitim İstemiyoruz!", "Gerici Faşist Disiplin Yönetmeliğine Hayır!", "Eğitim Hakkımız Engellenemez!", sloganlarının atıldığı yürüyüş, yurtların önünde çeşitli konuşmalarla olaysız sona erdi.

Bu mitingde Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi'lerinde okuyan YDG'li öğrenciler buldukları fakülte öğrenci derneklerinin pankartlarıyla katıldılar.

Öğrenci derneği kurulma sürecinde olan fakültelerde ise YDG'liler "Öğrenci Derneği Girişim Komitesi" pankartlarını açtılar. Bu eylem bize gösterdi ki öğrenci hareketinin dayanıklılığını

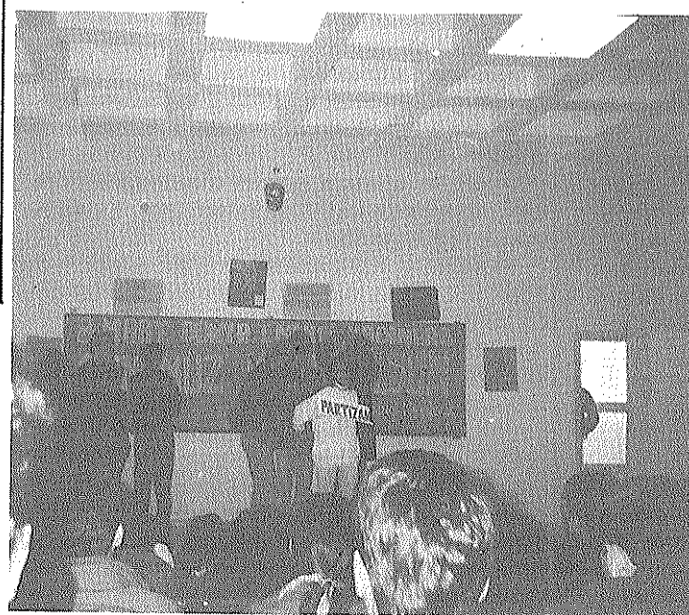
ancak birim derneklerinin koordineli çalışması gerecektir.

Bu mitingden sonra YDG'liler öğrenci dernekleri ve girişim komiteleri içinde platform tartışmasını başlattı ve devam ettiriyor. Biliyoruz ki öğrenci hareketinin dayanıklılığı, birim öğrenci dernekleri arasında kurulacak platformlarla bölgesel federasyonları ve Türkiye çapında Konfederasyonu örgütlemekle aşılacaktır. ■

Birlik-Mücadele-Zafer!

Yaşasın Demokratik Halk Üniversitesi Mücadelemiz!

izmirYDG

o güzel ifadesini gördük. Ayrıca bir pankart asarak şenlik duyurumuzu yaptık.

Şenlik anfiide 200-300 kişilik bir katılımla ger-

çekleştirildi. Saygı duruşundan sonra şiirler okundu. Tiyatro gösterisi sunuldu. Gündeme ilişkin konuşmalar yapıldı. Tüm anfinin afiş ve dövizlerle donatıldığı şenlikte Emekçi Kadınlar Derneği, YDG, EYÖDER- DPG, Çalışma Ekonomisi Kulübü'nün mesajları okundu. Son olarak "Grup Munzur"un coşkulu parçaları eşliğinde halaylar çekildi. Kürtçe parçaların da çalındığı şenlik halaylarla sona erdi.

Şenlikte okunan şiir Nazım Hikmet'in SSCB'de İkinci Dünya Savaşı yıllarında, Hitler faşizmi tarafından işkence edilip, daha sonra idam edilen bir sovyet kızının, bir "Partizan" savaşçısı, "Tanya"nın hayatını konu alan şiirdi.

YDG'li arkadaşımızın kendi yazmış olduğu şiiri okumasından sonra sergilenen tiyatro oyunu da, Muzaffer Oruçoğlu'nun "Şeytan Hoca ve Kadın" adlı oyunuydu.

Bizler, başta ML-MZD bilimini sahiplenen kadınlar olmak üzere, tüm dünya halklarının onurlu kadınlarını selamlıyoruz.

Dokuz Eylül Üniversitesi YDG

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsünde yemek verilmemesi, protesto edildi!

Farklı dini inanışların birarada bulunduğu Türkiye toplumunda, bu inanışları taşıyan grupların dini ibadetlerini yerine getirmeleri için herşeyin yapıldığı Laik TC(!) tarafından iddia edilmektedir. Ancak her ne hikmetse TC Üniversitelerinden biri olan Marmara Üniversitesinde Ramazan ayına girilmesiyle öğrencilerin en doğal haklarından biri olan yemek yeme hakları gaspedildi. Ramazan ayının ilk günü suların akmadığı gerekçesiyle yemek çıkartılmadı. Hızlı gelişen bu süreç karşısında bu soruna gerektiği gibi tavır alınmadı. Ancak Ramazanın ilk Cuması bu süreç öğrencilere dayatılınca, iki öğrenci tarafından niçin yemek verilmemediği soruldu. Yemeğin suların akmadığı, dört tane motorun aynı anda yandığı gibi garip iddialarla çıkmadığı söylendi. Bu cevap karşısında devrimci-demokrat kitleye gerekli açıklama yapılarak protesto için yemekhane önünde toplanma kararı alındı. Yaklaşık 70 kişilik bir kitle toplandıktan sonra, yemekhaneden sorumlu görevlinin odasına yürünmesi kararı alındı. 25 Şubat'tayaklaşık 500 metre yürüyüş esnasında, alkış tutularak, "Yemek yeme hakkımız engellenemez" sloganı atıldı. Böylelikle sorundan haberi olmayan kitlenin aydınlatılması sağlandı. Bu davranışın ne kadar doğru olduğu yürüyüş esnasında kitlenin yaklaşık 150 kişiye çıkmasıyla kanıtlandı. Dersliklerden öğrencilerin eylemi alkışlayarak destekledikleri görüldü. Yetkili kişinin odasının önüne gelindiğinde, temsilci iki kişi, sorumlunun duruma el atmasını istedi. Fakat verilen cevap oldukça ilginçti. Sorumlu kişi Cuma namazını "ifa etmeye" gitmişti.

Bu cevap kapı önündeki kitleye açıklandı. Bu açıklamadan sonra "Gerici-Faşist eğitime son" diye slogan atıldı. Ancak cevabın kitleye tam açıklanamamasından bu slogan yemek sorunu ile bağdaştırılmadı ki yemek çıkarmasının bir nedeni de gerici-faşist eğitimidir. Kitleden kopmalar oldu. Nitekim AEF dekanına niçin yemek çıkmadığının sorulması için yürüme kararı alındığında kitlenin yaklaşık 50 kişiye düştüğü görüldü. Alkışlarla ve yine "Yemek yeme hakkımız engellenemez" sloganı atılarak yürüyüş dekan odasının önünde tamamlandı. Seçilen 4 kişi dekanın odasına girerek olayın nedenini sordu. Daha sonra yapılan açıklamada, Dekan bey, yemeğin çıkmasını, yemekhanedeki sorumlulardan çok farklı açıkladı. Dekan kendilerine yeterince yemek ödeneği ayrılmadığı ancak sorunun en kısa zamanda çözüleceğini söyledi. Böylece bizden yemek yardımı, ders-hane araç ve gereçlerinin karşılanması gibi bahaneler adı altında toplanan har(a)ç ların, ve ayrıca UNICEF'in özellikle yemek yardımı konusunda ayırdığı yaklaşık 15.000 liranın nereye gittiği sorunu gündeme geldi. Daha sonra bu ödeneğin nereye gittiğini ve yemek çıkarmasının eleştiren Öğrenci Derneği imzalı bir bildiri dağıtıldı.

● 12 Mart 1993 tarihinde Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünde YDG, Peru halk savaşı lideri Abimael Guzman ile ilgili bir film gösterimi yaptı. Kültür Kulübü'nde bulunan arkadaşların yardımı ile video ve televizyon temin edildikten sonra 60-70 kişilik öğrenci kitlesi filmi seyretmeye imkan buldu. Devrimci ve demokrat kesimden oluşan kitle Peru'daki halk savaşının bugün ulaştığı boyutu daha iyi bir şekilde kavramış oldu. Başkan Gonzalo'nun basına yaptığı tarihi konuşma kitleyi oldukça etkiledi.

Peru'da yükselen halk savaşı insanlara Mao Zedung Düşüncesinin önemini bir kez daha ispatlamıştır. Faşist Fujimori hükümetinin gerçek yüzü kitlelere bu film ile bir kez daha teşhir edilmiş oldu. Sonuçta seyirci kitle şu düşüncede birleşti; Peru halk savaşını ve Peru devrimini hiç bir güç durduramaz.

● 9 Mart günü Öğrenci derneği 8 Mart girişim komitesi tarafından Göztepe kampüsünde bir şenlik düzenledi. YDG'nin de aktif çalışmaları ile

gerçekleşen şenliğe 100 kişi civarında öğrenci katıldı. Şenliğin Atatürk Eğitim Fakültesi kantininde yapılması düşünülmüştü. Fakat o saatte TV'de maç olması nedeniyle kantinde yapılamadı. Kantinin önünde bulunan alanda yapılan şenliğe Grup Özgürlük Türküsü'de çağrılmıştı. Şenlikte çeşitli konuşmalar ve şiirler okundu. Türküler ve halaylarla sona eren şenlikte "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganı atıldı. ■

Marmara Üniversitesi YDG

Bir boykot ve Gözaltılar...

"Paralı Üniversite"ye geçişin bir aşaması olarak okul har(a)çlarına yapılan zamların, "mediko-sosyal ücretlerine ve yemek fiyatlarına yapılan zamların geri alınması için Yıldız Üniversitesi'nde 17-Şubat Çarşamba günü "yemek boykotu" yapılması planlanmıştır. Ancak hak arama mücadelesine tahammül edemeyen Faşist Diktatörlük ufak bir harekete dahi saldırmaktadır. O gün de faşist devlet'in kolluk güçleri "huzuru sağlamak" görevini yerine getiriyor ve boykotu engellemeye çalışıyor. Sabah saatlerinde okul binasında "Yeni Demokrat Gençlik" imzalı pullar yapıştıran arkadaşımız sivil polisler tarafından gözaltına alınıyordu. Ardından yemekhanenin kapısında bekleyen ve yemek yemek isteyen öğrencilerle konuşan iki arkadaşımız daha gözaltına alınıyordu. Yemekhanede bulunan ve öğrencilere dağıtılması planlanan peynir, zeytin, kıvrıcık ve ekmekten oluşan "alternatif yemek" hazırlayan arkadaşlarımıza polis saldırıyor ve çalışmalarına katılmamış katılmamış önüne geleni joptan geçiriyordu. Bundan sonrada iki arkadaşımız yaralı olmasına karşın 5 arkadaşımız gözaltına alınıyordu. Polis boykotu kırmak için bedava yemek dağıtıyor ve insanları yemek yemeye zorluyordu. Bütün bunlar polisin üniversite de varlık nedenini ortaya koyuyor. Paralı eğitimi, YÖK'ü tüm faşist yasaları uygulamakla görevli, efendisine hizmet eden polis bir kez daha kendisini teşhir ediyordu.

Önce Beşiktaş Emniyet Amirliği'ne sonra da Gayrettepe'ye götürülen arkadaşlarımız işkence görüyorlardı. Yeni Demokrat Gençlik'ten alınan arkadaşımız sorgulamada "Yeni Demokrat Gençlik" dergisi okuduğunu ve haksız yere gözaltına alındığını söylüyordu. Aynı akşam tüm arkadaşlarımız savcılıktan bırakılıyordu.

Boykotun ikinci günü sabah okula gelen arkadaşlarımız tekrar çalışmalara başlıyor ve yine polis saldırısına uğruyordu. Bu kezde gözaltına alınan 3 arkadaşımız karakolda ve Gayrettepe'deki işkenceden sonra akşam savcılıktan bırakılıyordu. Geline sonuça boykot fazla başarılı olmasa da tavır alma ve moral anlamında öğrenci kitlesinde olumlu bir iz bırakmıştır.

Faşizm hayatını kan dökerek devam ettirmeye çalışıyor. Ama unutmazlar bu kan deryasında kendileri boğulacaktır.

19 Şubat günü İHD'de Yıldız-Der bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada okullarda estirilen polis terörü protesto edilerek, öğrencilere dayanışma çağrısında bulunuldu.

Yıldız Üniversitesinde 8 mart kutlandı!

Okulumuzda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü dolayısıyla çeşitli çalışmalar yaptık. Bir hafta önceden afişlemelere başlandı. 8 Mart günü ise dergimizin 30 tane özel sayısı okulumuzda yapıldı. Ayrıca YDG imzalı bir pankart asıldı. Pankartta "Şan olsun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününe" yazılı idi.

Ayrıca 8 Mart dolayısıyla Yıldız-Der bir şenlik düzenledi. Şenlikte 80-90 kişilik bir katılım vardı. Şenlikte çokkulu türküler söylendi, halaylar çekildi, konuşmalar yapıldı. Yıldız-Der tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla 9 Martta bir de panel düzenlendi. Panele İHD'den bir temsilci katıldı. Ayrıca okulumuzun öğretim görevlilerinden bir bayan öğretmenimiz de katıldı. ■

Yıldız Üniversitesi YDG

Beytepe kampüsünde 8 mart hem kutlama hem de hak arama günü oldu

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünde hem kutlama günü, hemde hak arama günü oldu. Günün anlamına yönelik seminerler biçiminde etkinlikler düzenlenirken; YDG' duvar gazetesi asarak bu etkinliklere katıldı.

Aynı akşam ise yapılan kutlama yerini, hak aramaya bıraktı. Yurt öğrencileri tarafından oluşturulan Yurt-DÖB (Yurt demokrat öğrenciler birliği) öncülüğünde emekçi kadınlar günü için akşam saatlerinde bir program düzenlendi. YDG bu programa dışardan katıldı. Programın başlangıcında Yurt-DÖB'ün hazırlanmış olduğu tiyatro ilgi ile izlendi. Ardından söylenen türküler marşlar coşkun ifadesi oluyordu. YDG'liler ise bu coşkulu ana okudukları şiirlerle, türkülerle katıldılar.

Yurt-DÖB'ün programının saat 24'e kadar olması ve buna karşın bayan öğrencilerin yurda girişlerinin saat 22 olması durumu, kutlamanın yerini bayan öğrencilerin yurda girişlerinin saat 24 alınmasına yönelik eyleme bıraktı. Yurda giriş saati geldiğinde bayan öğrenciler, kararlı bir tutumla yurda girmeyeceklerini söylediler. Yurt idaresi ise aynı saatte giriş kapılarını kapattı. Dışardaki eyleme katılmak isteyen öğrencilerinde dışarı çıkması engelledi. Buna karşı eylem devam etti. Kız yurdunun önüne gelinerek burada dışarı bırakılmayan arkadaşlarla birlikte marşlar ve türküler söylendi. Bu esnada gelen jandarmaların "eylemi bırakın, sizi yarın Rektörle görüştüreyim" biçimindeki babacan tavrı, alkışlarla protesto edildi. Eylem, saat 24'te bayan öğrencilerin yurda girmeleriyle sonuçlandı.

Bu hakkın kalıcı bir hale getirilmesi için 9 Mart'ta olumsuz hava koşullarına rağmen aynı içerikte saat 21'de eylem gerçekleştirildi.

Bu kez yurt idaresinin saat 22'de yurt kapısını kapatması engellenerek saat 24'e kadar erkek öğrencilerle birlikte eylem yerinde bulundular.

Yurt öğrencileri, bu hakkı elde edene kadar aynı içerikteki eylemlerine her gün devam edeceklerini belirttiler.

H.Ü Beytepe Kampüsü YDG

Küçükköy lisesinde devrimci öğrencilere saldıran faşistlere gereken cevap verildi

4 Mart 1993 günü 5 sivil faşist öğrenci, Devrimci Yurtsever Gençlikten bir gruba saldırdı. Bunun üzerine Yeni Demokrat Gençlik ve Yurtsever Gençlik faşistlerle kitle önünde tartışmaya girdi. Faşistlerin saldırısı sonucu çatışma çıktı. Bu iki devrimci grup tarafından faşistlere gerekli ders verildi. Bunun üzerine okula sığınan faşistler 16.30'a kadar dışarı çıkamadı. Okullarda devrimci-demokrat öğrencileri etkisizleştirmek amacıyla devreye sokulmaya çalışılan sivil faşistler, diledikleri gibi hareket edemeyeceklerini böylece anlamış oldular.

Küçükköy lisesinde 8 mart forumu

5 Mart 1993'te 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla saat 13.00'de toplanan 25 kişi Küçükköy Lisesinde forum yaptı.

Yeni Demokrat Gençlik, DLMK, Devrimci Yurtsever Gençlik ve Genç Komünarların ortak örgütlediği forum 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Forumda konuşan konuşmacı;

"Günümüzde düzen 8 Mart'ın içini boşaltarak Dünya Kadınlar Günü olmasını istiyor. Bizler devrimci ve yurtsever gençlik olarak buna engel olmak için olanca gücümüzle karşı duracağız / duracağız. Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınların mücadele günü" dedi konuşma bittikten sonra "Yaşasın 8 Mart", "Kadın Erkek Omuz Omuz Devrimci Saflara", "Polis idare işbirliğine son", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı forum olaysız sona erdi. ■

Kocasinan Lisesi'nde devrimci öğrencilerin faşist idare'yle olan mücadeleleri sürüyor!

Ülkemizde yapısı gereği eğitim kurumları genel olarak kendilerine karşı gelişen devrimci-demokratik öğrenci muhalefetine polis-idare-muhbir işbirliğiyle bastırmaya çalışır.

Bilindiği gibi geçtiğimiz yıllarda liselerde hak arama mücadelesi veren bir çok devrimci-demokrat öğrenci okullardan atılmış, polise teslim edilmişti.

Bu uygulamalar K.Sinan Lisesi'nde okulun faşist müdürü ve idarecileri tarafından öğrencilerin kendi sorunlarına sahip çıkmaları paralelinde daha da yoğunlaşmaktadır.

K.Sinan Lisesi, Liseli Öğrenci Birlikleri 26 Şubat tarihinde okulda düzenledikleri basın açıklamasında son 5 aylık süre içerisinde ikişerli gruplar halinde 6 kişinin atılmasının öğrencileri yıldırma-yacağı vurguladılar.

Gerici-faşist disiplin yönetmelikleri öğrencilerin başında demoklesin kılıcı gibi devrimci-demokrat öğrenci kıyımının "yasal" aracı durumundadır.

Cesaretini bu yönetmeliklerden alan ve en küçük öğrenci hareketinde okulu polislerle doldurmasıyla tanınan Md. AZİZ DENİZ ve tescilli bir faşist olduğu kitlelerce çok iyi bilinen Md. Yrd. Gülhayat GÜNDÜZ; okulu istedikleri gibi at koşurabilecekleri çiftlikleri olduğunu zannediyorlar. Ancak, kendi sorunlarına duyarlı devrimci-demokrat öğrencilerin mücadelesi bunların bu heveslerini kursaklarında bırakacaktır.

K.Sinan Lisesi öğrencileri, "Liseli Öğrenci Birlikleri olarak, liseli gençliğe uygulanan baskılara ve haksızlıklara susarak ortak olmayacağımızı duyuruyoruz. Ve baskıların bir yanını oluşturan okuldan atılmalara karşı susmayacağımızı, mücadele edeceğimizi aileler ve kamuoyuna duyuruyor, onların desteklerini istiyoruz." dedikleri basın açıklamasında, okuldan atılan arkadaşlarının geri alınması için sürdürecekleri mücadelelerinde ne denli kararlı olduklarını ortaya koyuyorlardı. Öğrenci ailelerinin ve kamuoyunun sıcak ilgi ve desteklerinin öneminin bilincinde olarak desteklerini istiyorlardı. Kocasinan Lisesi öğrencileri mücadele pratikleriyle bu desteği fazlasıyla hak etmişlerdir. ■

Tuzluca'yır lisesindeki sorunların tek çözüm yolu, demokratik halk liseleri yaratılmasıdır!

Düzen sözcülerinin hiç dillerinden düşürmedikleri "Demokratik bir ülke, demokratik bir lise" sözlerinin kendi iğrenç yüzlerini gizlemek için şekere batırılmış zehir olduğunu tüm öğrenciler pratik içerisinde tekrar tekrar görüyorlar.

Yaşanılan en son örneklerden birini açıklarsak; Lise 3. sınıflar üniversiteye hazırlandıkları için bir çok sorunları oluyor. Bunları konuşup tartışmak ve çözümler bulabilmek için her sınıftan 5'er kişi seçildi. Bu insanlar toplanarak yapılması gerekenleri ortaya koydular. Fakat yöneticiler bunları umursamadı. Yani daha önceki süreçte onayladıklarını süreç sonunda tanımadılar. Burada da görüldüğü gibi bunların öğrencilere vereceği hiç birşey yoktur. Her defasında tepkilerimizi söndürebilmek için bizleri aldatmaya kalkıyorlar ve bundan sonra da aynı oyunlara başvuracaklar. Artık bunlara dur demenin zamanı geldi geçiyor.

Ülkemizin her alanında verilen onurlu mücadeleye, geçte olsa liseler alanında bizde katılıyoruz. Bunun mutluluğu içerisindeyiz. Tuzluca'yır lisesinin bulunduğu bölge emekçi insanların yaşadığı bir yerdir. Buna paralel olarak öğrencile-

rin çoğu işçi-köylü kökenlidir. 12 Eylül'den önceki bu süreçte devrimcilerin bulunduğu bu bölge insanları, sonraki yıllarda gelen askeri faşist darbeyle sindirilmişlerdir.

Anne ve babaları emekçi olan öğrenciler ekonomik durumlarının zayıf olmasından dolayı burjuva hareketlere özentili duyan, zenginlik hayalleri kuran, yozlaşmış kişiliğe bürünmüşlerdir. Devlet istediği gençliği Tuzluca'yır lisesinde yaratmış bulunmaktadır. Bizler bu insanlara doğruları göstererek onları tekrar duyarlı hale getirmek ve demokratik bir lise yaratmak için mücadele vereceğiz. Ve nihai hedefimiz olan Demokratik Halk Liselerine Yeni Demokratik Türkiye'yle birlikte kavuşacağız, bunu dağda yanan isyan ateşinde görüyoruz.

- Yıkacağız Burjuva-Feodal eğitim sistemini, Kuracağız Demokratik Halk Liselerini

Tuzluca'yır Lisesi YDG

Eskişehir Anadolu Üni.'nde imza kampanyası

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde gitgide artan polis - idare terörünü protesto için imza kampanyasına başlandı. Hazırlanan imza föylerinde şöyle denildi:

"Kamu oyuna

Son günlerde Anadolu Üniversitesi'nde gelişen anti-demokratik uygulamalara tepki gösteren öğrenciler, sık sık, keyfice gözaltına alınmaktadır. Polisin bu tavrıyla tam bir uyum içerisinde; polis-idare işbirliğinin iyi örneklerini sergileyen okul ve yurt idareleri de bu öğrenciler hakkında soruşturmalar açarak, uzaklaştırma cezaları vermektedirler. Biz aşağıda imzası bulunanlar, polisin ve idarelerin bu tutumlarını kınıyor ve bu uygulamalara son verilmesini istiyoruz."

8 Mart'ta İ.I.B.F kantininde masa açılarak başlayan bu kampanya polisin tüm psikolojik baskılarına rağmen sürüyor.

Ayrıca "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" nedeniyle bir dizi eylemler gerçekleştirildi. Tıp ve Mühendislik Fakültesi kantinlerinde YDG'izimli panolar hazırlandı. Panolarda bugüne kadar "altıncağ" mücadelesinde şehit düşen kadın savaşçıların yanısıra, "Enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler" ile ilgili bir yazı da bulunuyordu. Yine Tıp ve Mühendislik Fakültesi kantinlerine, Yunus Emre Kampüsü Yemekhanesine, rektörlük civarına YDG özel sayı afişlemeleri yapıldı.

NOT: Geçen sayıda, Eskişehirdeki gözaltılar için çıkan yazıda, gözaltı süresinde sadece YDG'lilerin açlık grevi yaptığı imajı doğmuş. Bu hatadan dolayı açlık grevine giden diğer arkadaşlardan özür diliyoruz.

Eskişehir YDG

Eskişehir Öğrenci Gençliği anti-demokratik uygulamalara sessiz kalmıyor.

Kredili ders geçme sisteminin çözümsüzlüğü

Çok farklı olduğu iddia ettikleri "kredili sistem" bir çözümsüzlüğün ürünüdür. 1991-1992 eğitim ve öğretim döneminde yürürlüğe giren kredili sistemin cazibesi 4.dönemde öğrenci için bunalım kaynağı oldu. Onlar, öğrencinin dersi ve ders saatini, öğretmeni seçebileceğini ve öğrencinin yeteneğine göre konumlandırılabilirliğini, buna göre ders seçebileceğini söyledilerse de bunun doğruluk payı çok azdır.

(İki buçuk) yılda mezun olma demogojileri ile öğrencileri sosyal ve kültürel çevrelerden tamamen uzaklaştırarak derslere gömmeye çalışıyorlar.

Üniversitelere giriş sınavı nasıl yapılacak? Kredili sisteme göre üniversiteye giriş için sınavın kalkması gerekiyor. Şimdiye kadar bu anlamda somut bir şey görülmedi. Bize üniversiteye giriş sınavlarının diploma notu ile yerleştirileceği söylenildi.

"Kredili sistem"de öğrenci ile öğretmen arasındaki buzdağın yıkılacağı, öğrencilerin sorunlarıyla daha yakından ilgilenileceği, her öğrenciye danışman öğretmen verileceği söyleniyordu. Ancak bu danışman öğretmen kağıt üzerinde verildiği halde pratikte öğrencinin danışman öğretmeninden haberi bile yok.

Dersler dönemlik olduğu için her dönem farklı kitaplar (Kredili sisteme göre) almak zorunludur. Kitap fiyatları da bilindiği gibi çok yüksek. Aslında normal ders kitaplarından bir farkı yok.

"Kredili sistem" niye getirildi? Bu sorunun yanıtı: öğrencileri tamamen duyarsızlaştırma, robotlaştırma, politikadan uzaklaştırma diye özetlenebilir. Ne umduk ne bulduk? Bu da bir oyundu oynanıyor!

Ne ilginç sistemler, ne televizyon hastalığı nede anti-bilimsel dersler bizi sosyal ve siyasal ilişkilerinden koparamaz.

Etlük lisesinde öğrencilerin sesine baskıyla karşılık veriliyor!

Okullarımızda katmerleşerek süren baskıya karşı dur demek için Liseli Yeni Demokrat Gençlik olarak istemlerimizi içeren ve sesimiz olan yazıyı Etlük Lisesinde (istediğimiz gibi olmasa bile) dağıttık. Fakat sonraki gelişmeler gerçekten bir panikti. Çünkü çok az dağıtılan yazıdan hemen sonra sınıflar ve öğrenciler tek tek aranıyor. Demokrat öğrenciler, sivil polisler (ve bizzat baş müdür yardımcısı başta olmak üzere diğer gerici öğretmenler) tarafından sorgulanıyor. Bildiri dağıtılan koridordaki sınıflara tehditler yağdırılıyor. Veliler toplantısı yapıp, 6. Ed. sınıfı öğrencilerinin sürgün edilmesi için kararın alınması isteniyor. Fakat bizim bunlardan korkacağımızı, ürke-

ğimizi sananlar yanıyorsa biz bunu olumlu karşılıyoruz. Çünkü bizden korktuklarını bizzat pratikte gösterdiler.

"Biz birşeyler yapıyor ve varolan kokuşmuş yapı bize saldırıyorsa iyidir ve ne kadar saldırıyorsa o kadar yaptığımız şey iyidir."

Atalarımızın söylediği gibi "köşeye sıkışan köpek saldırır" Artık sadece bunu yapıyorlar! ■

ANKARA/
Etlük Lisesi YDG

Barbara Yoldaş; Dilimizde Sloganımız Elimizde Silahımız Olacak!

BARBARA ANNA KISTLER'i anmak amacıyla İTÜ Maslak kampüsü Maden Fakültesinde forum yapıldı

4 Mart 1993 Perşembe günü İTÜ maslak kampüsü maden fakültesinde, Dersim dağlarında şehit düşen İsviçre uyruklu Barbara Anna Kistler'i anmak amacıyla bir forum düzenlendi. 70-80 kişinin katıldığı foruma tüm devrim ve parti şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. "Şan olsun dünya devrimi için enternasyonalist dayanışmaya!... Şan olsun Barbara Yoldaş!..." yazılı Yeni Demokrat Gençlik imzalı pankart açıldı. Saygı duruşundan sonra, Barbara yoldaşın enternasyonalist kişiliğini ve mücadelesini anlatan bir konuşma yapıldı. Yaklaşık yarım saat süren forumda "Marks, Lenin, Mao - Önderimiz İbo - Savaşıyor TIKKO", "Ağa-Patron devletini yıkacağız, Halk iktidarı kuracağız", "Gerillalar ölmez, Yaşasın Halk Savaşı", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Bir de şiirin okunduğu forum olaysız sona erdi.

3 Şubat 1993 tarihinde Tunceli Pütlümür'de TC'nin beyaz ordusu, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kızıl ordusu TIKKO'ya hava ve kara harekati düzenledi. Günlerce süren ve uçakların da katıldığı çatışmada Zeki PEKER adlı bir TIKKO gerillası şehit düştü. Çatışma bölgesinden çekilen TIKKO gerillaların bu sefer başka bir düşman bekliyordu. Kış ve yoğun kar yağışı altında operasyon bölgesinden uzaklaşan TIKKO gerillalarından 6'sı donarak şehit oldular. Bunlardan biri de Barbara Anna Kistler'di. İsviçre uyruklu olan Barbara yoldaş, ülkesinde mücadeleye atıldı. Burada Türkiye Proletaryasının Partisi TKP/ML'nin görüşleriyle tanışan Barbara yoldaş kısa zamanda ML-MZD'yi benimsedi. Dünyadaki bütün örgütler içinde ML-MZD'yi en iyi kavramış örgüt olarak TKP/ML'yi gördüğü için mücadelesini TKP/ML saflarında devam ettirmeye karar verdi. Barbara Yoldaş 19 Mayıs 1990'de TMLGB'nin ilk genel sekreteri İsmail ORAL'ın evinde silahla yakalandı. İşkenceha-

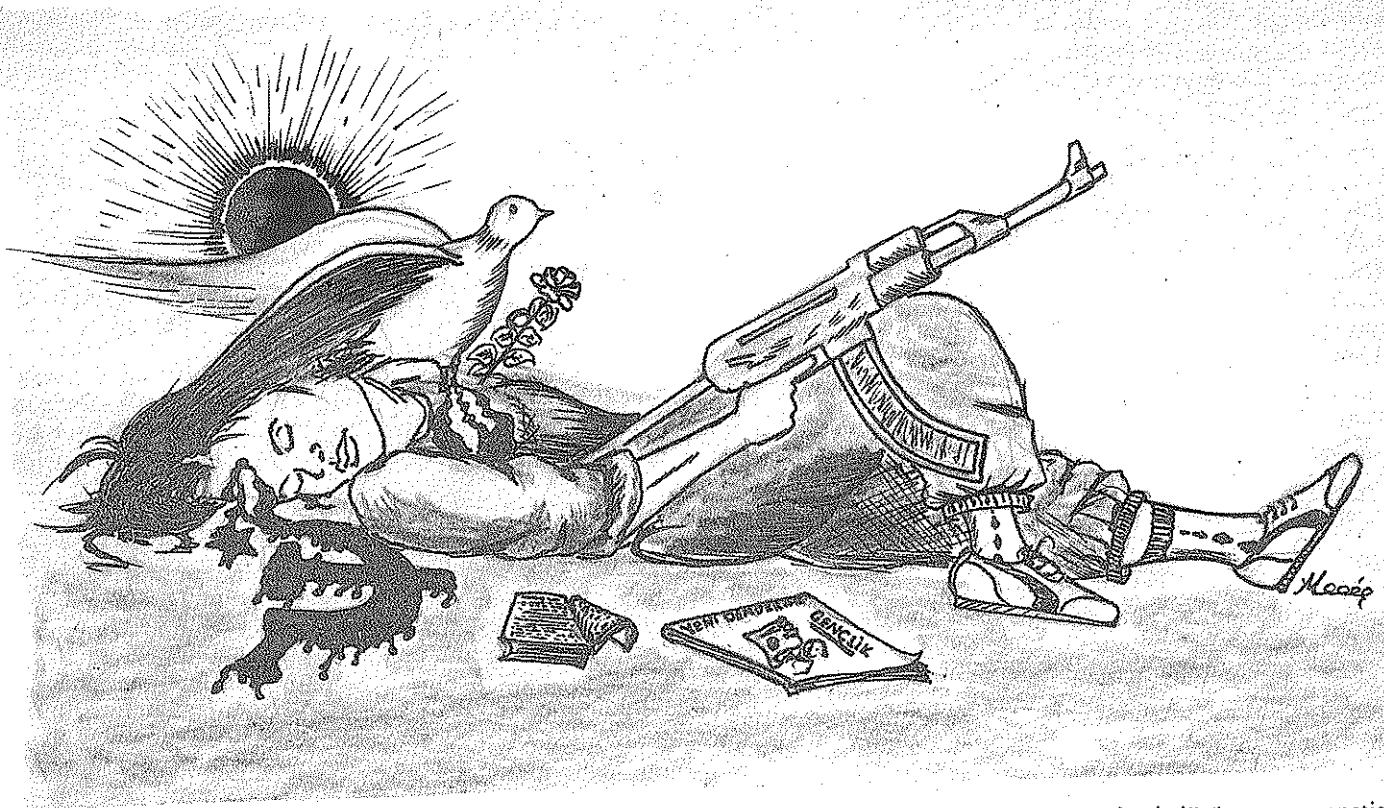
nelerde komünist bir tavır gösterdi. DGM'de görülen davalara hiç ilgi göstermeyen boyalı basın, onun davası ile çok ilgilendi. Onun mahkemeye yalvaracağını, nasıl kandırıldığını anlatacağını zannedenlere Barbara yoldaşın savunması tokat etkisi yaptı. Şöyle haykırıyordu Barbara Yoldaş; Emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadelede halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyurum. Bu nedenden dolayı beni yargılamak size düşmez, beni yargılayacak tek güç Enternasyonal Proletaryadır. Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi!

7 aylık tutsaklı yaşamının sonunda daha etkili mücadele için profesyonel devrimci yaşamına TIKKO gerillası olarak devam etmeye karar verdi. Gerilla olarak yaşamı fazla uzun sürmedi. İsteseydi yaşam koşulları daha rahat olan İsviçre'de mücadele edebilirdi. Fakat o Türkiye gibi yarı sömürge, yarı feodal bir ülkede devrimci durumun İsviçre'den daha yüksek olduğunu, devrimin öncelikle bu tip ül-

- Sınıf mücadelesinin engin denizleri geçilmeyi, Doruklar fethedilmeyi bekliyor!
- Barbara Yoldaş, dilimizde sloganımız. Elimizde silahımız olacak!

BARBARA ANNA KISTLER Marmara Üniversitesinde de anıldı!

8 Mart'ta Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünde, Barbara ANNA KISTLER anıldı. Anmanın 9 Mart'ta yapılması kararlaştırılmıştı ancak 8 Mart Dünya emekçi kadınlar gününün bazı olumsuzluklar yüzünden 9 Mart'a alınması anmanın planlanandan bir gün önce yapılmasını zorunlu kıldı. Anma da Barbara ANNA KISTLER'in enternasyonalizmin en iyi örneklerinden biri olduğu ve mücadele içerisindeki yerini içeren bir yazı okundu. "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Halk savaşı yolunda ilerliyor Partizan" sloganları atılarak anma bit-

de mücadeleye atıldı. Burada Türkiye Proletaryasının Partisi TKP/ML'nin görüşleriyle tanışan Barbara yoldaş kısa zamanda ML-MZD'yi benimsedi. Dünyadaki bütün örgütler içinde ML-MZD'yi en iyi kavramış örgüt olarak TKP/ML'yi gördüğü için mücadelesini TKP/ML saflarında devam ettirmeye karar verdi. Barbara Yoldaş 19 Mayıs 1990'de TMLGB'nin ilk genel sekreteri İsmail ORAL'ın evinde silahla yakalandı. İşkenceha-

kelerde oluşacağını bilinciyle, ülkesi yerine Türkiye'de mücadeleyi seçti. Onun yaptığı herkesin bildiği bir teoriyi, proletarya enternasyonalizmini pratiğe geçirmesiydi. Barbara yoldaş farklı kılan bunu kavraması ve hayata geçirmesiydi. Yoldaşımız beden aramızdan ayrıldı, ancak onun teoriyi pratiğe uygulama cesareti ve enternasyonalist bilinci, hepimizin yüreğinde, yer etti. Onun örnek yaşamını rehber edinecek yolunda yürüyeceğiz!

rildi. Anmaya devrimci düşünceye sempatisi olan insanların aktif olarak katıldığı görüldü. Ayrıca Barbara hakkında TMLGB imzalı pullamalar yapıldığı görüldü. Bu anma sonucunda Göztepe kampüsünde uzun süreden beri yapılamayan forum ve benzeri etkinlikler gündeme gelmiş oldu ve bu forumun bir sonraki dünya emekçi kadınlar gününe katılımı arttığı ve daha canlı olduğu görüldü. ■

"KIZILDERE"Yİ ANMAK, ONUN DEVRİMCİ ÖZÜNE SAHİP ÇIKMAKTIR!

Ülkemiz siyasi geleneklerinin çıkış noktasını oluşturan yüksek öğrenim gençliği 60'lı yıllarda reformist revizyonist TIP çatısı altında örgütlenmişti. 65'lere gelindiğinde sosyal bilinçlenmeye paralel olarak TIP'ten koparak Fikir Kulüpleri Federasyonu'nda örgütlenen gençlik hareketi aynı zamanda TIP'in reformist-parlamentarist çizgisini de adım adım aşyordu.

69'larda FKF bir yandan Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarsan ideolojik etkisi diğer yandan SBKP revizyonizminin ideolojik etkisiyle bugün ülkemiz devrimci geleneklerinin de kökenini oluşturacak ideolojik saflaşmalara sahne oluyordu. Bu saflaşmalarla FKF Dev-Genç'e dönüşüyordu. FKF ve Dev-Genç'in yarattığı önderler bugünün ülkemiz siyasi hareketlerinin önemli bö-

lümünün dayandığı geleneği oluşturan THKP-C ve THKO'yu oluşturuyorlardı.

TIP'ten kopuşuyla radikalleşen gençlik hareketinin yarattığı iki siyasi geleneğin yarı-legal kitle örgütünden illegal yapılara evrilmelerinin zeminini düzenin bu radikal gençlik hareketi üzerindeki baskısı oluşturuyordu. Bu radikal gelenekler Mustafa Suphi'lerin katledilmesinden sonra ilk devrimci direnişin tohumlarını oluşturmasından dolayı düzenin şimşeklerini de üzerine çekiyordu.

Nitekim yakalanan THKO önderleri idamla mahkum ediliyordu. THKP-C ve THKO kadroları 12 mart 1970 yarı-Askeri Faşist Cunta'sının Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin inan hakkında çıkardığı bu idam kararını engellemek amacıyla 26 mart 1972'de Ünye'deki NATO Dinlenme Tesisleri'nde görevli üç İngiliz teknisyeni kaçırıyordu. Militanlar kaçırdıkları bu İngilizlerle birlikte TOKAT-NIKSAR-Kızıldere köyümuhtarının evinde barınırken muhtarın ihbarı sonucu binlerce asker-polis-MIT tarafından kuşatılıyorlardı.

Aralarında iki THKO ve 10 THKP-C üyesinin bulunduğu evde teslim olmayarak çatışmaya giren

12 militandan samanlıktaki saklandığı için sağ yakalanan Ertuğrul Kürkçü hariç diğer 11 devrimci 30 mart 1972'de katledildiler.

Bu çatışma hem devrimci bir eylembirliği olması açısından hem de örnek bir devrimci direniş özelliğinden dolayı Türkiye devrim mücadelesi tarihinin önemli bir mirasıdır.

Devrimci mücadeleye bıraktığı bu direnişçi miras kızıldere direnişini Türkiye devrim tarihinin sembolü haline getiriyordu.

Ortaya koydukları devrimci direnişçi çizgiyle, reformizmi aşan bu gelenekler Kemalist ideolojiyi değerlendirilerek, ülkemizin iktisadi-sosyal yapısının tahlili, buna bağlı olarak devrimin stratejisi, sosyalizm koşullarında sınıf savaşımı, sosyal emperyalizm gib bir dizi ideolojik-politik soruna bakışlarıyla reformizmden köklü bir kopuş gerçekleştirememişlerdir.

Kızıldere direnişinin devrimci ruhu bütün devrimcilerin sahiplenmesi gereken bir mirastır. Bu geleneklerin olumlu yönünü en fazla sahiplenmesi gerekenler silah elde demokratik halk devrimi savaşımını yürütenlerdir. ■

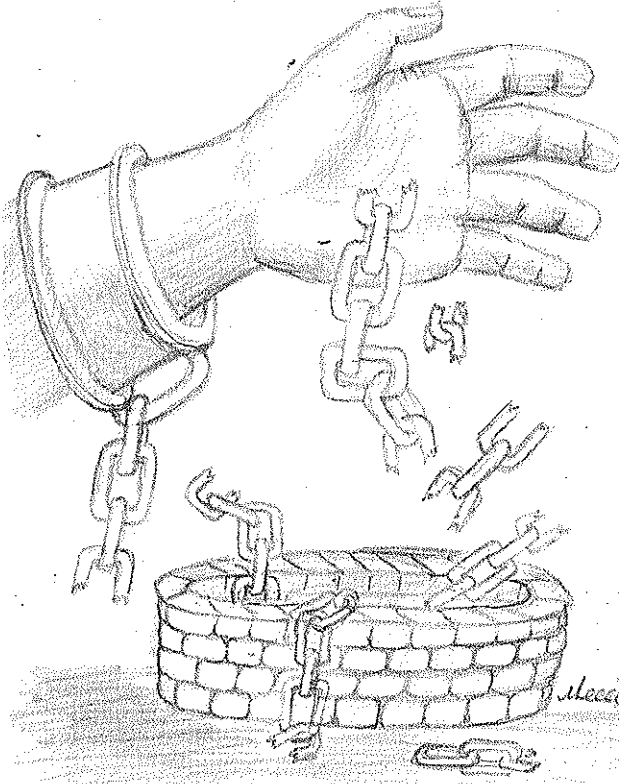
CEZAEVLERİNDE, İNSANLIK ONURUNA YAKIŞIR BİR YAŞAM İÇİN SÜREN MÜCADELEYE DESTEK VER!

TABUTLUKLAR İNSANCA YAŞAMA MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ!

Buca özgürlük eylemi girişimi, Nevşehir ve Sağmacılar özgürlük eyleminin ardından, bunlar bahane edilerek "firara karşı önlem" adı altında kazanılmış tüm hakları gaspedilen Sağmacılar siyasi tutsakları 5 Mart tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başladı. Hak gasplarını günde iki kez slogan atarak, koğuş kapılarının kilitlerini kırarak protesto eden tutsaklar insanca yaşam mücadelesini cezaevlerinde sürdürüyorlar.

Tutsak aileleri cezaevi önlerindeki protesto gösterileri, Adalet Bakanlığına protesto telegrafı, basın açıklamaları ve açlık greviyle tutsaklarla dayanışıyorlar. Tüm demokrat insanları da dayanışmaya çağırıyorlar. Her sessiz kalışın egemenlere sömürüyü, baskıyı artırma fırsatı verdiğini unutmadan acil olarak dayanışma çağrısında bulunuyorlar. Tecrit ve zindanlık politikasının insanlık suçu olduğunu haykırıyorlar.

Nevşehir cezaevinde de firarlar sonrası benzeri gelişmeler yaşadı. Firarlar bahane edilerek haklar yine gaspedildi. Bunun yanında 25 Şubat tarihinde jandarma ve özel timler koğuşlara düzenledikleri ani baskınlarla 10 kişiyi yaralayıp, 14 kişiyide koğuşlardan aldılar. Tutuklular arkadaşlarının nereye götürüldüğünü sorduklarında bir yarbay "cezaevi yönetimine el koyduk" diyor. Cezaevi savcısı Muhittin Kaya ise saldırının bilgisi dahilinde olduğunu, böyle davranmak zorunda kaldıkları

rını söyleyerek, arkadaşlarının Yozgat cezaevine sevk edildiğini belirtiyor. En doğal ihtiyaçları olan kitap, dergi ve yemeklerinin dahi düzenli verilmediğini belirten tutsaklar, meydana gelebilecek olaylardan başta Seyfi Oktay olmak üzere, cezaevi savcısı Muhittin Kaya ve cezaevi yönetimi sorumludur dediler.

İskenderun cezaevindeki tutsaklar yaptıkları açıklamada devletin intikam duygusuyla cezaevlerine yöneldiğini söyleyerek 7 Mart'tan itibaren süresiz açlık grevine başladılar.

Bursa özel tip cezaevinden yapılan açıklamada ise, tutuklu temsilcilerinin kaldırıldığı, bloklar arası gidiş-geliş yasaklandığı, görüşlere sınırlama getirildiği ifade edilirken 4 Mart'tan itibaren ikişer günlük dönüşümlü uyarı açlık grevine başladıklarını belirttiler.

Malatya cezaevindeki tutsaklar, firarlar bahanesiyle tüm haklarının gasp edilmeye çalışıldığını söyleyerek 4 Mart'ta süresiz açlık grevine başladıklarını açıkladılar. Ayrıca Adalet Bakanlığı'nın emriyle tutsakların 5 il'e sürgün edilecekleri ve hükümlülere değişik beş il arasından tercih etmeleri için bir yazı verildiği kaydedildi.

Diyarbakır cezaevinde 8 Şubat günü başlayan açlık grevindeki tutuklular arasında salgın hastalıkların başgösterdiği tutsaklar arasında sarılık hastalığının başladığı belirtildi. ■

KAMUOYUNA

Siyasi iktidarın, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini boğmak için, başlattığı iç hareket'in bir devamı olarak, son özgürlük eylemlerinde bahane ederek, yurtsever-devrimci tutsaklara karşı yeni bir saldırı başlatmıştır. Önümüzdeki süreç için, bölge cezaevleri adı altında, toplama ve rehabilitasyon kampları kurmayı planlayan iktidar, son özgürlük eylemlerini hazmedemeyerek yıllarca süneh lücaireyle, onlarca şehit ve yüzlerce sakat kalma bedeli, kazanılan temel haklarımızı gasp etmek istemektedir.

Bir yanda kamuoyunu tek yönlü olarak, "cezaevlerinde sayım yapılamıyor" vs. vs. biçiminde propaganda ile şartlandırırken, diğer yandan cezaevlerinde 12 Eylül faşizminin koşullarını hakim kılmaya çalışmaktadır.

Genelge adı altında gündeme getirilen dayatmalar, tutsakların tecritini, siyasi kimliklerini ve insanlık onurlarını hedeflemektedir. Cezaevi iç güvenliğine eklenmek istenen jandarma ise yeni işkence ve operasyonların işaretidir.

Bu nedenle, biz Sağmacılar Cezaevindeki siyasi tutsaklar olarak, iktidarın genelge adı altında haklarımızı gasp etmesine göz yummayacağımızı, hiç bir dayatmayı kabul etmeyeceğimizi ilen ederken, gasp edilen haklarımızı alınca kadar, DEVRİMCİ SOL - TKP/ML - MLSPB - TİKB - TDKP - DEVRİMCİ YOL - TKEP/L - TDP - TKİH - TKP/ML HAREKETİ - DKP - KKP - DİRENİŞ HAREKETİ - PKK - TKP/KİVİLCİM - HKG tutsakları olarak dönüşümlü süresiz açlık grevini 5 Mart 1993 tarihinden bu yana sürdürüyoruz.

Kan ve can pahasına kazandığımız haklarımızın gasp edilmesine izin vermeyeceğiz. Kendisine Devrimciyim, Demokratım, Yurtseverim, Aydınım diyen herkesin cezaevlerindeki siyasi tutsakların başlatmış olduğu, açlık direnişlerine duyarlı olma ve desteklemeye çağırıyoruz.

KAMUOYUNA

Biz Gaziantep Özel Tip Cezaevindeki devrimci tutsaklar olarak, rejimin halklarımıza karşı yürüttüğü "iç hareket" ve bunun bir parçası olarak cezaevlerine yönelik genel saldırıyı protesto ediyor; Diyarbakır, Buca, Mardin, Batman cezaevlerindeki devrimci tutsakların haklı eylemlerini destekliyor ve rejimin biz devrimci tutsaklara yönelik provakasyon, saldırı, baskı ve hak gaspı uygulamalarına sessiz kalmayacağımızı duyuruyoruz.

Bu amaçla 27.2.1993 tarihinden itibaren dönüşümlü açlık grevine başlıyoruz ve kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

DAVA ARKAŞLARI ADINA
Hayri YEŞİL, Yılmaz DAVLUM
Nedim BARAN, İbrahim İNCESİ
Mehmet GÜL, İbrahim GÜRÖZ

KARTALDA 5 DEVRİMCİ KATLEDİLDİ

Kartal Esentepe'de kaldıkları bir evde aralarında Devrimci Sol Merkez Komite üyesi Bedri Yağan'ın da bulunduğu beş devrimci 6 Mart 93'te infaz timlerince katledildi.

Otopsilerden vücutlarındaki kurşunların yakından sıkıldığının tespiti ve Bedri Yağan'ın vücudundaki kırıklar hiç bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde olayın infaz olduğunu kanıtlıyor.

Bedri Yağan ve Gürcan Özgür'ün cenazesi 9 Mart 93'te toprağa verildi.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı cenaze töreni devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Devrim anının içildiği törende oligarşinin katliamlarının devrim mücadelesini engellemeyeceğinin belirtildiği bir konuşma yapıldı.

"Faşist katillerden hesap sorduk, soracağız", Yaşasın Devrimci Sol", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarının atıldığı tören polislin "geniş güvenlik önlemi" altında yapıldı.

Ayrıca katledilenlerden Asiye Fatma Kasap'ın cenazesi Beykoz Tokatlı mezarlığında toprağa verilirken, Rifat Kasap'ın cenazesi memleketi olan Rize'de, Menekşe Meral'in cenazesi de memleketi olan Bandırma'da toprağa verildi.

Devrim mücadelesini engellemeye yönelik bu infazlar ancak karşısına dikilecek radikal bir muhalefetle engellenebilir. Bunun için her devrimci-demokrat katledilen her devrimcinin cenazesine sahip çıkarak, düzenin saldırılarını protesto etmeyi kendine bir görev bilmelidir.

Yeni katliamların olmaması için hiç bir infaz'a sessiz kalmayalım. ■

BANKALARA MOLOTOF KOKTEYLİ ATILDI

2-3 Şubat günü devlet güçleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada aralarında Barbara ANNA KİSTLER'inde bulunduğu 6 devrimci katledildi. Tunceli-Pülümür'de hava saldırılarıyla birlikte gerçekleştirilen operasyona misilleme olarak TKP/ML TMLGB örgütü militanları İstanbul'da çeşitli banka şubelerine molotof kokteyli attı.

Ayrıca, cezaevi firarları sonrasında Ankara Aşağı Eğlence Yapı Kredi Bankası ve Keçiören Ziraat Bankası, İstanbul'da ise Sarıyer Emlak

Kredi, Sanayi Mahallesi Yapı Kredi olmak üzere toplam 4 banka "firarların selamlanması" ve "cezaevlerindeki baskıların protesto" edilmesi amacıyla TMLGB militanlarınca molotoflandı. 14 Mart günü Ankara ve İstanbul'da birçok banka şubesine molotof kokteyli atıldı. Eylemleri TMLGB üstlendi. ■

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününün 83 yıldönümünde özgür bir dünya yaratmak için Kadınlar Uyanın, Harekete Geçin !

8 Mart 1857'de New York kadın tekstil işçileri, daha iyi yaşam koşulları ve iş saatlerinin düşürülmesi, sosyal haklar elde edilmesi için greve giderek mücadeleye atılmışlardı ve bu direnişleri kanla bastırılmıştı. 1910 Clara Zetkin'in önderliğindeki ikinci Enternasyonal, 8 Mart'ı dünya emekçi kadınlarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ilan etmiştir. O gün bu gündür 8 Mart dünyanın dörtbir yanında kutlanmaya başlanmıştır. 8 Mart'ın dayanışma ve mücadele günü olduğu gerçeği; burjuva-feodal, kapitalist ülkelerde daha bir somutluk ifade etmektedir ki -8 Mart halk iktidarı, sosyalist iktidar gerçeğinde, nitel değişim geçirerek olsa bile mücadele günü olma özelliğini koruyacaktır. Çünkü devrim ve sosyalizm sadece toplumsal olarak yeni demokratik kadın'ın yaratılmasının ön koşulunu oluşturmaktadır.

Türkiye özgülünde 8 Mart'ın düzen tarafından sahiplenilerek içinin boşaltılmaya çalışıldığını biliyoruz. Onlar için süslü nutuklar atıp, kadın haklarında bilmem ne kadar mesafe katettiklerinden bahsetmenin eşsiz fırsatı doğmuştur. Düzenin sözcüleri her zaman ki sahte ve çirkin tavırlarıyla 8 Mart'ı geçiştirmeye çalışacak, olabildiğince uysal olmayı kadınlara öğütleyeceklerdir.

Devrimci-demokratlar düzenleyecekleri çalışmalarla kadınların kurtuluşunun ancak devrimle gerçekleşeceğini işaret etmeli, bunun somut yaşamda ki ifadesini net olarak ortaya koymalıdır. Kadının mutfağa kapatılmasına, ev kölesi olmasına karşı çıkmalı, düzenin gerici dayanaklarından biri olan aile kurumundaki patron olan "aile reisi" ne karşı savaşımı yükseltmesini, geleceğini kendi ellerine almasını öğretmelidir. Gerici aile yapısına karşı başlayan savaşım devrim perspektifiyle bütünleştirilerek yürütüldüğünde; burjuva-feodal düzene karşı savaşımın kurtuluş olacağı çıplak bir biçimde kavranacaktır. Ancak bu şekilde evin hizmetçisi olmaktan kurtulunabilecektir. Bunun başarılmasında devrimci-komünist kadınlara muazzam bir görev düşmektedir. 'Yeni demokratik kadın'ı yaratmak, tarihsel olarak süzülüp gelen gerici değer ve alışkanlıkları, ihtilalci bir ruhla göğüslemekle mümkün olacaktır.

Kadınlar üzerindeki ataerkil baskının yani erkek egemenliğinin iktisadi ve sosyal temelini oluşturan, üretim üzerindeki özel mülkiyetçi toplumların en son şekli olan kapitalizm ve son aşama olan dünya emperyalist sistemi varolduğu müddetçe, kadınlar üzerindeki çifte baskıda sistemli biçimde devam edecektir.

O halde bu gerici sistemi ortadan kaldıracak olan tek alternatif işçi sınıfının önderliğinde yürütülecek devrim mücadelesidir. Dolayısıyla kadınlar üzerindeki baskının ilacında devrim mücadelesidir. Burjuva-feodal düzenin sınırlarını aşamayan reformist kadın hareketleri kadın sorununun alternatifini olamazlar. Devrim programıyla hareket etmeyen bu kadınlar emekçiler arasında yarattıkları cinsiyetçi duvarlarla devrimi imkansız hale getirmektedirler. Her ne kadar bu hareketler kadınlar

üzerindeki baskıları teşhir eden olumlu bir içeriğe sahip olsalarda, baskıları köklü bir temelde ortadan kaldıracak potansiyele ve perspektife sahip değillerdir.

Kadınlar!

Devrim saflarında aktif olarak yerinizi almadığınız müddetçe toplumda yaygın bir düşüncü olan "devrimci mücadeleyi erkekler yürütür" anlayışı yıkılamaz. Oysa ki sınıf mücadelesinin cinsiyeti yoktur. Göğün yarısını kucaklayan kadınlar bunun bilincinde olarak silkinmeli ve mücadeleye atılmalıdır.

Kadınların kurtuluşu olayını sadece 8 Martlarda hatırlamaya çalışan bizler artık bunun senenin bir günü olarak ele alınmamasının önemiyle hareket etmemiz gerektiğinin farkına varmalıyız. Sürekli doğru olarak ifade edilen (teorik düzlemde ki görüşlerimizi

geniş kitlelere kavratmak, teori ve pratiğimizi ayınlamamız gerekmektedir) teorik düzlemdeki olgular artık pratikleşmeli, bunun pratik adımları atılmalıdır. İşçi kadının, köylü kadının, ev kadınının, öğrenci kadınının, kısaca toplumda ezilen ve haksızlığa karşı olan kadınlara ulaşmanın mücadelesini her gününden acil bir şekilde ele almalı, adımlarını attığımız kadınlar faaliyetimizin özgülünde daha da örgütlü, bilinçli ve azimli; düzenin yetiştirdiği ve sürekliliğini sağlamaya çalıştığı eski, sinik, boynu bükük kadını bir rafa kaldırıp hep birlikte "Yeni demokratik kadın"ı yaratma mücadelesi vermeliyiz ve 'Yeni demokratik kadın'ın ne olduğunu dosta düşmana göstermeliyiz. Tüm gücümüzle yeni demokratik kadını yaratmaya!... ■

Ortaöğrenim gençliğinin mücadele tarihi ve bugünkü örgütlenme sorunları

Bugün orta-öğrenim gençliği örgütlenme konusunda bir takım sorunlarla karşı karşıya. Bu sorunlar, yüksek öğrenim gençliğinin yakın geçmişte yaşadığı ve bu hareketin gerileyişinde etkili olan nedenlerden farklı değil. Ortaöğrenim gençliğinin genelde kavrayış düzeyinin, örgütlenme bilincinin geriliği de düşünüldüğünde belki de tek fark bu sorunların orta-öğrenim gençliğinde daha kabaca, gözle görülebilir bir biçimde kendisini göstermesidir. Bu gün yüksek-öğrenim gençliğinin durumu, örgütlenmesi ortadadır. Geçen senelerde, hareketin iyice gerilediği, varolan örgütlenmelerin yok olmaya yüz tuttuğu, açığı onca sorunlarına paralı üniversite, paralı mediko-sosyal vb. bir çok kamburun daha eklendiği bir sırada yüksek-öğrenim gençliğinin sesi çıkmazken orta-öğrenim gençliği bu gerileyişin aksine bir çıkış yaşıyordu. Okullarda çeşitli adlar altında yapılan soygunlara, dayaa, faşist-feodal-şöven propagandalara karşı ayağa kalkıyor, çeşitli protestolarla sorunlarını dile getiriyor, gündemden eksik olmuyordu.

Eğer bugün orta-öğrenim gençliğinin içinde bulunduğu örgütsel sorunlara doğru tarzda iradi bir müdahalede bulunulmazsa bu hareketinde geleceği yüksek-öğrenim gençliğinin bugünkü durumundan farklı olmayacaktır. Tersini düşünüldüğünde yani, orta-öğrenim gençliğinin örgütlenme sorunlarına doğru tarzda müdahale edildiğinde bu durum yüksek-öğrenim gençliğinin örgütlenmede yakın gelecekte belli bir düzeyi yakalamasında da etkili olabilecektir. Çünkü daha lisedeyken bu sorunlara karşı insanların kafalarının açıldığını /netleştirildiğini düşünürsek bunlar ister üniversiteye gittiklerinde isterse hayatın diğer alanlarında, daha geniş perspektiflerle oradaki sorunlarında üzerine gideceklerdir.

İşte bu yüzden orta-öğrenim gençlik hareketinin bugünkü sorunlarına, çıkış yollarına hareketin kısa tarihçesiyle birlikte değinmeye çalışacağız. Geçmişe değinmemizin nedeni olumsuzlukları, olumsuzlukları kökleriyle birlikte ele alıp geleceğimize ışık tutacak dersler çıkarma istegimizdendir.

Orta-Öğrenim Gençliğinin Mücadelesinde 1980 Öncesi Durum

Üniversite öğrencilerinin kitlesel mücadelesi Avrupa'ya paralellik göstererek 1968'lerde yükselmeye başladı. Bu yükseliş sırasında, mücadele orta-öğrenim kurumlarına da indi. Bunlar, ilk yıllar olduğu için mücadele yeni ve tecrübesizdi. Üniversitenin önderliğini kabul ediyordu ve onun koltuğunun altında yürüyordu.

1974-75 öğrenim yılında Anadolu'da ve İstanbul'da çeşitli okullarda özellikle sanat ve ticaret liselerinde üniversite kontenjanlarının artırılması için, diğer liselerde çeşitli akademik-demokratik talepler için boykotlara gidildi. Bu boykotlar 1975-76, 1976-77 öğrenim yıllarında daha da yoğunlaştı. Faşist disiplin yasalarına, faşist uygulamalara, derslerin boş geçmesine, öğretmen-öğrenci kıyımına, faşist ve gerici ders kitaplarına karşı ve akademik-

demokratik-ekonomik talepler için, boykotlar, forumlar, gösteriler gittikçe yoğunlaştı.

Verilen mücadelenin dağılık, bölük-pörçük olduğu, kalıcı başarılar elde edemediği ve kendiliğinden gelme hareketler olduğu bir gerçektir.

1975-76 öğrenim yılı başlarında mevcut olan İDÖD, DEV-LİS ve DLB'nin orta öğrenim gençliğinin mücadelesine önderlik edemediğini göz önüne alarak çeşitli siyasetlerden orta-öğrenimli gençler İstanbul'daki orta-öğrenimli gençliğinin "tek kitle örgütünü" kurmak amacıyla çalışmalarına başladılar. Ne var ki olumlu olan bu çalışma sektör, dar-grupçu anlayışlar sonucu olumsuz bir şekilde sonuçlandı. Aynı amaçla yürütülen 1976-77 öğrenim yılındaki çalışmalar aynı nedenlerden dolayı başarısız şekilde sonuçlandı. Bunun sonucunda; İstanbul'da orta-öğrenim gençliğinin akademik/demokratik talepleri uğruna verdiği mücadelede orta-öğrenim gençliğine önderlik etmek, birliğini sağlamak, amacıyla kurulduğunu iddia eden, oysa dar-grup menfaatleri ön plana çıkararak bir takım dernekler kuruldu. Bu dernekler, aralarındaki dayanışmayı kurmayıp, birbirlerini kötüleme ve herbiri kendisini orta-öğrenim gençliğinin meşru derneği olduğunu iddia etmeye kalkıştı. Oysa bu derneklerin hepsinin bir bölgede toplanması, birbirleriyle olan ilişkilerine ve birbirlerine karşı tavırlarına, esas olarak da orta-öğrenim gençliğinin gelişen mücadelesi üzerindeki etkilerine bakarsak iddiaların aksine orta-öğrenim gençliğinin parçalanmasına güçsüzlüğüne, dayanıksızlığına hizmet etmekteydiler.

1980 öncesi sınıf mücadelesinin ulaştığı

12 Eylül sonrası okullardaki faşist kadrolaşması sonucu olarak gündeme gelen dayak olayına karşı tepkiler kitlesel boyutta yükseldi.

aşamadan dolayı devrimci hareketlerin güçlülük psikozuyla hareket etmeleri (bu durumda, dar-grupçuluğu, bir araya gelememeyi körüklüyordu), kitle örgütlerinin işleyişini kavramamaları orta-öğrenim gençliğini tek çatı altında biraraya getirecek olan kitle örgütlerini oluşturmamalarına ve böylece yurarda da bahsettiğimiz gibi kendiliğinden gelme bir hareket olan orta-öğrenim gençlik hareketinin bölük-pörçük kalmasına sonuçta da kalıcı başarılar elde edememesine yol açtı.

Orta-Öğrenim Gençliğinin Mücadelesinde 1980 Sonrası Durum

12 Eylül'le birlikte iktidara gelen Askeri Faşist Cunta halkımızın tüm katmanları üzerine kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırılardan devrimci hareketin motor gücünü oluşturan gençlikte payını aldı. Ülkedeki halk hareketiyle paralel yürüyen gençlik hareketi ve yüksek-öğrenim gençliğinin bir anlamda koltuğunun altında yürüyen orta-öğrenim gençliği de bu kapsamlı saldırılar karşısında genel olarak hiçbir karşı koyuş gösteremedi.

Hakim sınıflar; denetimi altında tutabilmek için, gençliği yeniden kalıba dökmek ihtiyacı hissediyorlardı. Bunu yüksek-öğrenim kurumlarında YÖK aracılığıyla sağlamaya çalışırken; orta-öğrenim kurumlarındaysa 1981'de yürürlüğe girip bugünde yürürlükte olan faşist disiplin yönetmeliği ve Türk-İslam senteziyle yoğrulmuş faşist kadrolaşmayla sağlamaya çalıştı. Ve 12 Eylül'ün Anayasasından tutalım, YÖK'üne, faşist disiplin yönetmeliği ve daha bir çok uygulamasının bugün hala varlığını koruduğu göz önüne alınırsa, Faşist diktatörlüğün bu kapsamlı saldırısında -geçici de olsa- büyük başarılar elde ettiği söylenebilir.

Orta-öğrenim gençliğinin 12 Eylül sonrası, yaşamış olduğu sorunlara fırsat eşitsizliğinin daha da boyutlanması, üniversite kapılarında bekleyen öğrenci sayısının 800 binlere varması ve bunların istihdam edilememesi, faşist disiplin yönetmeliğiyle öğrencilerin iyice robotlaştırılması ve benzeri bir çok sorun eklenmesine rağmen hareketin sesini uzun yıllar yükseltememesi bu saldırıların kapsamına gösterge olabilir. Orta-öğrenim gençliğinin, sorunların büyümesine rağmen sesi ancak 1989-90 döneminde çıkmaya başladı ve de esas çıkışını daha kitlesel protestolar biçiminde 1991-92 döneminde gerçekleştirdi.

1990 yılında polis-idare işbirliği sonucu "savaşa hayır" diyen, komünistlikle suçlanan öğrencilerin gözaltına alınmaları, tutuklanmaları "ihbarcı müdürlere" ve polis-idare işbirliğine karşı tepkinin yükselmesine neden oldu. 91-92 döneminde okullardaki faşist kadrolaşmanın sonucu olarak gündeme gelen gerici-faşist propagandalara, dayak olayına tepkiler kitlesel boyutlarda yükseldi. Bunun üzerine mahkemeler gibi işletilen disiplin kurulları birçok öğrenciye okuldan atılmaktan, uzaklaştırmaya kadar çeşitli disiplin cezaları vererek öğrencilerin tepkilerinin önüne set çekmeye çalıştı. Bu seferde öğrenciler disiplin cezalarına yönelik, gösteriler, açlık grevleri düzenlediler. 92-93 öğrenim yılının ilk döne-

minde tüm yurt çapında orta-öğrenim gençliğinin çıkış noktasını esasta okullardaki dayak sorunu oluşturdu.

Orta-öğrenim gençliğinin 80 sonrası özellikle 1990-91-92 yıllarındaki mücadelesi eylemlilikleri tepkisel düzlemdeydi. Tepkisel olmaması, koordineli ve daha güçlü kapsamlı olması örgütlenmeyi gerektirir. Bu eylemliliklerin yaşandığı süreçte orta-öğrenim gençliği belli bir potansiyele ulaştı. Öğrenciler okullarda Öğrenci Birlikleri adı altında bir araya gelmeye başladılar. Çeşitli okullar arasında koordineyi sağlamak amacıyla oluşturulan bölgesel platformlar da; siyasi anlayışların oluşturduğu ve eylem birliği alanı olmaktan öteye gitmeyen yapıları. Öğrenci Birlikleri, ismiyle vardı; içeriği ve işleyişi konusunda net bir durum yoktu. Ve öğrenci Birliklerinin nasıl oluşturulması gerektiğine ilişkin yeterli tartışmalar yaşanmadı. Yaşanan tartışmalarda sonuçsuz kaldı. Öğrenci Birlikleri çalışmalarına katılan öğrencilerin genelinde, Öğrenci Birliklerinin nasıl oluşturulmasına, işlemesine ilişkin net bir anlayışın olmaması, bu konudaki varolan anlayışlarda genel olarak orta-öğrenim gençliğinin örgütlenme bilincindeki geriliğinden dolayı yeterli oranda hayata uygulanma şansı bulamadı. Böylece Öğrenci Birlikleri oturaklı yapılar haline gelmeyerek her yıl aynı örgütlenme sorunlarıyla karşı karşıya kaldı. Bu konuda orta-öğrenim gençliğinin anlayacağı dille konuşmazsak, onlardan anlayışımızı kavramalarını bekleyemeyiz.

Orta-öğrenim gençliğinin birçok sorunları var. Eğer bu sorunların üzerine gitmek istiyorsak, anahtar konumundaki örgütlenme sorununu çözmemiz gerekiyor. Ancak böylece diğer sorunlara karşı derli, toplu mücadele yürütebiliriz.

Şimdi de 2-3 yıldır orta-öğrenim gençliğinin dilinden düşmeyen Öğrenci Birlikleri konusunda "nasıl bir Öğrenci Birliği" sorusuna yanıt vermeye çalışalım.

Nasıl bir öğrenci birliği?

Bugün Öğrenci Birlikleri (ÖB) genel olarak devrimci-demokrat öğrenciler tarafından oluşturuluyor. Toplumun ileri kesimini oluşturan devrimci-demokratların ÖB'lerin kuruluşuna önderlik etmesi doğaldır. Peki ÖB'ler sadece devrimci-demokratları mı kapsamalı? Tabii ki hayır, ÖB'leri ekonomik/akademik sorunlarla mücadele etmek isteyen herkese açık olmalıdır. Bugün bu konuda birçok kesim görüş birliği içindedir. Açık ki, ÖB'ye üyelik sorununda yukarıdaki gibi bir görüşü savunmak önemli bir şeydir. Ancak, herşey değildir. Çünkü, bugün sadece formülasyon olarak üyelik koşulunu yukarıdaki biçimde savunmak / savunmamak ÖB'lerin örgütlenme sorunlarının esası değildir.

Esas önemli olan ÖB'leri devrimci-demokratların dışındaki kitlelerinde örgütlenmeye çalışarak yapılar haline getirmektir. Bu da dışımızdaki kitleye "gelin üyelik koşulumuz sizleri de kapsıyor" demekle olacak iş değildir. Peki, ÖB'leri geniş kesimler açısından çekim merkezi haline nasıl getirebiliriz.

Bu soruya yanıt vermeden önce bugünkü

ÖB'lerin bir gerçeğine daha değinelim. Başta da değindiğimiz gibi ÖB'ler başlangıçta devrimci-demokrat öğrenciler tarafından oluşturuluyor. Genel kitle içinde zaten az bir kesimi kapsayan bu kitlede süreç içinde eriyor, dağılıyor. Açık ki, kendi kitlelerini bir arada tutamayan bir yapının diğer kesimler açısından bir çekim merkezi olması zaten düşünülemez. İşte, ÖB'leri geniş kesimler açısından çekim merkezi haline getirmenin ilk koşulu varolan

Öğrenci Birlikleri gerici eğitimi protesto için radikal eylemlilikler de düzenledi. (Cağaloğlu Yürüyüşü.)

kitleyi dağılmaktan kurtarıp, ÖB'leri kendi içinde kaynaşmış, işlerliği olan yapılar haline getirmektir. Bunun içinde şu soruya cevap vermemiz gerekir: neden süreç içinde varolan kitlede dağılıyor, süreç nasıl tersine çevrilebilir.

ÖB'lerde başlangıçta varolan kitlenin süreç içinde dağılmasının esasta birkaç nedeni var. Bunları; geçmişten beri var olan bir hastalık olan dar-grupçuluk, ÖB'lerin genelde kitlelerin karar alma sürecinde yer almadığı bir işleyişe yada işleyişsizliğe sahip olmaları, ÖB'lerin etkinliğinin çok dar çerçeveye sıkıştırılması vb. gibi anabashıklarda toplayabiliriz. Tabii ki her Öğrenci Birliğinde bu sorunların farklı düzeylerde yaşandığı bir gerçektir.

Dar-grupçuluk, orta-öğrenim gençliği içindeki siyasi anlayışlarda çok daha kaba biçimlerde görülmektedir. Siyasi gerilikten dolayı dar-grupçuluk, futbol takımı taraftarlığı biçiminde bile görülebilmektedir. Bunun dışında geçtiğimiz dönem belli siyasi anlayışların insanları kendi gösterilerine, ÖB'nin eylemi diye götürmeleri (açıkçası kandırılması) ve bu insanların ÖB'lerden de kopmalarına neden olmaları gibi traji-komik örneklerle de karşılaşılmaktaydı. Devrimcilerin bir arada hareket etmelerinin önündeki engel olan dar-grupçuluk hastalığına karşı diğer kesimler üzerindeki olumsuz etkiside görülerek amansız bir mücadele verilmelidir. Özellikle orta-öğrenim gençliğinin içindeki örgütlenme sorunlarına karşı aynı bakış açısına sahip olan kesimlerle ÖB'lerin doğru tarzda örgütlenmesinde birlikte hareket edilmesi için somut adımlar atılmalıdır.

Genelde ÖB'lerinde varolan kitle karar alma sürecinde yeterli oranda yer almamaktadır. Sadece ya seçilen yürütme komitesi ya da bireylerin insiyatifiyle kararlar alındığında yani kitleler karar alma sürecine aktif olarak katılmadıklarında, alınan kararların hayata uygulanmasında da süreç içinde atıl duruma

düşülmektedir. Bugün kitlelerin karar alma sürecinde yer almayışının nedeni buna izin verilmemesi değildir. Esasta, siyasal gerilikten dolayı kitlenin kendine güvenmemesi, bunun sonucu kararların başkalarından beklenmesi ve benzeridir. Bizlere düşen görev "nasıl olsa kitle başkasından bekliyor, biz kararları alırız, onlar uygular" gibi mantıklara karşı çıkıp, düzenin yaratmak istediği araştırma-sorgulamayan gençlik tipinin aksine araştıran, üreten bir kitle yaratmaktır. Esas olan kitlenin durumunu kabullenmemek, değiştirmek, dönüştürmektir; balık vermek değil, balık tutmayı öğretmektir. Ancak kitlenin canlı bir üretim-pratik içerisinde yer almasıyla Öğrenci Birliği çalışmalarını kalıcılaştırarak / süreklileşebilir. Belirtmenin yararı var; bir okulda ÖB'ni kalıcılaştırmak için alt sınıflardaki öğrencilerin eğitilmesine, deneyimlerin aktarılmasına önem vermek gerekir. Bunun için ÖB toplantıları, bu amaca uygun bir şekilde yapılmalıdır.

Öğrenci Birliklerinin faaliyetlerine geniş perspektiflerle bakılmalıdır. Okullardaki işlemeyen eğitsel kol faaliyetlerinin, sanatsal etkinliklerin, toplu gezilerin örgütlenmesinden,

gösterilerin örgütlenmesine kadar çok yönlü araçlar / mücadele yöntemleri kitlelere ulaşmak için kullanılmalıdır. Sadece bir veya birkaç aracın kullanılması mücadeleyi kısırlaştırıp monotonlaştıracaktır. Ailelerimizin de verdiğimiz mücadeleye destek vermelerini sağlamamızın, mücadelemizin meşruluğunu diğer kesimlerde göstermek açısından önemli bir etken olacağı bir gerçektir. Faşist-feodal -söven eğitime karşı verilen demokratik eğitim mücadelesinde bir birleşen olduğumuzun farkına varmalı, diğer bileşenlerle (özellikle öğretmen sendikaları EĞİT-SEN) demokratik kitle örgütleri vb. ile yakın ilişki içinde olunmalı, ortak mücadele perspektifleri oluşturmaya çalışılmalıdır.

Öğrenci Birliklerinin yasallaşması, bu mevzinin düzene dayatılması kitleleşme yönünde, önemli bir adım olacaktır. Bunun için şimdiden ÖB'lerin gündemine orta-öğrenim gençliğinin örgütlenmesindeki engellerden olan faşist disiplin yönetmeliğinin kaldırılmasına yönelik çalışmayı da koymak gereklidir.

Orta-öğrenim gençliğinin mücadelesini koordineli ve güçlü bir hale getirmek işlerlik kazanan Öğrenci Birliklerini bir araya getirip bu aşamada bölge platformlarını örgütleme çalışmasına hız vermeliyiz. Yalnız platformları, siyasetlerin eylem birliği alanı olarak gören/gösteren anlayışlara karşı konulmalı, geçmiş hatalara düşmemeye özel çaba sarfedilmelidir.

Öğrenci Birlikleri orta-öğrenim gençliğinin kitle örgütleridir. Kitle örgütlerine ilişkin daha kapsamlı bilgi YDG 3. sayısındaki "Kitle Örgütleri Üzerine" adlı yazıdan elde edilebileceğinden yazımızda ÖB'lerine ilişkin somut sorunlara değinmeye çalıştık. Geçmişten çıkardığımız dersler doğrultusunda tekrar aynı hatalara düşmeden Öğrenci Birliklerini demokratik lise mücadelesinde nitelikli, kitle-sel örgütler haline getirmek için önümüzdeki görevlere daha sıkı sarılmalıyız. ■

Kısa ve genel olarak

Komünizm hedefli mücadelede devrimci sınıf ve tabakaları bu hedefe kazanmanın ve bu hedef uğruna savaşırmanın (kazanmak ve savaşırmanın arasında sınırlar değil diyalektik bir ilişki vardır, yani kazanırken savaşır, savaşırken kazanmak en kalıcı ve en verimli aracı onları mevcut durumlarına denk düşen örgütlenmelerde birleştirmek ve buralarda onlarla birleşerek onları daha ileri bilinç ve mücadele düzeylerine; gerek kendi öz deneyimleri ve gerekse de bizim propaganda, ajitasyon ve pratik çalışmalarımızla taşınmasını sağlamaktır. Bu nedenle sınıf mücadelesinin her alanında, sınıf mücadelesinin o alanındaki kitleleri kazanma ve savaşırma ihtiyacına uygun örgütlülük ya da örgütlülüklerin oluşturulmaları gerek tek tek alanlardaki mücadelenin ve gerekse de söz konusu alanın esashiği / taliliği ilişkisi içinde genel mücadelenin başarısının ilk koşuludur.

Dünya işçi sınıfı ve onun önderi Uluslararası Komünist Hareket proletaryanın sınıf mücadelesi içinde ortaya çıkan ihtiyaçlarına yanıt vermek amacıyla bugüne değin pek çok örgütlenme biçimi yaratmıştır. Bu örgütlenmelerden biri de KOMSOMOL (Komünist Gençlik Örgütü)'dür.

KOMSOMOL'A NEDEN İHTİYAÇ VARDIR?

Toplumu yönlendirmek isteyen hiçbir güç gençliği kazanmadan bunu başaramaz. Bunun en önemli nedeni geleceği yaratacak ve yaşayacak olanların gençler olmasıdır. Öyleyse geleceği kazanmak isteyen gençliği kazanmalıdır. En çok ezilen ve sömürülen sınıf olarak toplumu değiştirmeye en çok ihtiyaç duyan proletaryanın öncü müfrezesi olan Komünist Partisi'de bu gerçeği gözönünde bulundurmak ve gençliği kendi önderliği altında komünizm mücadelesine kazanmaya çalışmak zorundadır. Geleceğin sahibi olmasının yanısıra gençliğin "kavrama yeteneği", "idealist duygular taşıma", "kendini feda etme isteği", "dinamizm" gibi devrim mücadelesinde önemli olan bazı özellikleri daha yoğun olarak taşıması da gençliğin proletaryanın mücadelesine kazanılmasının önem ve gerekliliğini artırmaktadır. Lenin bu durumu şöyle açıklamakta; "Biz geleceğin partisiyiz; gelecekse gençliğindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz; yenilikçileri büyük bir istekle izleyen de her zaman gençliktir. Biz parti olarak, eski çürümüştüğe karşı özveri isteyen bir mücadele yürütmüyoruz, özveri gerektiren bir mücadeleyi yüklenmede ise gençlik her zaman önde gelir." (1) KP'nin gençliği kazanma ihtiyacının önemi ve gereği bu ihtiyaca yanıt verecek bir örgütlenmenin önemi ve gereğini de açıklamaktadır. İşte bu örgütlenme KOMSOMOL'dur. *

KOMSOMOL'UN NİTELİĞİ:

Komsomol halk gençliğinin komünist örgütüdür.

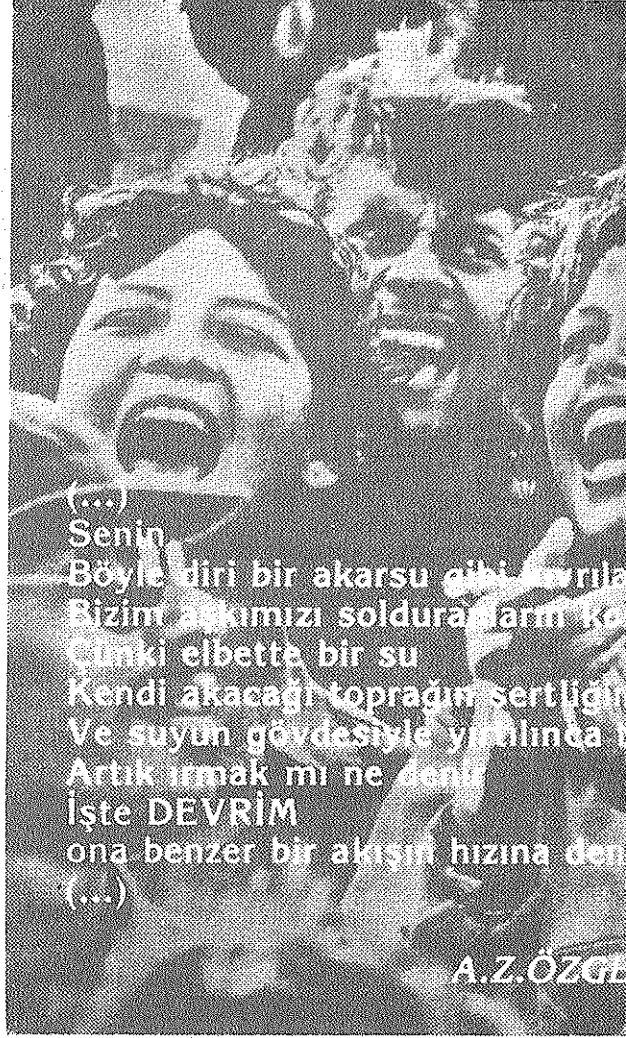
"Biçimsel olarak bir parti örgütü değildir. Fakat komünist örgüttür." (2) "..... sadece genç işçilerin örgütü değildir." (3) "..... işçilerin ve köylülerin birliğidir." (4)

A-İdeolojik-Politik Konumu ve Komsomol - KP (Komünist Parti) ilişkisi

Komsomolun komünist bir örgüt olması onu proletaryanın sınıf örgütlerinin en yüksek biçimi olan KP'nin önderliği altına sokar, Komsomol ile KP "doğrudan ilişki" (5) içindedirler. "Komsomolun yurtseverliğinin ve eşsiz kahramanlığının kesin nedenlerinden biri KP'si ile olan kopmaz (abç) bağıdır." (6) "Genç komünistlerin unutmamaları gereken temel ve önemli nokta; GKB'nin tüm çalışmalarında P'nin önderliğini sağlamaktır." (abç) (7) Bulgaristan'da da anti-faşist, antiemperyalist nitelikte kurulan Halk Gençleri Birliği (SNM) süreç içinde komsomola evrilirken ML gençlik örgüt niteliğini kazanmasının açıkça formülesini "Parti yönetimini kayıtsız-şartsız" kabul ederek gerçekleştirmiştir. (Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi (syf:262-267) Bu "temel ve önemli" noktayı reddedip komsomolle arasındaki "doğrudan ilişkiyi" "kopmaz bağı" yoketmeye çalışarak komsomolle KP'nin, "doğrudan bağının olmasını" istemek, komsomol KP ilişkisini DKÖ KP ilişkisine indirgemek, örgütsel bağımsızlığın ardına gizlenmeye çalışarak siyasi bağımsızlığı savunmak ve buna uygun olarak aynı sorunlarda KP ile komsomolun farklı tavırlar alabileceğini ileri sürerek hem komsomolu KP'nin alanına sokmak onu partiyle eşit görmek hem de komsomol ile KP'yi karşı karşıya getirmek; tüm bunlar açık Troçkizm'dir."...Troçkistler aşırıktan aşırıçılığa koşan serüvencilerdi. Güncel duruma göre bazan komsomolun partiyle eşit tutulması fikrinin bezirganlığını yaptılar, bazan da komsomolun "tarafsızlığı" görüşünü savundular. "Bağımsızlık", "eşitlik" ilkelerini savunuyormuş gibi görünen Troçkistler, komsomolu P'ye, komsomol üyelerini de P'lilere karşı kışkırtmaya çalıştılar.

B- Örgütsel Konumu:

Lenin'in "gençlik birliğinin örgüt bağımsızlığı" (9) formülü başlı başına bağımsız olmakla karıştırılmamalıdır. Söz konusu örgütsel bağımsızlığın P'nin ideolojik-politik önderliği altında onunla "doğrudan" ve "kopmaz" bir ilişki içinde olan bir yan örgütün "örgütsel bağımsızlığı" olduğu gözönünde tutulursa bunun komsomolun iç işleyişine dair bir örgütsel bağımsızlık olduğu görülecektir.

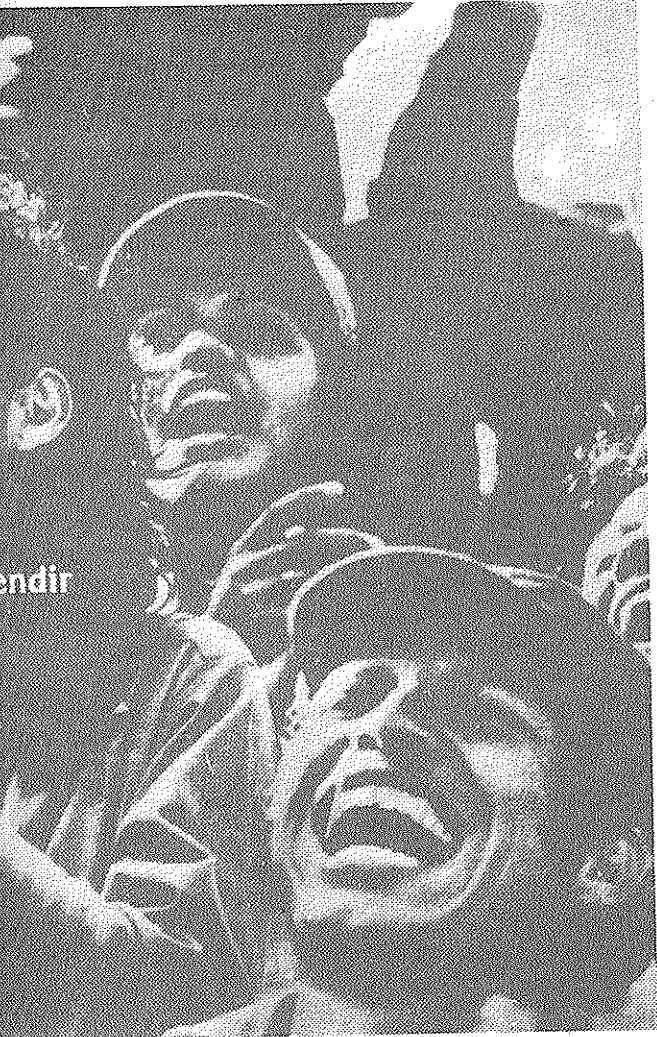
Bu bağımsızlık komsomol üyelerinin örgütsel deneyimlerinin artması ve P'ye daha etkin olarak gelmeleri açısından önemli ve gereklidir. Lenin 11. Konferans için hazırladığı Taslak Karar üzerine yorumlarda şöyle diyor:

"Parti Üyeliğine kabul edilen GKB üyeleriniz, önce gerçekten ciddiyetle çalıştıktan ve birşeyler öğrendiklerinden sonra da birçok ciddi uygulamalı işi (ekonomik, kültürel vb.) yaptıklarından emin olmak için, bu noktaya daha çok önem verilmesi gerektiğine inanıyorum."(10)

Ancak komsomolun iç örgütsel işleyişinin bağımsızlığı hiçbir zaman komsomolu KP'den kopartıcı bir tarzda ele alınmamalı ve kendi başına bir araç olarak görülmemelidir.

Komsomolun KP'den "tam bağımsız** olmasını istemek onun KP'nin bir yan örgütü değil başlı başına bir örgüt olmasını istemektir. Proletaryanın, MLMZD biliminden ve onun somut alan ve dönemdeki yorumundan bağımsız olmayı istemektir. Komsomolun iç örgütsel işleyişindeki bağımsızlığa karşı olmak ise onu bir yan örgüt değil doğrudan ana örgütün içinde görmektedir.

Komsomol nedir?

tamamlama yaş durumuna göre biçimsel olarak oluşmaz (abç) Kuşkusuz ki biçimsel durumlar da gözönüne alınır. Ancak işin aslı bu biçimde değildir.

Partiye, onun saflarında ve bayrağı altında komünizm uğruna içten bağlılıkla savaşmaya hazır ve yetenekli insanlar kabul olunur. Partiye giriş; siyasal olduğu kadar ahlaki açıdan da olağanüstü yükümlülükler getirmektedir.partiye giren herkes, partiye girişinden itibaren yalnızca partinin program ve tüzüğünü tanımak ve onu hayatta dürüstlikle uygulamak görevini yüklenmekle kalmaz, aynı zamanda tutumu ile de partiyi küçük düşürmemek, partinin tüm kararlarını dürüstlikle ve bilinçli yerine getirmekle de yükümlüdür. Ayrıca partiye giren herkes parti çizgisi ve partinin sarsılmazlığı uğrunda gücünü ve hayatını esirgemediği tüm enerjisiyle savaşmak, partinin ve organlarının karşısında sürekli olarak namuslu ve açık yürekli davranmak, parti disiplinine uymak ve ML'yi benimsemek, partililik niteliğini yorulmaksızın yükseltmek, kendisine verilen görevi tümüyle benimseyerek emek ve disiplinini izlemede örnek olmak konusunda kendi kendine yemin etmektedir. onun (KP'nin b.n.) saflarına en iyiler arasından en iyiler seçilmektedir. Komsomol partinin yönetimi altında işçi sınıfı davasının savaşçıları olan gençliği eğitmekte kapitalizme saldırmaya hazır parti üyeleri hazırlamaktadır."(14) Bu uzun alıntıyı yapmamızın nedeni hem komsomolun PÜ yetiştirme görevini hem de Pü'nin ne demek olduğunu çok çarpıcı bir şekilde ortaya koyması ve komsomolun bu niteliklerde PÜ'ler yetiştirmek, hazırlamak vb. nedenli ciddi ve zor görevle karşı karşıya olduğunu açıkça göstermesidir. Evet komsomol bir okuldur, ama gevşek, herkesin gelebileceği bir okul değil " en iyileri arasında en iyilerin " seçtiği P'ye PÜ'si hazırlayan bir okuldur. Bu anlamda **komsomol parti üyeliği okuludur.**

Komsomolun üçüncü görevi, "partinin elinde gençlik kitlelerini etkileme gücü olan bir araç" (15) olmaktır; komünizm mücadelesinin her somut durumda yüklediği görevlere uygun bir şekilde gençliği harekete geçirme ve KP'nin önderliği altında toplanmaktır.

Komsomolun, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelesinin esas biçiminin savaş olduğu ülkemizdeki yüklendiği bir görev de, **orduya asker sağlamaktır.** Bu görev her dönem esas olarak gençlik kitlelerine dayanan savaşın devrim lehine sonuçlanması açısından yaşamsal öneme sahip bir görevdir.

KOMSOMOLA ÜYELİK SORUNU:

Komünist bir örgüt olan komsomolun örgütlenme ilkeleri Leninist-Bolşevik örgütlenme

ilkeleridir. Bunun aksi onun komünist niteliği ile çelişir. Bu çerçevede komsomola üyelik kriterleri Leninist-Bolşevik üyelik kriterleridir. Bunlar "program ve ilkeleri kabul etme", "bir organda aktif çalışmak", "örgüt disiplinine", "alınan kararlara uymak" ve "düzenli aidat ödemek"tir.(16)

Örgüt üyeliği örgütün her türlü kararında söz ve oy sahibi olmak, örgütün her türlü organını seçmek ve seçilmek hakkını taşımaktır. Kısacası örgütün kaderini belirleme de yetkili olmaktır. Örgütün kaderini belirleme hakkına sahip olanların bu hakkın doğal sonucu olarak örgütün kaderine ortak olma yükümlülüğünü de taşımaları gerekir. Kişinin söz ve oy sahibi olduğu bir konuda karara uyması zorunluluğu, doğallığı ve doğruluğu kolayca anlaşılabilir bir ilkedir.

Komsomola Leninist-Bolşevik üyelik kriterleri dışında bir üyelik kriteri istemek, komsomol üyelerinin örgüt disiplinine ve alınan kararlara uymayabileceğini savunmak Menşevizmdir, Troçkizmdir. "..... örgütsel açıdan Troçkiciler disipline, gençlik hareketinin örgütlenmesine ve **GKB'nin kurulmasına temel teşkil eden Leninci ilkelere** (abç) karşı mücadele ettiler. Demokrasiyi savunduklarını öne sürerek anarşizmi, ideolojik umursamazlığı ve k.burjuva züppeliğini yaymaya çalıştılar..." (17)

Bir komsomol üyesinin örgüt disiplinine ve alınan kararlara uymasının gerekliliği onun " silah altına alınma" kararına da uymasını içermekte ve açıklamaktadır. Ancak bu konu kafa karışıklıklarının yoğun olduğu bir konu olduğundan UKH'nin komsomol deneyimlerinden bu konuyu biraz açalım: "GKB iç savaş yıllarında işçi sınıfının sadık bir müttefikiydi. Genç proleterler işçi askeri örgütünde etkin olarak yer aldılar. Elllerine, GKB üyelik kartıyla birlikte bir tüfek ve 200 mermi verildi "(18) 2. Dünya savaşı yıllarında da Alman faşizmine karşı "..... öncelikle gençlik komsomol başkaldırması komsomol bu savaşa bir bütün olarak katılmıştır." (19)

Kalinin bu durumu 1936 yılında tespit etmiş ve şöyle demiştir. "bir savaş patlak verdiği zaman ordumuz başlıca kimlerden kurulacaktır? Bu ordunun büyük bir kitlesi komsomolculardan oluşacaktır." (20)

Kana boyanan, fakat Bulgaristan'da gelecekte ki savaşlara büyük deneyler veren, 1923 yılındaki kahramanlıklarla dolu, Eylül ayaklanmasına emekçi gençler er, kurye, irtibatçı olarak savaşa ön sıralarda **toplu olarak** katıldılar.....(ayaklanmanın merkezi olan Vras'ta da b.n) başlarında komiteleri ve sekreterleri bulunan tüm komsomol örgütleri savaşa atıldılar" (Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi syf:86)

Sonuç olarak komsomol, halk gençliğinin, KP'nin ideolojik-politik önderliği altında onunla doğrudan ve kopmaz bir bağ içinde olan, kendi iç örgütsel işleyişinde bağımsız, bu bütünselliği içinde özerk ["Leninci GKB özerk bir örgüttür".(11)] komünist örgütüdür.

KOMSOMOLUN GÖREVLERİ NELERDİR?

Komünist bir örgüt olarak komsomolun ilk görevi komünizm uğruna her somut durumun yüklediği görevlere uygun bir şekilde çalışmak, savaşmaktır.

"Komsomol örgütünün birinci görevi genellikle tüm örgütlerde olduğu gibi güçlerini amaca uygun bir biçimde ve en büyük sonucu alacak bir yolda yönetmeyi başarmak olmalıdır." (12)

Komsomolun bir diğer görevi, ".....partinin yedek güçler sağladığı bir kaynak" (13) olmaktır. P'nin yedek gücü olmak ne demektir? "Stalin yoldaşın tanımına göre komsomol P'nin yedeğidir. Parti kadrolarının tamamlanması bakımından bir kaynaktır. Bu

1941-44 arası yürütülen Faşizme Karşı Silahlı Savaş'ta da "Partinin silahlı savaş çağrısına ilk olarak kahraman RMS'istçi gençler katıldı. 29 Haziran günü RMS MK oturumu oldu.RMS'istler adına yurdun kurtuluşu uğrunda bu savaşta tüm gücünü harcayacağına ve gençliğin en aktif katılımını sağlayacağına söz verdi. (Bulgaristan Devrimci Gençlik Hareketi Tarihi syf:163)

Görülüyor ki "silah altına alınma" komsomol üyelerinden istenmeyecek bir şey değil, tam tersine en başta ve en yoğun komsomol üyelerinden istenen bir görevdir. Öyleyse "Askerliğin öğrenilmesini başarmamız gerekiyor. Sizi buna komsomol üyeliğiniz zorluyor. Yoksa komsomolcu adını taşıyamazsınız." (abç) (21)

Bu açık gerçeklere rağmen "silah altına alınma"nın komsomol üyelerinden istenmeyeceğini söylemek ne demektir? Bu esas olarak gençlikten ve komsomoldan beslenecek olan gerilla savaşının en önemli damarlarından birini kesmeye çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluşuna darbe vurmaya yöneliktir. Bu açıkça devrim tasfiyeciliğidir, devrim kaçınılıdır!

Bazıları bu özelliklerini Dimitrov'un "Bir gencin RMS (genç işçiler birliği)'ye girmesi için aranan başlıca koşul, onun dürüst ve güvenilir olmasıdır." (22) sözlerini dayanak yapmaya çalışıyorlar. Ama bu onları kurtarmadığı gibi cehaletlerini gözler önüne seriyor. RMS bir komsomol değil, "işçi (komünist) partisinin yönetimindeki büyük kitlevi bir gençlik örgütüdür....."dür.

Devrimden sonra "RMS'nin niteliğini kesinlikle bilerecek ilkeler'i açıklayan "BRP(K) (Bulgaristan İşçi Partisi- Komünist) MK Politbüro'su özel bir kararla, RMS'nin niteliğini, halkçı partisiz gençliğin yığınsal örgütü olarak tanımladı." (Bulgaristan D.G.H.T. syf:221) Yeni RMS bu dönemde halkçı-demokrat nitelikte ve partiyle doğrudan ilişkisi olmayan bir kitle örgütü olarak tanımlanmıştır. (23) "RMS gibi bir kitle örgütünde"(24) diyerek Dimitrov bunu üyelik kistasını açıkladığı konuşmasında belirtmiştir. 1947'de RMS'nin ZMS (genç çiftçiler birliği) ile birleşmesi sürecinde Dimitrov RMS'nin niteliğini bir kez daha açıklamıştır. " Bu alanda ki başarılar bizzat gençliğin daha sıkı topluluğuna, artan politik bilinç ve aktifliğine, herşeyden önce RMS ve ZMS gibi iki en büyük örgütün birlikte ve ortaklaşa çalışmalarına bağlı bulunacaktır. Bulgaristan'da genel, gerçekten demokrat, anti-faşist ve anti-empyralist (abç) bir programa ve gerekli olan sıkı disipline sahip tek demokratik gençlik birliğinin (abç) kurulmasında başlıca rol şimdi onlara düşmektedir." (25) Açık ki " anti-faşist, anti-empyralist" bir program temelinde gençliğin " demokratik birliğini oluşturan bileşenlerden biri komünist bir örgüt değildir. Bu nedenle "cehaletin ve aczin" gözünü kararttığı kimseler dışında aklı başta olan herkes böyle bir örgütün örgütlenme kistasının komünist bir örgüt olan komsomole uyarlanmasının beklenemeyeceğini anlayabilir.

Peki parti üyeliği ile komsomol üyeliği arasında hiç mi fark yoktur? Elbette ki vardır. Aksi halde bu ikisinin ayrı - ayrı varlığının anlamı olmazdı. Bu fark , komsomol üyeliği için yeterli olan "partinin önderliği ve komsomolün disiplini altında komünizm mücadelesi için her zaman, her koşulda, her biçim-

imde varım" demenin parti üyeliği için yeterli olmayışıdır. Bunun yanında PÜ'lik için teorik düzey, örgütsel ve pratik deneyim, denenmişlik vb. özellikleri gereklidir. Ama bunlar komsomol üyeliği için gerekli değildir. Komsomol bunları kazandırmak için vardır. Tekrar vurgulayalım; komsomol parti üyeliği okuludur. Samimi bir şekilde ben bu "işte" varım diyen herkes, artı koşullar gereksinmeden komsomola üye olabilir. ■

DİPNOTLAR

1) * Rusya'da komsomolun devrim sonrası kurulması ve Çin'de devrimden önce komsomolun olmaması, bu alanda ÇKP'nin önderliğinde bir kitlesel gençlik örgütlenmesi olan YDG'nin varlığı bazı arkadaşlar da "komsomolun devrim öncesi gerekli olup olmadığı " yol açabilir. Komsomolun gençliği KP'ye ve komünizme kazanmak olan varlık nedeni devrimden önce olmayıp da devrimden sonra ortaya çıkan bir neden değildir. Bunu sanırsanız kimse ileri süremez. Öyleyse sorunu tek tek özgülüklerde yanıtlanmalıdır. Komsomolun Rusya'da devrim sonrası oluşmasının nedeninin; komsomol örgütlenmesinin tarihsel şekillenmesi içinde ortaya çıkacak olgunluğa ulaşmasının, Rusya'daki gençlik mücadelesi ve örgütlenmelerinin gelişim düzeyinin devrim sonrası dönemine denk gelmesi şeklinde görmek gerekiyor. Çünkü tarih böyle bir örgütlenmeyi ilk kez günü ışığına GKB'nin kurulmasıyla çıkarmıştır. Çin'de ise gençlik nüfusunun ezici bir çoğunluğunun köylü gençlik olduğu ve bunun da esas olarak ordu içinde örgütlendiğini gözünde tutmalıyız.

Kaldı ki; bu ülkelerde devrim öncesinde komsomol olmayışını devrim açısından görece de olsa bir kayıp olarak tespit etmeliyiz. Aksi takdirde özellikle Rusya'da bu komsomolun devrim sonrası (gerek iç savaş, gerek sosyalist inşaa) dönemlerdeki muazzam katkılarını ya yok saymamız ya da komsomolun devrim sonrası yararlı ve devrim öncesi yararlı/gereksiz bir örgütlenme olduğunu -gençliği KP'ye ve komünizme kazanma görevi iki dönemde da yaşamsal öneme sahip olduğu halde- ileri sürmemiz gerekir !!! Çin'deki YDG örgütlenmesiyle de bir kıyaslamaya gidersek komsomolun yani komünist bir örgütün bir politik kitlesel örgütlenmeden daha üst bir biçim olduğu bu nedenle de daha yararlı olacağı açıktır. Ayrıca komsomol etrafında politik-kitlesel bir gençlik örgütlenmesine gidilerek komsomol dışında kalan kesimlere böyle ulaşılabilir/ ulaşılacaktır.

2 ** Bu iddianın sahipleri Lenin'in bir alıntısını çarpıtmaktadırlar. Alıntı tam olarak şöyledir: "yaşlı ve geçkin kuşağın temsilcilerinin gençliğe gerektiği gibi yaklaşmasını bilmedikleri pek sık görülür, gençlik ister istemez babalarının yürüdüğü yoldan değil, hareket ettiği şekilde değil, başka biçimde sosyalizme yaklaşmak zorundadır. Bundan dolayı kısaca gençlik birliğinin örgüt bağımsızlığı (abç) için yalnızca oportünistlerin bu bağımsızlıktan korktuklarından dolayı değil, işin esası bakımından da kayıtsız-sartsız ısrar etmemiz gerekir. Çünkü tam bağımsızlık olmadan, gençlik kendü safılarından ne iyi uzmanlar yetiştirebilir, ne de sosyalizmi ileri götürmeye hazırlayabilir. (Aktaran Dimitrov Seçme eserler C.1 syf:335)

ALINTILAR

(1) Akt. Lenin Gençlik ve Günümüz dünyası	syf:15
(konuk yayınları)	
(2) Stalin-Gençliğin görevleri	syf:9
(3) " " "	syf:10
(4) " " "	syf:16
(5) " " "	syf:8
(6) Kalinin-Devrimci Eğitim Dev. Ahlak	syf:168
(7) Stalin-Gençliğin görevleri	syf:9
(8) Lenin-Gençlik ve Günümüz Dünyası	syf:165
(9) Aktaran Dimitrov-Seçme Eserler C.1	syf:335
(10) Akt. Lenin Gençlik ve Günümüz Dün.	syf:115
(11) Lenin Genç. ve Günümüz Dünyası	syf:174
(12) Kalinin-Devrimci Eğ. Dev. Ahlak	syf:17
(13) Stalin-Gençliğin Görevleri	syf:14
(14) Kalinin-Devrimci Eğ. Dev. Ahlak	syf:23-24
(15) Stalin-Gençliğin Görevleri	syf:14
(16) BKZ. Örgütlenme Üzerine Lenin-Stalin	
(17) Lenin- Gençlik ve Günümüz Dünyası	syf:165
(18) " " "	syf:35-36
(19) Kalinin-Devrimci Eğ. ve Dev. Ahlak	syf:147
(20) " " "	syf:18
(21) " " "	syf:183
(22) Dimitrov-Seçme Eserler C.2	syf: 270
(23) " " C:3	syf: 44
(24) " " C:2	syf: 279
(25) " " C:3	syf: 142

16 MART KATLIAMI UNUTULMADI, UNUTULMAYACAK!

Istanbul Üniversitesi Merkez Binasında aylar süren çatışmalar, şiddetli kavgalar sonrası faşist işgalin kırıldığı, faşistlerin okuldan sökülüp atma noktasına geldiği aşamada 16 Mart 1978 katliamı meydana geldi. Her olasılığa karşı, güvenlik açısından okula toplu girip çıkan öğrenciler o günde Merkez binadan topluca çıkarak Eczacılık Fakültesi'nin önünden Süleymaniye'ye yönlendikleri sırada önce üzerilerine bombalar yağdırıldı. Büyük patlamaların ardından, faşistlerin "Allah Allah", "Kahrolsun Komünistler" bağırışları eşliğinde otomatik silahlardan çıkan yüzlerce kurşunlarla tarandılar. 7 devrimci öğrenci Hatice Özen, Baki Ekiz, Ahmet Turan, Cemil Sönmez, Hamit Akil, Murat Kul ve Abdullah Şimşek böyle katledildi.

Sivil faşistlerin, resmi faşistlerle ortaklaşa gerçekleştirdikleri katliamda, her zaman üniversitede devrimci-demokrat öğrenciler üzerinde terör estiren polis o gün sivil faşistlerin katliamlarını daha rahat yapsınlar diye ortaklıkta gözükmemiştir. Öte yandan, bombaların bir polis otosundan atıldığını görenlerde vardı.

Kontrgerilla, resmi-sivil faşist işbirliğiyle bir katliamın daha tezgahlanmasını tertipliyordu.

Günümüzde kontrgerilla katliamlarının ay-yuka çıktığı düzenin resmi sözcüleri tarafından dahi dile getirilmektedir. Özellikle Kürt ulusal mücadelesini bastırmak için kullanılan bu cinayet şebekesi devrimci-komünistlerin mücadelesini bastırmada da başvurulan, devlet gözdesi katliam makinalarıdır. Düzeninin devamını zorla sürdürmekten başka çaresi olmayan TC. devleti, gizli örgünlere giderek devrimcileri infaz yöntemiyle ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bugünlerde neredeyse açık bir devlet kurumu haline gelen kontrgerilla özel harp dairesinin kumandası ve adı altında cinayetlerine devam etmektedir.

Kitlelerin kahredici gücünden hiç bir gerici odak kurtulamayacağı gibi kontrgerilla denilen devletin cinayet şebekeleri de kurtulamayacaktır.

Halkın devrimci adaleti er yada geç bu kafatasçıların yakasına yapışacaktır. 16 Mart'ın 15. yıldönümünde bunu bir kez daha ifade etmeyi devrimci bir görev sayıyoruz. ■

"DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EĞİTİMİ" İsimli Kitapçığımız

ÇIKIYOR!

TMLGB MK-SB ile röportaj

(Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği Merkez Komitesi Siyasi Bürosu)

PG- Dev-Genç gibi devrimci-demokrat örgütlerin örgütlenme ve siyasette tasfiyecî ve kendiliğindenci karakterinden söz ettiniz. Bunu biraz daha açar mısınız?

— Elbette. Bakın şimdi. Konuşmamın içerisinde belirttiğim gibi her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Yani iktidarı oluşturan sınıf ya da sınıflardan/hangi sınıf ya da sınıfların iktidarı alacağı her devrimin kilit sorunudur. Bu kilidi açacak olan anahtarın ya da iktidar sorununa yönelecek cevapların niteliği, mevcut iktidara yönelen muhalefetin niteliğini vermekle de kalmaz; aynı zamanda söz konusu devrimin ideolojik-politik planda hangi sınıf ya da sınıfların eseri olarak nitelendiğini de ortaya koyar. Özcesi program ve önderlik her hareketin sınıfsal menşeyinin temel fotoğrafıdır. Öyle bir hareket düşünün ki, genişlik ve kitlesellik adına komünist programın esamesini bile ortalıkta dolaştırmamış, halkın mevcut düzene karşı bilincin en ilkel kıvılcımını ifade eden enstantene tepkilerinin ya da sonuçlara yönelen hareketinin etrafında dönüp dursun. İşte bu en kabasından ekonomist ve reformist bir yaklaşımdır. Elbette ki genelde halkın ve halk gençliğinin, özelde ise işçi sınıfının kendiliğinden hareketini küçümsemek gerekir. Söylediklerimden bu sonuçta çıkarılamaz. Anlatmaya çalıştığım ve bizim devrimci-demokratlarla en esaslı farklılıklarımızdan biri olan; halkın ve sınıfın kendiliğinden hareketinin bilimsel sosyalizmle birleştirilmesinin kendisine ML ya da komünist diyen her örgütün en esaslı görevlerinden biri olduğudur.

İşte bu iki yönden birini iradi olarak (hangi gerekçeyle olursa olsun) kesip atamazsınız. Atarsanız en kaba şekliyle ekonomist ve kitle kuyrukçusu olmaktan kurtulamazsınız. Siyasal olarak niteliğiniz bu olur. Ideolojik açıdan ise bu anlayışın adı mekanik materyalizmdir. Bizler genelde halk gençliğinin özelde işçi sınıfının kendiliğinden hareketiyle, bilimsel sosyalizmin kucaklaşmasından söz ederken, felsefi açıdan tam da bunun diyalektik zorunluluğunun altını çiziyoruz.

Sınıfın hareketi ve yönelimiyle, yine sınıfın teori ve felsefesinin ayrılmazlığından söz ediyoruz. Halkın ve sınıfın kendiliğinden hareketine taparak, sınıf bilincinin oluşmasını (!) beklemek bu bilincin yaygın ve kitlesel tarzda sözde kendini ifadelendirmesinin ardından komünist partilerin ya da gençlik için ele alırsak komsomolün "gerçek" (!) anlamda ifadesini sağlamak MLadına yapıyorsa ne dediğinin farkında olmamaktır.. Çünkü, birinci olarak komünist örgütlerin ta işin başından gerekliliğini doğuran, bilimsel sosyalizmle kendiliğinden hareketin kucaklanması zorunluluğudur. İkinci olarak sınıfın kendiliğinden hareketinin bilimsel sosyalist ideolojiyi doğuracağını sanmak ML'den zerre kadar anlamamak, ekonomizm illetinin esiri olmaktır.

Tam da bu gerçekten dolayı, komünist örgütler için (bunların etki alanından söz etmiyoruz. Bu ayrı bir konudur.) her zaman nitelik önemli olmuştur. Yani örgütün komünist propagandasının ve komünist ideolojisinin korunup yaşatılması vazgeçilmez olarak ele alınmıştır. Rusya'da menşeviklerin "Parti aidatını ödeyen herkesin, parti üyesi olması gerektiği" şeklindeki anlayışına, Lenin'in karşı durmasının gizi burada saklıdır.

Özcesi devrimde önderlik kilit bir sorundur. Ve de devrimin herhangi bir aşamasında değil, daha işin başında mevcudiyeti kaçınılmazdır. Sözümlü ettiğiniz örgütler ve türleri açısından MLMZD'nin bu en temel gerçeği k.burjuva bir yorumla çarpıtıldığı için, siyasette zam, zulüm, işkenceden öteye gidelememekte böylelikle devrimde önderlik sorununun bu yapılar açısından kitle kuyrukçusu ve Demokratik devrimle sınırlı kalındığını gözler önüne sermektedir. Esasen bu örgütler ML'den etkilenmekte; ancak ML onun hattına girmeden küçük burjuva ideolojisiyle eklektik bir harman olarak ele alındığı içindir ki; lafta ne söylenirse söylesin, özünde k.burjuva devrimci demokrasisini aşamayan bir politik çizgide kalınmasını koştulamaktadır. Ideoloji ve politikadaki bu çizgi, doğal ve kaçınılmaz olarak örgütlenmede komünist bir yapılanmanın rolünü yadsıyarak, komünist programda olduğu gibi, örgütlenmede de tasfiyeciliği doğurmaktadır.

Anlayış bu olduğu içindir ki Dev-Yol gibi siyasal yapılardan, Dev-Genç gibi gençlik yapılarına kadar legal bir dergi etrafında dönüp duran bir faaliyet, devrimci-demokrat bir program ve buna uygun halk (komünist değil) kitle örgütlerinden başka birşey ortaya sürülemez. Komünist bir örgütün gücünün harekete geçirdiği kitlelerle değil, üyelerinin sayısı ile ölçüldüğü nerde görülmüştür? Bu anlayış tipik olarak popülizmdir, kuyrukçuluktur.

PG- 1. Kongrenizde TMLGB'nin diğer gençlik teşkilatlarından bir diğer farkı olarak da "yarı-askeri niteliğini" ortaya koydunuz. "Bu esaslı farklılıklardan biridir" dediniz. Bu noktada neler söyleyebilirsiniz?

— Bakın bu husus ülkemiz gençlik hareketi tarihinde nitel bir sıçramadır. Uluslararası emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" etiketi altında halkları teslim alma planlarının revaçta olduğu, dünya ölçeğinde silahlı halk muhalefetini "terör" demojisiyle silahsızlandırıp, kendi silahları önünde diz çöktürme siyasetinin kendi gücüne ve halka dayanmayan çeşitli k. burjuva demokrat-devrimci örgütlerde koyu bir sağırlaşmaya geçiş yaptırdığı böylesi bir nazik süreçte; TMLGB'nin yarı-askeri ruhu tarihsel açıdan olduğu kadar, güncel ve siyasal açıdan da "Yeni Dünya Düzeni" demogojilerine vurulmuş esaslı bir şamardır.

Bizler 1. Kongremizde hem stratejik, hem de taktik planda yarı-askeri ruhu düzenin suratına indirilmiş ağır şamar olarak nitelendirdik. Ülkemiz tarihi açısından ele alırsak, gençlik radikalliği ve silahlı mücadele çizgisine olan inancıyla her zaman için Halk savaşının esaslı bir neferi olmuştur. Kaldı ki bu Halk savaşıyla iktidara gelen tüm ülkeler için geçerli bir doğrudur. Halk savaşının özelde gerilla savaşının dolaylı ve dolaysız birinci dereceden destekçisi olarak halk gençliğinin bu onurlu savaşta düzenin halk gençliğini halkın kurtuluş mücadelesinden koparma siyaseti karşısında en esaslı ve açık bir cevap niteliğindedir.

Dikkat edilirse burada tek tek gençlerin değil, siyasal olarak halk gençliğinin tavrından söz ediyorum. Geçmişte ve bugün gençliğin silahlı halk savaşına verdiği her yönlü destek bir kurum ve

örgüt bilinciyle değil, tek tek insanların seviyesinde kalmıştır. Bu destek örgüt eliyle yapılmış olsa bile, ortaya çıkan ürün siyasal planın pratik yönüyle kısıtlı kalmıştır.

Sözelimi TMLGB 86'dan bu yana, kuruluş süreciyle ele alırsak hemen hemen örgütlülüğünün tamamının partimiz TKP/ML'nin önderliğinde yürütülen Halk savaşının değişik mecralarına sevk etmiştir. TMLGB bu yönüyle halk savaşına küçümsenemez katkılarda bulunmuştur. Ancak 1. Kongremizde yarı-askerliliği koyarken, sorunun pratik sonuç ve ürünlerinden öte siyasal açıdan ve kurum olarak niteliğine dikkat çektik. TMLGB'nin savaşa vereceği her türlü destek arasında (savaşçı, lojistik vb) önceliğin ve önemli olanın iktidar perspektifini gözden yitirmeyen bir anlayışla sorunun siyasal boyutunu ele aldık. Kısaca komünist gençliğin ve halk gençliğinin kurumlaşmış bütün olarak, TMLGB'nin Halk savaşına ideolojik, politik, örgütsel, pratik desteğinin yanında askeri desteğini de kaçınılmaz gördük.

PG- Yani TMLGB açısından sözünü ettiğiniz yenilik, sorunun lojistik açıdan savaşa destek olunmasının ötesinde siyasal-askeri açıdan, kurum olarak bu niteliğe kavuşması oluyor.

— Elbette. Bunun tersini iddia etmek ülkemiz devrim tarihinde ve TMLGB tarihinde silahlı mücadele çizgisini omuzlarken, şehit düşen şüzlerce genç devrimcinin kanını çiğnemek olur. Halk savaşını esasen gençliğin üzerinde yürümüştür/ yürüyecektir. Bu tüm dünyada böyledir. Benim sözünü ettiğim ve ülkemiz gençlik tarihi açısından nitel bir ilerleme dediğim, sorunun tek tek gençlerin silahlı mücadeleyi omuzlamasından öte, gençliğin örgütlü bir kurumu olarak yani TMLGB olarak savaşa dolaylı ve dolaysız destek olunmasıdır. Meselenin siyasal planda nitel bir açıklığa ve ilerlemeye kavuşmasıdır.

PG-TMLGB açısından yarı-askeri niteliğin ifadesini nasıl ele alıyorsunuz?

— Konuşmamın başında TMLGB'nin Devrim ve Halk Savaşı sorununda rolünü belirttim. TMLGB devrim ve savaşta önder değil, destek konumundadır. Komünist niteliği ve KP ile olan ilişkisiyle düşünürsek bu destek salt dolaylı değil, aynı zamanda 1. dereceden dolaysız bir niteliktedir. TMLGB'nin komsomol niteliği bu bakışı zorunlu olarak koşullar. Zaten tersi durumda TMLGB'nin hem siyasal hem de örgütsel karakteri dumura uğrar.

TMLGB açısından ülke devrimimizi başarıya götürececek yegane yol Halk Savaşı stratejisidir. Düşmanın bağrında, en zayıf halkalarda yakılan gerilla ateşleriyle düzenin parça parça yıkılarak, Kızıl siyasal iktidarların kurulması ve buralardan, giderek tüm ülkeye yayılan Yeni Demokratik bir iktidarı bizzat düzenin içinde, düzene rağmen ve düzenle açık bir hesaplaşma içinde yaratılacağı gerçeği TMLGB'nin silahlı mücadele anlayışının oturduğu temel zemindir. Düşmanın ülke çapında bizden güçlü olduğu ve bizlerin "stratejik savunma evresi" diye tanımladığımız içinde bulunduğumuz süreçte, silahlı mücadelenin aldığı biçim KSI'lar için gerilla savaşı biçimidir. İşte bu halka ülke devrimimizin tüm bileşenleri için merkezi bir halkadır. Devrimin kalbi bugün bu esas halkada atmaktadır. Dolayısıyla TMLGB

kalbin çarpışını kuvvetlendirecek temelde ele alacak bir hareketlilikte ifadesini bulmaktadır. Çünkü bu halkın güçlenmesi, çarpıntısının yeri göğü sarsması aynı zamanda tüm alanlarda ve tüm biçimlerde yürütülen her düzeydeki mücadeleleri doğrudan güçlendirecek ve ona bir itilim kazandıracaktır. KS'lar için gerilla savaşının merkezi halka olma gerçeğini somutluk kılan da bizzat bu diyalektik zorunluluktur. Bu genel hareket planı bizzat bu savaşın kurmaylığını yürüten TKP/ML açısından ve önderliğindeki halk gerilla ordusu TİKKO açısından olduğu kadar savaşın 1. dereceden destek gücü olan TMLGB açısından da bir o kadar bağlayıcı ve belirleyici niteliktedir.

TMLGB yarı-askerliği işte bu merkezi halkın güçlendirilmesi üzerine oturtmaktadır. Bizler THKP/C vb. fokocu anlayışların aksine silahlı mücadele dediğimizde propagandanın silahlı biçimleriyle sınırlandırılmış aktiviteyi anlamıyoruz. Silahlı propagandayı red etmek ayrıdır; silahlı mücadeleyi silahlı propagandayla sınırlamak ya da esas olarak bunun üzerine oturtmak ayrıdır. TMLGB, kırık alanlarda direkt olarak gerilla savaşına hizmet ederken, şehirlerde bu hizmeti dolaylı ve dolaysız bir bağ içinde almaktadır. Şehirlerde gerilla savaşının Ajitasyon - Propaganda'sı buna yönelik olarak siyasal eylemlerin siyasal kitle dinamiğinin kesintisiz sürdürülmesinin yanında, düşmanı yıpratma savaşının propagandasının silahlı biçimleriyle sürdürülmesinin ve gerillaya bu yönlü desteğin de kaçınılmaz olduğunu söylüyoruz. Ancak bizim silahlı ya da silahsız biçimlerde olsun, tüm teşhir ve propaganda çalışmalarımızın hizmet ettiği zemin salt düşmanı yıpratmak değil, aynı zamanda Kızıl Siyasal İktidarlar için direkt iktidarın devrilmesine yönelik gerilla direnişinin, otoritesinin tesisine hizmet etmektedir. İşte bu fark THKP/C türü anlayışlarla aramızdaki nitel ve esaslı bir farktır. Görünüşte her ikisi de silahlı propaganda yürütmekle birlikte; birincisi yıpratmaya yöneliktir. İkincisi yani bizimkisi ise yıpratmayı da hedef almakla birlikte esasen parça parça yıkmaya yöneliktir. Burada kafa karışıklığı yaratmamak için şunu belirtmek istiyorum. Silahlı mücadelenin şehir ve kırlarda taşıdığı farklılık bizim açımızdan biçimseldir. Biçimdeki farklılaşmaya karşın, öz aynıdır. Daha açık bir deyimle ülke karakteri ve düşmanla aramızdaki güçler dengesinin şehir ve kırık alanlarda taşıdığı bir dizi zorunluluk sonucu olarak; kırık alanlarda KS'lar perspektifi ve giderek ordulaşmaya yönelik sürekliliği sağlanmış bir gerilla hareketi yürütülmesine karşın, şehirlerde aynı biçimde bir hareket içinde olunmaması silahlı mücadelenin şehirlerde tali olması anlamına gelmez. Bu bakış açısı ülkemizdeki silahlı mücadelenin rol ve ruhunu kavramamak olur. Şehirlerde kırlardaki gerilla hareketiyle birebir çakişan bir askeri pratik beklemek ya da bunun olanaksız karakteri sonucu şehirlerde barışçıl mücadele esas demek halk savaşının ruhandan tam bir kopukluktur. Bizler bugün şehirlerde ordulaşmaya yönelik bir pratiği doğru görmezken, kırdaki ordulaşmaya yönelik bir pratiğe hizmet ediyoruz. Burada özü, biçime kurban etme sığılığı iki yonden tehlikelidir. Birincisi, şehirlerde silahlı mücadelenin esas olması gerektiği (ki zaten öyledir) inancıyla, kırdaki silahlı hareketi birebir şehirlere taşıyarak şehirlerde ordulaşmak subjektif gayretidir. Bu soldan bir tehlikedir. İkincisi ise bu mantığın vardığı yanlış sonuçlara tepki olarak, şehirlerde silahlı mücadelenin tali, kırlarda esas olması yönlü silahlı mücadeleyi kuşa çeviren sağdan yorumdur. TMLGB bu iki anlayışa da karşıdır. TİKKO esas olarak askeri bir örgüttür. Onun görevi esas olarak savaşmaktır. TMLGB ise yarı-askeri bir örgüttür. Onun görevi savaşa askeri ve siyasal

destektir. Şehirler açısından ele alırsak, askeri saldırılar gündeme, siyasal gelişmelere gerilla pratiğinin önündeki siyasal engellere uygun olarak dönem dönem açılan, ancak sürekliliği günlük, birebir pratikle değil, kampanyalar zinciri içinde ifadesini bulan bir anlayışı ele almaktayız. Şehirlerde askeri saldırının değil, siyasal saldırının esas olması ve siyasal teşhirin ve propaganda çalışmalarının silahlı biçimlerinin tali olmasını ifade etmez. Ancak bu silahlı biçimler içinde kırdaki gerilla pratiğinde ifadesini bulan direkt imhaya yönelik (özüde imha) gerilla biçiminin tali olduğunu ortaya koyar. Dikkat edilirse buradaki farklılık silahlı biçimin farklılığıdır. Kırdaki gerilla siyasal gündemi kendisi yaratır. Onun görevi özüde imha stratejik evrede (savunma evresi) yıpratmadır. Bu yüzden sürekli askeri olarak saldırır. Şehirlerde ise yarı-askeri niteliğiyle TMLGB'nin görevi özüde yıpratma stratejik evrede imha siyasetine hizmettir. Daha açık ifade edersem, şehirlerde gerilla savaşı esas değildir. Bu yüzden gerillanın aksine şehirlerde sürekliliği sağlanmış tarzda hergün karakollara saldırmak, düşmanın diğer askeri kurumlarına askeri saldırılar düzenlemek meseleyi biçime kurban etmektedir. Kaldı ki bu tür askeri hedeflere saldırılar şehirlerde düzenlenemez demiyoruz. Bu partimizin açtığı dönemsel kampanyalarda yada siyasal gündem ve gelişmeler uygunluğu zemininde yapılabilir, yapılmalıdır. Ancak ifade etmeye çalıştığım bu tarz bir askeri imha mantığının şehirlerde kırdaki gibi birebir uygulanması yanlışlığıdır. Nitekim Dev-Sol savaşını esas olarak kıra dayandırmadığı ve kırdaki savaşa destek olma bilincinin dışında, silahlı mücadeleyi yukarıdaki tarz bir hareketliliğe oturttuğu için bilindiği üzere ağır darbeler aldı. Bizler bu darbelerin illegalite hatalarından değil, (bunun da payı olabilir. Ancak bu talidir.) esas olarak Dev-Sol'un çizgisinden kaynaklandığını söylüyoruz. Güçler dengesi savaşın en üst aşamasına kadar şehirlerde düşmandan yana olacaktır.

Bizler şehirlerde siyasal saldırı esastır derken tam da bunu ifade ediyoruz. Askeri (imhaya yönelik) saldırıların şehirlerde tali ve dönemsel olduğunu söylüyoruz. Ancak bu anlayış yukarıda belirttiğim üzere şehirlerde silahlı mücadelenin tali olduğu anlamına gelmez/gelmemelidir. Siyasal saldırının özüde ve tamamlayıcı bir bileşeni bizim açımızdan silahlı propagandadır.

Bir kez daha söyleyeyim ki; silahlı propagandayı sadece askeri imhaya indirgemek sığlıktır. Silahlı propagandanın şehir ve kırık alanda taşıdığı biçimsel değişikliği ve bunu doğuran özü es geçmektir. Bizlerin şehirlerde yürüteceği silahlı propaganda çalışmalarını düzenin direkt askeri kurumlarını imhaya yönelme de (dönem dönem yaygın olarak yönelilbilir de) o yine direkt iktidarın yıkılmasına hizmet etmektedir. KS'lar için gerilla savaşına hizmet temelinde ele alınmaktadır. Şehirler açısından silahlı eylemlere bakışımızı koşullayan 3 temel husus vardır. Birinci olarak "gerici saldırılara karşı aktif savunma vasıtası olması", ikincisi "gerilla savaşına direkt hizmet etmenin bir biçimi olması", üçüncüsü de "kuvvet biriktirmek, güç toplamak siyasetine hizmet etmesi"dir. Kısacası şehirlerdeki kavrayışımız siyasal saldırı (propagandanın silahlı biçimlerinin özüde ve tamamlayıcı bir öge olduğu kavrayışıyla) askeri savunmadır. Ancak dönem dönem taktik savunmadan taktik saldırı zeminine geçerek (kampanyalar şeklinde) tekrar askeri savunma konumuna geçmektedir. Sözgelimi ülkemizde silahlı mücadele hiçbir şekilde tali duruma düşmez. Devrimci durumdaki ileri ve geri gidişler silahlı mücadelenin taktiklerinde değişikliklere yol açar. Taktik savunma ya da taktik saldırı

gibi. Ancak hiçbir şart altında barışçıl biçim esas hale gelmez. Ülkemizde devrimci durumun ve faşizmin sürekliliği bunu koşullar. Partimizin devrimci durumun gidişatına uygun olarak gerilla savaşının taktik savunma pozisyonuna geçmesi gerektiğini belirttiği durumlarda bile bu silahlı mücadelenin talileştiği yorumuna gelmez. Taktik savunmanın içinde bile taktik saldırı ya da aktif savunma vardır. Bu taktik barışçıl mücadelenin değil, savaşın bir taktiğidir. Savaş karşılıklı olarak bir güç denemesi, saldırı ve savunma eylemi olarak salt askeri saldırıların sürekliliğine indirgenemez. Savaşın doğası zaten buna müsaade etmez. Görüldüğü üzere devrimimizin en yüksek biçimi olan genel siyasal arenada baş biçim olan gerilla savaşı bile askeri-taktik savunma pozisyonuna geçebilirken buna bakarak şehirlerde barışçıl mücadele esastır demek savaşın zerre kadar anlamamaktadır. Savaş elbette ki kır ve şehirlerde taktik farklılıklara, farklı taktik biçimlere bürünecektir. Ve hatta biralım şehir ve kır, kırın kendi içindeki düşman ve devrimin taktik yönelimi açısından bölgesel yoğunluklarda bile farklı taktikler ön plana çıkabilir. Bunun kavranmaması gerilla savaşının adem-i merkezietçi ruhunun dondurulmasıdır.

Tüm bu gerçeklere rağmen şehirlerde askeri imhaya yönelik saldırıların taktik planda tali olması ve içinden geçtiğimiz 1.ana taktik evrede askeri açıdan taktik savunmanın ve de propagandanın özüde ve tamamlayıcı bileşeni olarak silahlı propagandayı red etmeden siyasal saldırının esas; ancak askeri imhaya yönelik taktik saldırıların tali olduğuna bakarak bu durumda şehirlerde barışçıl mücadele esas hale getiriliyor demek birkez daha savaşın karmaşık yasalarının ifadesinin kavranmamasıdır.

Özetlersem;

Stratejik Savunma evresinde Şehirlerde:

1- Askeri açıdan taktik savunma esas, taktik saldırı talidir. Taktik savunma aktif savunmadır. Düşmanın saldırılarında çatışarak savunmaktır.

2- Bu taktik barışçıl mücadelenin şehirlerde esas olması olarak yorumlanamaz. Savaşın güçler dengesi açısından barındırdığı somut gerçeklik es geçilemez. Es geçildiği yerde sahibine savaşın acımasız yasalarını dayatır.

3- Bizler siyasal saldırı içinde, propagandanın silahlı biçimlerini özüde ve tamamlayıcı bir bileşen olarak ele alırsak/uygularız.

4- Silahlı propaganda askeri saldırı veya imhaya eşit değildir. Buna indirgenemez. Silahlı propaganda askeri imhaya da kapsamasına rağmen tek biçimi bu değildir. Silahlı propaganda düşmanın, askeri, siyasal tüm kurumlarına yönelilbilir. Ancak onun esas amacı imhaya (şehirlerde) kendini ifadelendirmek değil, yıpratmaktır. Bu askeri kurumlar olabileceği gibi sivil siyasal kurumlar da olabilir. İmha olabileceği gibi prestiji yıpratmak da olabilir. Ancak öz ve esas devletin siyasal yıpranmışlığıdır.

5- Düşmanı yıpratma savaşının bizim için anlamı Halk gerilla ordusunun ve partinin kızıl siyasal iktidar mücadelesine hizmettir.

6- Şehirlerde taktik saldırılar Partimiz TKP / ML'nin dönem dönem açacağı kampanyalar zinciri içinde ön plana çıkabilir. Şehirlerde hiçbir şekilde taktik saldırılar (askeri olarak) ön plana çıkamaz anlayışı yanlıştır. TMLGB'nin şehirler açısından yarı-askeri rotası işte bu 6 temel hat üzerinde ifadesini bulmaktadır. ■

Açıklama: Partizan Gençlik isimli derginin 2.sayısından alınmıştır.

TÜRK RESTORASYONU 2:

Kemalizmin politik tavrı tefeci-tüccar-ağa ittifakının zihniyetiyle sınırlıdır

İttihatçı hükümetler, savaş boyunca, bu kapitüler ayrıcalıklardan yararlanan azınlık gruplarını da tasfiye etmeye ve bunların yerine müslüman unsurları koymaya çabalamışlardır. Dikkat edilmelidir ki, bu İttihatçı politika, zaten 1893'lerden beri Ermeni soykırımıyla ortaya çıkmış eşraf davranışlarını temel alıyordu.

"Emperyalist Batı karşısında komprador burjuvazi işlevini yerine getiren, özellikle de Fransız ve İngilizlerle ilişkide bulunan Rum ve Ermenilerin tasfiyesi, işlev aynı kaldıkça büyük anlam taşımazdı... Onun müslüman, yahudi vb. olması sanıldığı kadar önemli değildi. Dört yıllık savaş boyunca devlet desteği ve enflasyon sayesinde müslüman sermaye hızlı bir gelişme gösterdi. Söz konusu dönemde kurulan şirket sermayesi % 3'ten, % 38'e yükseldi." (17)

İttihatçı liderlerden Kara Kemal, İstanbul'un işe işini tekeline almıştır. Ordunun giderek büyüyen gereksinimleri 'milli tüccar'larca karşılanmaktadır. Oluşturulan bu tekeller, malları istediği tüccara vermektedir. Yabancı şirketlerde Türkçe konuşma zorunluluğu getirilmiş, ticarete 'milli' bir elbise giydirilmişti.

"Ticaret garip bir şekil almıştı. Önceden dışardan gelmiş mallar şimdi tüccar arasında elden ele geçiyordu. Örneğin bir tüccar, ufak bir kazançla elindeki manifatura eşyasını başka bir tüccara satıyordu. Bu eşya halka sunulmadan bir miktar kazançla başka bir tüccara satılıyordu ve bu zincir, halkaları hiç eksilmeden tüccarlar arasında doluşup duruyor, malın fiyatı elden ele geçtikçe son derecede yükseliyordu... Tüccar boyuna kazanmakta, halk durmaksızın zarara uğramaktaydı." (18)

Azınlıklar tasfiye edildi, bunların işlevini müslüman kompradorlar, müslüman eşraf devraldı. Oysa tüm bu unsurlar daha savaşın içindeyken, kendilerini tehdit eden tehlikeyi de görmeye başlamıştı. Tehdit emperyalistlerin işgali değildi. Tehdit azınlıkların geri dönmesi ve kaybettikleri mülkleri, ayrıcalıkları yeniden ele geçirmeleriydi. İttihatçılar, yerel eşraf, müslüman kompradorlar bu tehdidi Mondros Ateşkesi ve bunu izleyen işgaller döneminde çok fazla yakınlarında hissetmeye başladılar. Karşı hareketler de doğal olarak tehdidin en yoğun hissedildiği yerlerde başladı.

"Savaş içinde tehciire (zorla göç ettirme) tabi tutulan Ermenilerle ilgili birçok karar ve geçici kanunlar çıkarılmıştır. Bunların bir kısmı özellikle tehciir edilen Ermenilerin hangi mallarını beraber götürceklerini ve bıraktıkları malların ne gibi bir muameleye tabi tutulacağını düzenliyordu. Kabul etmek gerekir ki, gerek savaş şartlarından, gerekse bozuk bir idare düzeninden dolayı bir takım suistimaller olmuştur. Bazı yerlerde açıkgozlülük yapan eşraf çeşitli hile yollarına başvurarak göç etmiş Ermenilerin mallarına küçük paralarla sahip olmuşlardır. Osmanlı yenilgisinden sonra tekrar eski yerlerine dönmek isteyen ve intikam hissi ile dolu olan Ermeniler karşısında bunlar büyük tehlikelerle karşılaşmışlardır. Herde görüleceği gibi Ulusal Kurtuluş Savaşımızı bazı bölgelerde etkileyen bu durumu kısaca belirtmekle yetiniriz." (19)

Sabahattin Selek, yukarıdaki alımda ne denli yumuşatırsa yumuşatın, Ermeni-Rum katliamının ve tehcirinin en yoğun yaşandığı yerler, Müdafayı Hukuk Cemiyetlerinin en

etkin örgütlendiği, Kongrelerin birbiri peşi sıra toplanıp boy gösterdiği yerler oldu.

- 1- Kars İslam Şurası (5 Kasım 1918)
- 2- Birinci Kars Kongresi (14 Kasım 1918)
- 3- Kars İslam Şurası Büyük Kongresi (30 Kasım-2 Aralık 1918)
- 4- Birinci Ardahan Kongresi (3-5 Ocak 1919)
- 5- İkinci Ardahan Kongresi (7-9 Ocak 1919)
- 6- Büyük Kars Kongresi (17-18 Ocak 1919)
- 7- İzmir Büyük Kongresi (17-18 Mart 1919)
- 8- Birinci Balıkesir Kongresi (27 Haziran-12 Temmuz 1919)
- 9- Erzurum Kongresi (23 Temmuz-7 Ağustos)
- 10- İkinci Balıkesir Kongresi (26-30 Temmuz 1919)
- 11- Birinci Nazilli Kongresi (6-8 Ağustos 1919)
- 12- Alaşehir Kongresi (16-25 Ağustos 1919)
- 13- Muğla Kongresi (18 Ağustos 1919)
- 14- Sivas Kongresi (4-12 Eylül 1919)
- 15- Üçüncü Balıkesir Kongresi (16-27 Eylül 1919)
- 16- İkinci Nazilli Kongresi (19-20 ya da 23-24 Eylül)
- 17- Üçüncü Nazilli Kongresi (6 Ekim 1919)
- 18- Birinci Edirne Kongresi (16 Ekim 1919)
- 19- Sivas İçin Muğla Kongresi (10-31 Ekim 1919)
- 20- Dördüncü Balıkesir Kongresi (19-29 Kasım 1919)
- 21- İkinci Edirne Kongresi (15 Ocak 1920)
- 22- Oltu İslam Terakki Fırkası Kongresi (21 Şubat 1920)
- 23- Beşinci Balıkesir Kongresi (10-23 Mart 1920)
- 24- Lüleburgaz Kongresi (31 Mart 1920)
- 25- Üçüncü (Büyük) Edirne Kongresi (9-14 Mayıs 1920)
- 26- Afyon Kongresi (2 Ağustos 1920)
- 27- Pozantı Kongresi (5 Ağustos 1920)
- 28- Pozantı Kongresi (8 Ekim 1920)

Kongreler Tablosu (20)
Tabloyu veren Bülent Tanör son üç kongre ve Sivas Kongresi dışındaki kongrelerin Mustafa Kemal ve arkadaşlarının düzenlenmediğini vurgulamaktadır.

Gerek bu kongrelerin, gerekse Müdafayı Hukuk Cemiyetlerinin ortak paydalarını bulmak, 'Milli Mücadele'nin ana eksenini belirlemek bakımından son derece önemlidir.

İlkin, örgütlenmelerin ortaya çıktığı ve direniş tohumlarının atıldığı bölgeler Ermeni ve Rumların geri dönmesi tehdidini en fazla yaşayan bölgelerdir. Sözelimi İtalyanların ve İngilizlerin işgal ettikleri bölgelerden hiçbir direniş eğilimi gelişmemiştir. Hatta tam tersine İngilizler ve İtalyanlar açıkça işgale davet edilmiştir. Doğan Avcıoğlu, Aydın-Muğla Kuva-i Milliye Komutanı demirci Mehmet Efe'den şu aktarmayı yapıyor.

"Gerçi çok terbiyeli davrandıkları ve her türlü yardımı yaptıklarından dolayı, İtalyanlardan sızlanacak bir şeyimiz yok ise de... bu işin daha büyük ve daha aydın bir devlet tarafından yapılmasını yeğ tutardık." (21) Yine aynı kaynak Alaşehir Kongresi'nin, İngiliz Generali Milne'ye çektiği telgraf-ta, "eğer İzmir yöresinin işgalinde kesin bir

politik zorunluluk görüldüğü takdirde... zalim ve gaddar Yunan askerleri tarafından değil, insarlık ve uygarlıkla donanmış olan uygar itilaf devletleri askerleri tarafından gerçekleştirilmesi'ni talep ettiklerini bildirir.

Yedek Üstteğemen Şükrü (Konuk) Ödemiş'te yapılan toplantıyı şöyle anlatıyor: "Yapılan konuşmalarda, İzmir'de katliam yapan Yunanlılardan önce, Ödemiş'in İtalyanlar tarafından işgalinin daha uygun olacağına karar verildi. İtalyanların Ödemiş'i işgalini talep etmek maksadıyla Kuşadası'ndaki İtalyan Kumandanına gönderilecek murahhaslar seçildi. Bunlar Avukat Refik Şevket ve Doktor Mustafa Şevket Beylerdi." (22)

Diğer bölgelerin aksine Batı bölgelerin de oldukça fazla sayıda kongre toplanmasını, buna karşılık Güney ve Güneydoğu Anadolu'ya doğrudan direnişlerin başlamasını ise, bölgesel egemenlik ilişkilerindeki farklılıklarla açıklamak mümkün. Batı eşrafı, yoğun ticari ilişkilerin olduğu bir bölgedeydi ve bu nedenle aydın eğilimleri, uluslararası politikayı Wilson Prensiplerine dayanarak meşru örgütlenmelerle etkileme perspektifi gösterecek kadar gelişkin olmalıdır. Öte yandan Bolşevik prestijinin hayli yüksek olduğu Kars'ta ise Şura (Sovyet) Hükümetlerinin kurulması da bir rastlantı değildir. Ve son olarak Güney-Güneydoğu Anadolu'da ise hiç kongre olmayışını, askeri direniş örgütleri (Kuva-i Milliye) dışında kayda değer sosyal taban kazanmaya ya da uluslararası politikayı etkilemeye yönelik hiç örgütlenme olmayışını da egemenlik ilişkilerinin yoğunlukla feodal yükümlülüklerle (ağalık, aşiret reisliği vs.) dayanmasına bağlayabiliriz.

Bir diğer ortak payda, ittihatçı kadroların Müdafayı Hukuk Cemiyetlerindeki ağırlığıydı. "Milli mücadeleyi başaran Müdafaa-i Hukuk'un 197 şubesinin 164'ü aynen ittihatçı"dır. (23)

Kuva-i Milliye'nin nasıl bir yapı olduğunun anlaşılması için, Yunan İşgal Kuvvetleri kumandanlığının raporuna bakabiliriz.

"Paris'te Başbakan'a
İzmir, 21 Haziran 1919

Tam bir Türk seferberliği ve kuvvetli bir Jön Türk Teşkilatı karşısında bulunuyoruz. Her taraftan taarruza maruz kalarak, her gün bir miktar arazi terketmeye mecbur oluyoruz..." (24)

Dikkat edilmeli ki, raporun tarihi M. Kemal'in Amasya'da bulunduğu ve bu ortamla henüz hiç bir ilgisinin bulunmadığı döneme aittir.

Bir diğer ortak payda eşrafın örgütlenmelerdeki ağırlığının hissedilir derecede çok olmasıydı. Balıkesir Kongresinde 48. delegeden 39'u eşraftandı. Erzurum Kongresi, hemen tümüyle eşraf tarafından örgütlenmiş ve başlangıçta isteksiz olan Kazım Karabekir'e kabul ettirilmişti. Alaşehir Kongresinde de eşrafın belirleyiciliği hakimdir.

Yine ortak noktalardan bir diğeri de kongrelerin, kararlarında ağırlık merkezini, Ermeni-Rum azınlıklara karşı olan kararların teşkil etmiş olması, sık sık Wilson prensiplerine başvurulması ve kongrelerin temsil ettiği bölgelere ilişkin, Türklerin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğunu göstermek üzere istatistiklere vs. bilgilere başvurularak uluslararası kamuoyunu

etkilemeye yönelik girişimlerde bulunulmasıdır. Balıkesir Kongresi, Yunan işgaline karşı gerekirse savaşacağını belirtiyor ve Wilson prensiplerinin, nüfusunun çoğu Türk ve müslüman olan Anadolu için işletilmesini istiyordu. Nazilli Kongresi, diğer işgalleri bir kenara bırakıp, "İslam memleketlerini hiç bir ahit ve mütarekeye dayanmaksızın işgal eyliyen Yunan hükümeti'ne karşı milli galeyanı ve milli hareketleri birleştirmeyi hedefliyordu. Yine Alaşehir Kongresi de aynı doğrultuda kararlar alıyordu.

Direnin Ermeni ve Rum'lara karşı kaydıyla sınırlanması Erzurum Kongresinin de özelliğidir. Kongre beyannamesinde şunlar belirtilmektedir:

"Ancak, Rum ve Ermenilerin bizzat veya vasıtalı olarak, açık ve gizli, her ne şekilde olursa olsun, Osmanlı Hükümetine ve İslam haklarına ve milli mevcudiyetimizi ihlal edecek bir vaziyet almalarına katiyen müsaade edilmeyecektir" (25)

Sivas Kongresinde Mustafa Kemal'in itilaf devletlerine karşı direniş kararını engellemek için nasıl çabaladığını da ayrıca gözönünde bulundurmak gerek. Mustafa Kemal, kararın yalnızca "Rumluk ve Ermenilik amaçlarına izin verilmeyeceği" biçiminde sırrı tutulmasını istemektedir. Mazhar Müfit Bey, Fazıl Paşa ve Hami Bey, kararı, "her türlü işgale karşı" diye genişletmeye çabalyorlar. Mustafa Kemal'e göre, eğer karar genişletilirse "Mütareke anlaşmasının işgal hakkı fıkrasına karşı bir tutum almış oluruz ki, bu da bizim için tehlikelidir.

Mazhar Müfit Bey -Mütareke hükümleri aslında çoktan hükümsüzdür. İzmir ve öteki yerlerin işgali, artık ortada anlaşma filan bırakmamıştır."

Sonuçta maddeye "Osmanlı Ülkesi'nin herhangi bir parçasına karşı girişilecek müdahale ve işgale ve özellikle vatanımızda bağımsız birer Rumluk ve Ermenilik kurma amacına yönelmiş eylemlere karşı direniş" (26) şeklinde kısmen yumuşak bir biçim veriliyor.

Ama Mustafa Kemal Nutuk'da, sanki madenin anlamını daraltmaya çabalayan kendisi değilmiş gibi "Bu iki cümledeki ayrılık, anlam bakımından elbette pek büyüktür. Birincisinde itilaf devletlerine karşı düşmanca bir durum alınacağı ve direnişeceği söylenmiyor. İkincisinde bu yön açıkça belirtilmiş oluyor." (27) demektedir.

Nutuk'a dayanarak tarih yazarlar, Nutuk'un benzer yalanlarla dolu olduğunu, bu yolla bilimsel bir şey üretemeyeceklerini görmeliler. Mustafa Kemal, Nutuk'ta sık sık yalan söylemektedir.

Ermeni-Rum ekaliyetler (azınlıklar) sorunu, yalnızca kongrelerin değil Türkiye Cumhuriyeti'nin de en büyük komplekslerinden biri olacaktır. Lozan'da İsmet Paşa azınlıklar konusunda o kadar uzun, ve ayrıntılı konuşur ki, Lord Curzon, biraz da alaycı bir tarzda aşağıdaki tepkiyi gösterir (tutanaklardan):

"Temsilcilerin, şimdiye kadar İsmet Paşa'yı mutlu bir general ve becerikli bir diplomat olarak tanımış olduklarını söyledi; bugün ise İsmet Paşa, aynı zamanda bir tarih profesörü olduğunu da onlara göstermiş ve Fatih Mehmet zamanından günümüze gelinceye kadar, Türk tarihi üzerinde uzun bir konferans vermiştir. İsmet Paşa, Fatih'in geniş görüşlü duygularını uzun uzadıya anlatmıştır. Lord Curzon, İsmet Paşa'nın söylevinde, şimdiki Türk Hükümetinin de aynı zihniyeti taşıdığı gösteren bir işaret bulmuş olmak isterdi." (28)

Lord Curzon'un alayında haklılık payı vardı. Çünkü İsmet Paşa, 13 büyük boy sayfa tutan geniş eski zaman tarihi içeren konuşmasının sonunda iki satırda Rum-Türk azınlıkların mübadelesini en doğru ve gerçekçi çözüm olarak koyuyordu. Ermeni azınlıklara ise suçlamalardan başka bir şey sunmuyordu.

.....
Milli Direniş'in temelini oluşturan ortak

noktalar genel hatlarıyla belirlenmiş bulunuyor. Bu konudaki veri ve belgeler alabildiğine çoğaltılabilir. Şimdi, Mustafa Kemal'in Anadolu'ya geçişinden sonraki gelişmelere göz atabiliriz. Yanıtlamamız gereken soru, Mustafa Kemal'in Anadolu'daki bu direniş eğilimine ne kattığı, ya da Anadolu'daki direniş hareketinin Mustafa Kemal'e nasıl etki ettiği.

İngilizlerin temel çıkarlarına dokunmadıkça Anadolu'da bir direniş hareketine girilebilir.

MUSTAFA KEMAL

Kurtuluş yolu ararken, İngiltere, Fransa, İtalya gibi büyük devletleri gücendirmemek, temel ilke gibi görülmekteydi. Bu devletlerden yalnız biriyle bile başa çıkılmayacağı kuruntusu, hemen bütün kafalarda yer etmişti... Bu anlayışta olan yalnız halk değildi; özellikle seçkin denilen insanlar bile böyle düşünüyordu... Şimdi baylar, izin verirseniz size bir soru sorayım: Bu durum ve koşullar karşısında kurtuluş için, nasıl bir karar düşünülebilirdi?

GAZİ MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Mustafa Kemal, her ne kadar, yaptığı yapmadığı şeyler için böbürlenmeyi çok sevse de, Anadolu'ya gelirken, Vahdettin'in verdiği görevin sınırlılığıyla ve kafasındaki uzlaşmacı çözümlerle gelmiştir. Buna karşın gerek Müdafayı Hukuk Cemiyetlerinden, gerekse Anadolu'da gerçekleşen Kongrelerden ve bu oluşumların dayandıkları ilkelerden de elbette haberdardı. İlk ciddi girişimi Amasya Görüşmeleri ve Kararlarıdır. 'Amasya Tamimi' denilen bu kararlar, hemen tümüyle askerlerin arasında olmuş bitmiş bir toplantıda alınmıştı. Toplantıya katılanlar; 9. Ordu Müfettişi Mustafa Kemal, Eski Bahriye Nazırı Rauf Bey, 20. Kordulu Kumandanı Ali Fuat Paşa ve Canik (Samsun mutasarrıfı Hamit Bey'dir. Kararlar'da (4. maddesi uyarınca) hemen tüm Ordu ve Kordulu Kumandanlıklarına ve birkaç bürokrata iletmiştir. Ama, Amasya'da alınan kararların, en çarpıcı yanı, daha önce örneklerini gördüğümüz yerel kongrelerle aynı kanıyı paylaşmasıdır. Kongreler, uluslararası siyaseti etkilemeye yönelikti. Aynı biçimde Amasya kararlarında da bu 1. madde ifade edilmekteydi.

"Milletin hal ve vaziyetini derpiş etmek ve seda-yı hukukunu cihana işittirmek için, her türlü tesir ve murakabeden âzade bir heyeti milliyenin vücudu elzemdir."

"Dünyaya sesimizi duyurmak" teması, yerel kongrelerde zaten en önemli temayı oluşturuyordu ve Mustafa Kemal daha İstanbul'da iken "Trakya-Paşaeli Müdafaa Heyeti Osmaniyesi" temsilcileriyle görüşmüştü. Bu örgüt Mondoros Mütarekesinden iki gün sonra, 2 Kasım 1918'de kurulmuştu. Cemiyetin 22 Ocak 1919'da İstanbul'da düzenlediği toplantıda alınan kararların 2. Maddesi sözünü ettiğimiz 'tema'ya ayrılmıştı.

"Madde 2: Trakya, parçalanmaz bir bütündür. Trakya'nın gerçek sahipleri, ahalisinin yüzde yetmiş beşinden fazlasını teşkil eden Türklerdir. Şüphe edilirse, Wilson prensiplerine göre plebisit yapılmasını istiyoruz." (30)

Dönemin Edirne Belediye Reisi Şevket Bey, Şubat ortalarında Edirne Vilayeti -bütün Doğu Trakya demektir- içindeki toprak mülkiyeti bakımından da Türk üstünlüğünü ispat için şu rakamları açıklamıştı:

"Vilayet dahilinde 13.620.000 dönüm araziden 8.926.891 dönümü Türklerle, 2.741.368 dönümü Rumlara, 1.652.639 dönümü Bulgarlara, 63.287 dönümü Ermenilere, 3.876 dönümü ise Musevilere aittir." (31)

Demek ki, yerel kongrelerde işlenen ve

Amasya Kararlarında da yer alan 'Dünyaya sesimizi duyurmak' 'tema'sı, alttan alta, Anadolu ve Trakya'nın müslüman olduğu, dolayısıyla bu konuda Wilson prensiplerinin işletilmesi gerektiği yolunda dünya siyasetini etkilemeye yönelik bir çabadır. Wilson prensiplerine göre de, bu bölgeler hakkındaki karar, 'milletin temsilcileri'ne bırakılmalıdır. Peki 'milletin temsilcileri' kimlerdir?

Amasya Kararları'nın 2. Maddesi, yerel örgütlenmeleri merkezileştirmek üzere Sivas'ta bir kongre toplanmasını önermekteydi. Kararların 3. Maddesi ise yalnızca Sivas kongresi'nin değil, I. Meclisin ve ileride kurulacak Cumhuriyetin de dayanacağı sosyal tabanı belirler:

Madde 3- Yukarıdaki mevada göre murahasalar [delegeler] Müdafaa Hukuk ve Reddi İhlak Cemiyetleri ve Belediyeler tarafından ve sair suretlerle intihab edilecektir.

Bu karar, Sivas'a gelecek delegelerin sınıfsal tabanını doğrudan ve önceden belirlemek demektir. Müdafaa Hukuk ve Reddi İhlak Cemiyetleri, zaten mülksüzleştirilen ve göçe zorlanan Ermeni-Rum azınlıkların dönüşüne karşı müslüman yerel eşrafın oluşturduğu ve yalnızca azınlık tehdidinin duyulduğu bölgelerde var-olan örgütlenmelerdi. Diğer yandan Ermeni tehirci (zorunlu göç) dolayısıyla ya da savaşın kaybedilmesi gibi nedenlerle ancak Anadolu'da bu tür cemiyetlerde prestijlerini koruyabilen ve zorunlu olarak eşrafın tepkisine bağlanmış ittihatçı kadrolardan da söz etmek gerek. Öyleyse Amasya Kararları yalnızca bir delege seçimi önermiyor, delegelerin sosyal tabanını da belirliyordu. Eğer amaçlanan bu idiye, hedefe fazlasıyla ulaşıldı.

Bu durumda 'temsil edilen' milleti ise 'müslüman çoğunluğu oluşturacak' kalabalık rolünü oynamak düşecektir. Nitekim Erzurum Heyeti Temsiliyesinde oluşturulan Heyeti Temsiliye 'müslüman çoğunluğu' bulunduğu savıyla yetinmeyecek ve müslüman çoğunluğun oluşturulması ve korunmasını da garantiye alacaktı. Heyeti Temsiliyenin yayımladığı Nizamnamenin 5. maddesi şu kararı bildiriyordu:

"Heyeti Temsiliye tarafından tebliyat yapılmadıkça muhaceret yasaktır. Doğu Anadolu bölgesinde, gerekince muhacereti, Heyeti Temsiliye tanzim edecektir"

Ashında bu türden örnekleri çoğaltabiliriz. Ancak kesin olan şu ki, Amasya Kararları, yerel kongrelerin eğilimlerinin genel ölçeğe uyarlanmasından öte bir önem taşımaz. Amasya Kararlarının eğilimleri ise, bundan sonra gelen Erzurum ve Sivas Kongrelerine izdüşümler olarak yansiyacak ve yerel kongrelerin hem sosyal tabanını hem de programatik eğilimlerini aktaracaktır.

İkinci hemen her yerel kongrenin, kendi faaliyet alanı için koymuş bulunduğu 'Osmanlı Vatanından ayrılmama' ilkesi, Erzurum kongresinde de Doğu Vilayetleri için kabul edilmiştir.

Madde 2- Trabzon vilayeti ile Canik (Samsun) sancağı ve Doğu Vilayetleri adını taşıyan Erzurum, Sivas, Diyarbakır, Elaziz, Van, Bitlis vilayetleri ve bu bölgedeki müstakil vilayetler hiçbir sebep ve bahane ile yekdiğerinden ve Osmanlı camiasından ayrılması mümkün olmayan bir bütündür.

İkinci olarak Kongre, siyasetle alakası olmadığını açıklıyordu. Ashında yerel kongrelerde de vurgulanan bu ilke, İttihatçılığı reddetme anlamını taşımaktaydı. İttihatçılar, hem savaşın girmenin sorumlusu, hem de soykırım, tehcir ve müslüman burjuvazi yaratmak için bulaştıkları yolsuzlukların sorumlusu tutuluyordu. İşgalcilerin de baskısıyla İstanbul hükümeti, İttihatçı kadroları yargulamak ve cezalandırmak istiyordu.

"İstiklalimizi muhafaza edebilmek için mâlum vukuatın failleri hakkında sür'atle muamele icrası ecnebi devletler tarafından ihsas edilmekte olduğundan ve mevcut kanunlar icabınca adli mahkemelerde dâvaya bakmak uzun zamana bağlı olup, hakkımızda Avrupaca verilecek karardan evvel lâzım gelen teşebbüsleri yapmak ve tamamlamak icapedeceğinden bahisle bu fevkalâde ahvale karşı fevkalâde bir divanı harb teşkili zarurî'dir. (32)

Vahdettin böyle düşünmekteydi. Sonuç olarak da oldukça çok sayıda ittihatçı tutuklandı ve yargılandı. Oysa 1908'den 1918'e değin iktidarda bulunmuş oldukça güçlü kadrolara ve daha da eski bir siyasal geleneğe sahip olan İttihat ve Terakki, ortadan kalkmış bile olsa, etkililiğini sürdürmekteydi. Keskin bir İttihatçı düşmanı olan Hürriyet ve itilaf Fırkası'nın lideri Ali Kemal, "İttihatçıları toplayıp hapsedmiştik. Ama ne hüküm giydirebiliyorduk, ne de salıvermeyi göze alabiliyorduk. Onun için İngilizlere verdik." (33) diyordu.

Doğal olarak da hem yerel örgütler, hem de Erzurum ve Sivas kongreleri İttihatçı kadroların damgasını taşımaktaydı. Ama diğer yandan işgalci Emperyalistler, imparatorluğun kendilerine karşı savaşa girmesine ve soykırımlara duydukları tepkiyi İttihatçılarda somutlamaktaydılar. Bu durumda ya açıkça emperyalist işgalcilere karşı tavır alınacaktı ya da İttihatçılıkla ve soykırımlarla vs. hiçbir ilişki olmadığı ilan edilecekti. Zaten Wilson prensiplerine dayanarak bir uzlaşma zemini arayan yerel kongreler ve Erzurum-Sivas Kongreleri, siyasetle hiçbir alakalarının olmadığını vurgularken, Emperyalizme İttihatçı olmadıkları mesajını veriyordu. Bu bakımdan Vahdettin'in yukarıda aktardığımız "hakkımızda Avrupaca verilecek karardan evvel" İttihatçıları aradan çıkarmak, divanı harp te harcamak düşüncesiyle, Kemalistlerin 'siyasetle alakaları olmadığı' mesajı Emperyalistlere bir jesttir ve bu iki düşünce birbiriyle paraleldir. Üstelik Erzurum Kongresi, kabul ettiği 5. madde ile bu mesajı pekiştiriyordu da.

Madde 5. "Öteden beri birlikte yaşadığımız gayri müslimlerin, kanunlarımızla kabul edilmiş müktesep haklarına riayetkârsız. Kendilerinin mal, can ve ırzlarının korunacağı teyit olunmuştur."

Kongre, bu kararlar tehirden ve kırımlardan artakalan azınlıkların haklarını garantiye alıyor; soykırımın ve tehirdin sorumluluğunu ise tümüyle üzerinden atıyordu. Tehcire uğrayanların geri dönüşü ise kongre beyannamesinde "Ermenilik ve Rumluk kurmak" olarak yorumlanıyor ve "sırf bu maksatla Rusya sahillerinden akın akın muhacir namı altında gelen" yabancı Rumaların... karşısında vatarın bölünmesi ve dağılması" gerekçesiyle reddediliyordu. Zaten geri dönenler, Kongrelerin toplanmasında odak noktasıydı. Kongre işgal kavramını ve direnişi sadece 'Ermenilik ve Rumluk kurmaya yönelik teşebbüslerle sınırlamıştır. Kongrede kabul edilen Cemiyet Nizamnamesi bu yönü kesin olarak vurgulamaktadır:

"Ancak, Rum ve Ermenilerin bizzat veya vasıtalı olarak, açık ve gizli, her ne şekilde olursa olsun, Osmanlı hükümetine ve İslâm haklarına ve millî mevcudiyetimizi ihlâl edecek bir vaziyet almalarına katiyen müsaade edilmeyecektir." (34)

"Mukaddes Hilâfete ve Osmanlı Saltanatına olan bağlılığımızı muhafaza ve temin etmek ve vatanımızı Rum ve Ermeni ayakları altında çiğnetmek üzere derhal Doğu Anadolu'da bir muvakkat idare teşekkül edecektir." (34)

Buradaki 'Ermeni ve Rum' vurgusu son derece önemlidir. 'Millî Mücadele' olarak adlandırılan sürecin odağını oluşturan bu vurgu, 1893'den beri süregelen ve I. Dünya Savaşı boyunca yoğunlaşan Ermeni-Rum azınlıkların, yerel eşrafın lehinde mülksüzleştirilmeleri ve tasfiyesinin uzantısıdır. Kongrelerin ve Muda-

fayı Hukuk Cemiyetlerinin bunu ısrarla vurgulamasının temeli, bu tasfiye süreci sonunda yerel pazar üzerinde tam bir egemenlik kuran eşrafın, yani tefeci-tüccar ve ağaların, bu egemenliğe karşı en büyük tehdidi tanımlamalarıdır. Tefeci-tüccar ve ağa üçlüsü, tehdidi işgalde değil, geri dönmeleri muhtemel azınlıklarda görmektedir; çünkü bunların sürdürdüğü aynı asalak sömürü ilişkisini, kendileri üstlenmişlerdir. İşgal ise pek istenmese de bu sömürü ilişkilerini tehdit etmez. Nihayetinde kurulacak sömürü ilişkisinin bir ucunda tefeci-tüccar ve ağalar, diğer ucunda ise emperyalistler yer alacaklardır. Hem Erzurum Kongresi hem de Sivas kongresi, oldukça net bir biçimde Emperyalizme işbirliği önermiştir.

Erzurum ve Sivas Kongresi kararlarının 7. Maddesi 'Manda'nın kabulüne ayrılmıştır.

Madde 7. Milletimiz, asrı gayeleri tebci [çağın gayelerini yüce bilir] ve tennî, sınaî ve iktisadi hal ve ihtiyacımızı takdir eder. Bianae-naleyh devlet ve milletimizin dahilî ve haricî istiklâlî ve vatanımızın bütünlüğü korumak koşuluyla altıncı maddede belirtilen hudut dahilinde milliyet esaslarına riayetkâr ve memleketimize karşı istilâ emili beslemeyen herhangi devletin, fennî [teknik], sınaî iktisadi yardımını memnuniyetle karşılız ve bu adil ve insanî şartları kapsayan bir sulhun da acilen gerçekleşmesi, insanlığın selameti ve dünyanın sükûnu adına millî isteklerimizden en önemlisidir.

Gerçi Mustafa Kemal 1927'de okuduğu 'Nutuk'unda bunun Güdümle hiçbir alakası olmadığını savunuyor ve dinleyicilerine:

"Efendiler, bu maddenin hangi noktasında manda ve mandaterin Amerika olacağı fikri vardır?" (35) diye soruyordu, ama bu soru daha çok 1926-27'de tasfiye ettiği muhaliflerini karalayıp kendini aklama operasyonuydu.

Dolayısıyla, olayları tam tersi biçimlerde yansıtmaya yeteneğini daha önce de gördüğümüz Mustafa Kemal'in 1927 söylevini bir kenara bırakıp, bu maddenin Erzurum ve Sivas Kongresine nerelerden, hangi gerekçelerle geldiğini incelemeliyiz.

Erzurum Kongresi sırasında İstanbul hükümeti Mustafa Kemal'i görevden azlettiğinde o da moral olarak çöküyor; Rauf (Orbay) Beyle "Seninle benim yapacağımız bir şey kaldı, o da emin bir yere çekilip ayak altında ezilmemeye çalışmaktır." diye yakınıyor. Rauf Bey, Mustafa Kemal'e "bir ferdi millet gibi" çalışacağı sözünü hatırlatıyor ve ordunun ve milletin muhabbet ve emniyetinin sürdürdüğünü söylüyor. Bunun üzerine Mustafa Kemal "inşallah öyledir... Allah belasını versin, şu Amerikalılar manda mıdır nedir? Bir an evvel kabul etseler de memleket de millet de bu hercümerden kurtulsun." (34) diyor. Demek ki, Mustafa Kemal mandayı bir çözüm yolu olarak düşünmektedir. Şüphesiz manda üzerine bütün ilgisi bu olsaydı, sadece bir moral çöküntüsünün ürünü olarak yorumlayabilirdik. Oysa ortada 'manda' üzerine yoğun bir haberleşme süreci var. Mustafa Kemal, bu konudaki yazışmaların bir bölümünü 'Nutuk'ta verir. Tam 9 sayfa boyunca 'manda' ile ilgili tam 10 telgraf aktarır. Gerçekte ise haberleşme çok daha fazladır; bunların büyük bölümü verilmemiştir. Ama Mustafa Kemal, "Sözü geçen uzun mektuplar, günlerce telgrafçıları oyalayan şifrelerle verildi." (35) sözleriyle karşılıklı haberleşmenin boyutlarını ortaya koyar.

Kongre dönemi itibarıyla 'manda' kavramının nasıl tanımlandığını ve buna paralel olarak 7. maddede geçen 'istiklâl' 'yardım' ve 'sulh' kavramlarıyla nasıl bağdaştırıldığını dönemin yazışmaları ve görüşmelerinden çıkartabiliyoruz. Dönemin Sivas Valisi 'Manda' hakkında belirlenmiş bir tanım olmadığını bildiriyordu:

"Evvelce Fransızca bilenlerimiz Mandat'ı valilik manasına kullanırlardı... Lâkin hukuku düvel [devletler hukuku] alimlerimiz dahi, devlet şekilleri arasında bir Manda tarzı bulunduğunu duymuş ve öğrenmiş değillerdi." (36)

Manda... Büyük Harp sonunda Paris'te diplomatlar tarafından icat edilmişti." (37)

Sivas Kongrelerinde bile 'manda' kavramı henüz netleşmiş değildi. Mustafa Kemal, görüşmelerde "Mr. Browne'in ifadesine nazaran mandanın ne olduğunu kendisi de bilmiyor! 'Manda, siz ne derseni odur!' diyor" sözleriyle şaşkınlığını ifade edecekti.

Tartışmalar sırasında Hami Bey, "Kelimenin ve tabirin hiçbir ehemmiyeti yoktur. Zaten 'manda' kelimesi de henüz Türkçeye tercüme edilmemiştir... endişeye mahal yoktur. Ondan dolayı hiç müteessir olmasınlar. Bu kelime esasen Fransızcadır, arzu buyururlarsa bendeniz istedikleri gibi parlak bir suretle tercüme ederim; hattâ isterlerse 'manda' demek 'devlet-i ebed müddet' [ebediyen yaşayacak devlet] der, işin içinden çıkarız... Manda tabiri Efendi Hazretlerini pek korkutmuş; halbu ki biz mandaya mukabil istiklâlimizden vaz geçelim demedik." sözleriyle mandayı savunuyordu.

Sivas kongresindeki bu tartışmalar, Erzurum kongresi döneminde sözü edilen telgraflarda da yapılmıştı.

Bekir Sami Bey, Amasya'dan 25-26 Temmuz 1919 tarihli telgrafında Mustafa Kemal ve Rauf Bey'e Mandayı neden gerekli gördüğünü aktarıyordu:

"Bağımsızlık, istenilmeye ve yeğlenmeye değer. Ancak, tam bağımsızlık istemeye kalkışsak ülkemiz birçok parçalara ayrılacaktır... Bütün Osmanlı ülkesini kapsayacak meşrutiyetimiz ve dışarda temsilci bulundurma hakkımız yürürlükte kalmak üzere belli bir süre için Amerika'nın güdümünü istemeyi ulusumuz için en yararlı çözüm yolu sayıyorum. Bu konuda Amerika temsilcisi ile görüştüm. Birkaç kişinin değil, bütün ulusun sesini Amerika'ya duyurmak gerektiğini söyledi ve aşağıdaki koşullarla Wilson'a, Senato'ya ve Amerika Kongresine başvurulmasını ileri sürdü:

- Adaletli bir hükümetin kurulması.
- Eğitim ve öğretimin yayılması ve geliştirilmesi.
- Din ve Mezhep özgürlüğünün sağlanması.
- Gizli antlaşmaların kaldırılması.
- Bütün Osmanlı ülkesini kapsamak üzere Amerika Hükümetinin bizi güdümü altına almayı kabul etmesi"

Bekir Sami Bey'e verilen yanıtta ise Mustafa Kemal, "bizce de koşulları ve niteliği bilinmeyen bir Amerika güdümünden Kongreye doğrudan söz açılması pek sakıncalı olduğundan... aşağıdaki noktaları açıklayarak' tez elden aydınlatılmayı bekliyorduk. Aydınlatılmayı beklediği konular şunlardı:

"Tam bağımsızlık" istenirse ülkenin birçok parçaları ayrılacağı kanısının nereden doğduğunu, soruyordu.

"Ülke bütünlüğünden, ülkenin bölünmezliği mi, yoksa egemenlik hakları mı anlaşılacak"tı?

"Bütün Osmanlı ülkesini kapsayacak meşrutiyetimiz ve dışarda temsilci bulundurma hakkımız yürürlükte kalmak üzere bir devletin güdümünü istemeyi en yararlı çözüm yolu olarak görüyoruz." Mustafa Kemal, her zamanki taktiğiyle Nutuk'da bu son sözcüğü 'görüyorsunuz' biçimine sokmuştu. (38)

Bu durumda Mustafa Kemal, güdüm kabul edildiğinde amaçlarının dokunulmaz kalıp kalmayacağını soruyordu.

"Şimdiki hükümetin siyasası nedir? Tevfik Paşa neden Londra'ya gitti? Amerikalılar gibi İngilizle-

rin de ayrıca bir güdümcülük ardından koştukları görülüyor. Ayrımları nedir? Hükümet Amerika güdümine ne gözle bakıyor? Buna yatkın mı, yoksa çekingeni mi davranıyor? Amerikalılar neden Ermenistan'ın güdümcülüğünü bıraktılar? Amerikalılar güdümü almaya ne ölçüde eğilimli ve isteklidir."

Bekir Sami Bey'in yanıtı ise su içerikteydi:

Bekir Sami Bey, tam bağımsızlık istendiğinde, ülkenin bölünmesi kararının Dörtler Kurulunca kararlaştırıldığını bildirdiyordu. Güdüm koşullarının da hem ülkenin bütünlüğünü hem de egemenlik haklarını kapsadığını söylüyordu.

Güdüm kabul edildiğinde, amaçların dokunulmaz kalıp kalmayacağı konusunda ise, "Amerika'dan... hükümet istemeyeceğiz. Amerika'ya adaletli bir hükümet kuracağımız konusunda sağlam söz vereceğiz... Amerika Hükümeti'nin mutluluğumuza ve gelişmemize yardım etmesini isteyeceğiz. İsteyeceğimiz güdüm bu biçimdedir."

Özellikle bu son telgraf, Erzurum Kongresi'nin 7. maddesinde belirtilen "devletimizin ve ulusumuzun içte ve dışta bağımsızlığı ve yurdumuzun bütünlüğü korunmak koşuluyla... yurdumuzu ele geçirmek amacı gütmeyen herhangi devletin teknik, sanayi ve iktisadi yardımının" neden sevinçle karşılanacağını ve bu yardımın sözkonusu "koşulları kapsayan bir barışın sağlanması" ile ne gibi bir ilgisi olduğunu büyük ölçüde açıklamaktadır. Mustafa Kemal Nutuk'da "Baylar, bu maddenin[7. madde] hangi noktasında güdüm ve güdümcünün Amerika olacağı düşüncesi vardır?" diyordu ama tanımlanan 'herhangi devlet' düpedüz Amerikaydı.

Bekir Sami Bey'in yanıtı o kadar rahatlatıcıydı ki, Mustafa Kemal yanıtında, "Amerikan güdümcülüğü üzerine son açıklamanızı öğrendik. Bu koşullara göre, aslında korkulacak bir şeyin olmaması gerek." diyecekti. Böylece Mustafa Kemal'in kongreye doğrudan sözünü etmeyi ilk başta sakıncalı bulduğu 'Manda', bu rahatlamadan sonra da Kongrenin gündem maddelerinden ve kararlarından birisini oluşturacaktı. Üstelik Bekir Sami Bey; Amerika'nun raporlara bakarak, büyük bir ermenistan kurulmasına olanak görmediğini belirtmişti. Ayrıca İstanbul hükümetinin ne yapmakta olduğu yolundaki yanıtta rahatlatıcıydı. Tefik Paşa, Londra'ya gitmeyerek Ferit Paşa ile geri dönmüştü. Yani, manda tezini işlemesi halinde Anadolu, ipleri İstanbul'un elinden kurtarabilirdi; tezin kendi denetiminde ve kendi egemenliğini pekiştirmek üzere işlenmesini sağlayabilirdi.

Ayrıca, 7. Maddede belirtilen 'istiklâl' sözcüğünün içeriğini de Bekir Sami Bey'in telgrafında bulabiliyoruz. İstiklâl, "Anayasamız hükümleri yürürlükte kalmak, padişah soyunun her türlü egemenlik haklarına dokunulmaması ve dışarda temsilcimiz eskisi gibi bulunmak" olarak kavranılıyordu. Kongrenin sözü edilen maddesindeki 'içte ve dışta bağımsızlık' vurgusu 'içte ve dışta temsilci bulundurma hakkı'nı ifade ediyordu.

Söz konusu 7. maddeyi en iyi açıklayan, Sivas Kongresinde Fazıl Paşa'nın konuşmasıdır:

"Manda demek, siyaseten olmaktan ziyade iktisaden memleketin imar ve i'lâsı [yükselmesi] için lazım gelen muavenet [yardım] ve müzaheret demektir. Teşriî [Yasama] kuvvetimiz, harici siyasetimiz, sefirlerimiz, istiklâlimiz baki kalmak şartıyla bir manda kabul edebiliriz. Mandater ancak iktisadiyatımıza, ziraatimize, idaremizin ıslahına çalışacak, memleketin imarına para sarf edecek; ve bu sarfettiği para da tabi bize verilmiş borç mahiyetinde olacaktır. Mandater buraya bir i'lâ ve imar programı ile gelecektir; işte bizim istediğimiz budur." (39)

Artık hem Erzurum, hem de Sivas kongre-

sinin 7. Maddesini oluşturan tanımın neye ilişkin olduğunu belirlemiş bulunuyoruz. Kongreler, içeriği belirli olmayan manda kavramını tanımlıyor ve kabul ediyorlardı. Kemalist tarih yazarları, bu dönem boyunca Mustafa Kemal'in 'manda'yı reddettiğini gösteren tek bir kanıt bulamazlar. Kabul ettiğinin ise, birçok kanıtı var!

Ayrıca Sivas Kongresi, manda konusunda çok somut bir adım daha attı ve aşağıdaki mektubu yazdı:

"Birleşmiş Amerika Devletleri

Ayan Meclisi Reislığıne

Rumeli ve Anadolu'nun bütün müslüman halkını temsil eden ve Osmanlı imparatorluğunun Anadolu ve Rumeli'deki bütün vilâyetlerinin temsilcilerinden mürekkep olan Sivas Milli Kongresi 4 Eylül. 1919 da bir araya gelmiştir. Gayeleri şunlardır: memleket halkının ekseriyetini arzularını yerine getirmek, bütün azlıkları himaye altında bulundurmamak, bütün vatandaşlara can ve adalet yolundaki haklarını teminata bağlamak.

Sivas Milli Kongresi Osmanlı İmparatorluğu halkı içindeki ekseriyetin arzularını ifade eden bir karar suretini 9 Eylül 1919 da rey birliği ile kabul etmiştir. Bu kararın hâvi bulunduğu prensipleri; Sivas Kongresinin kongre dağılmazdan evvel âzâsı arasından seçeceği merkez komitesini ve imparatorluk hudutları içindeki diğer bütün tâli teşkilâtın istikbaldeki hareketlerine rehber olacaktır.

Takip edilecek siyaset ile alâkalı olan bu karar mucibince Sivas Milli Kongresi Birleşik Amerika Devletleri Ayan Meclisine şu ricade bulunmayı, bugün, yine ittiakla kararlaştırmıştır. Azanızdan mürekkep bir komiteyi Osmanlı İmparatorluğunun her köşesine göndermenizi diliyoruz. Bu komite, hususi menfaat ile alâkaları olmayanlar ve bir millete has olan berrak görüşle, Osmanlı İmparatorluğunda fiilî surtte hüküm süren hal ve şartları tetkikten geçirmelidir. Böyle bir tetkik; Osmanlı İmparatorluğuna ait nüfusun ve arazinin mukadderatı hakkında bir sulh muahedesi mucibince keyfi kararlar verilmesine meydan bırakılmazdan evvel yapılmalıdır."

Sivas Milli Kongresi adına:

İkinci Reis: Emekli General

Reis: Mustafa Kemal Paşa

İsmail Fazıl Paşa

Reis Vekili: Hüseyin Rauf Bey

1927'de, kendisine suikast düzenledikleri gerekçesiyle siyasi rakiplerini saf dışı etmiş bulunan Mustafa Kemal, Manda tezini savunmak sorumluluğunu Rauf Orbay'a yüklüyordu. Rauf Orbay'da suikast girişimi nedeniyle suçlanmış ve o sıralar bulunduğu İngiltere'den dönemiordu. 'Nutuk'ta Mustafa Kemal o dönem hiç itiraz etmediği ve oybirliğiyle kabul edilen ve yollanan mektuptan garip bir hafıza kaybıyla kurtulacaktı:

"Kongre Başkanlık kurulunun imzalarıyla bu yolda bir mektup müsveddeleri hazırlandığını hatırlıyorsam da bu mektubun gönderilip gönderilmediğini pek iyi hatırlamıyorum. Doğrusu da, bu mektuba özel bir önem vermiş değildim." (40)

Kongrelerin mandayı kabul etmesi ve 'manda'nın tanımı, gerçekte tefeci-tüccar sermayesi-ağa ittifakının zihniyetini taşımaktaydı. Bu sınıflar için istiklâl, Misak-ı Milli vs. kendi sınıfsal çıkarlarının sınırlılığıyla belirlenmişti. Mustafa Kemal ve arkadaşları ise Anadolu'ya geldiklerinde, kendi dışlarında oluşmuş ve bir eğilim olarak siyasal programlarını belirlemiş örgütler buldular: Müdafaa-yı Hukuk Cemiyetleri ve Kongreler. Ancak bu örgütleri oluşturan sınıfların siyasal sözcüleri oldukları sürece politik arenada kalabilirlerdi ve bu sözcülüğü yaptılar. Erzurum ve Sivas Kongreleri, tefeci-tüccarların ve ağaların bir siyasal bütünlük oluşturdukları ve temel programlarını belirledikleri bir süreçti. oysa Kongreler sonrası, Ankara'da I. Meclisin oluşturulduğu ve faaliyet gösterdiği dönem, daha çok bu sınıfsal ittifakın, egemenliğini topluma kabul ettirme mücadelesi verdikleri dönemdir. Bu nitelik farkı nedeniyle, iki evreyi birbirinden farklı olarak ele almalıyız. Bu dönemin değerlendirilmesinde yaygın olarak yapıldığı gibi Yunanlılara karşı verilen savaşı gözardı etmemekle birlikte ön plana çıkartmayıp bir fon olarak ele almamız gerek. Bizim için öncelikle incelenmesi gereken, bu sınıfların, topluma egemenliklerini nasıl kabul ettirdiği olacaktır. ■

KAYNAKÇA

- 17) Başkaya, Fikret, Paradigmanın İflası, Doz yay., s. 38.
- 18) Selek, Sabahattin, Milli Mücadele, Cilt 1, sayfa 40.
- 19) Yalçın, Hüseyin Cahit, Siyasal Anılar, İş Bankası yay., s. 239.
- 20) Tanör, Bülent, Türkiye'de Yerel Kongre İktidarları, AA yay., s. 22.
- 21) Avcioglu, Doğan, Milli Kurtuluş Tarihi, s. 24.
- 22) Selek, Sabahattin, A.G.E., c.I., s. 128.
- 23) Cemal Kutay'dan Aktaran Bülent Tanör., A.G.E., s. 55.
- 24) Selek, Sabahattin, A.G.E., c. I., s. 156.
- 25) Selek, Sabahattin, A.G.E., c. I., s. 239.
- 26) Avcioglu, Doğan, A.G.E., c.I. s. 121.
- 27) M. Kemal, Gazi, A.G.E., c. I. s. 121.
- 28) Lozan Barış Konferansı, Tutanakları, Belgeler Ank. üni. S.B.F. yay. no. 291, s. 200.
- 29) M. Kemal, Gazi, A.G.E., s. 121.
- 30) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 72.
- 31) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 73.
- 32) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 66. Mabeyn Başkatibi Ali Fuat Bey'den aktarma.
- 33) Yalçın, Hüseyin Cahit, A.G.E., s. 260.
- 34) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 239.
- 35) M. Kemal, Gazi, A.G.E., s. 152.
- 36) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 218.
- 37) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 251.
- 38) Bu konuda bkz. Selek, S. A.G.E., s. 253 ve Nutuk, s. 125.
- 39) Selek, Sabahattin, A.G.E., s. 291.
- 40) Mustafa Kemal, Gazi, A.G.E., s. 155.

Enternasyonal Proletarya Kahramanı BARBARA ANNA KISTLER

Altınçağ Mücadelesinde Yaşıyor !

bedenini toprağa,
mücadeleni armağan ettin
dünya halklarına

Mücadelesi yolumuzu aydınlatıyor

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK ÇALIŞANLARI

Baskı aracı cezaevleri ve direnme hakkı-fırar

Bir devletin ve onu elinde bulunduran sınıfın varlık koşulu kendini koruyabilmesidir. Günlük hayatta bu kendisini, bireylerin davranış biçimlerini yönlendirmesi, sınırlaması, yapılması gereken ve gerekmeyen davranışların belirlenmesi şeklinde gösterir. Bu şekilde aynı zamanda suçu da tanımlamış olur. Suçun tanımlanması ile o devlette hangi sınıfın iktidarda olduğunu da görürüz. Hakim sınıf, kanunlarla, varlıklarını tehlikeye düşüren davranışları önlemeye çalışırlar. Bu tedbirlerden ilk akla gelen cezalandırma yöntemidir. Diyebiliriz ki suçun tanımlanması ile birlikte ceza kavramı da doğmuştur.

Sınıflı toplumun çözümsüzlüğü cezalar, sınıfsız toplumun çözümü eğitim

Günümüzde ceza denilince akla ilk gelen haptir. Oysa ki suçun tanımlanması ile hapis cezası aynı döneme denk düşmez. Hapis müeyyidesi belli bir dönemden sonra ortaya çıkmış ve günümüze gelinceye dek çeşitli biçimleri geliştirilmiş bir kurumdur.

Kavram olarak suç ve ceza her ne kadar sınıflı topluma geçişte ortaya çıksa da hapis cezasına ilk defa feodal toplumda rastlarız. Elbette ki köleci düzende de suçlular kapalı bir yerde tutuldu. Ama bu tutmanın kendisi bir ceza olmayıp, verilecek cezanın (kırbaçlama, organkesme,ölüm vb.) uygulanması için bir ön tedbirdir. Dönem o denli acımasız ve serttir ki hapis ceza olamayacak kadar yumuşak ve gereksiz kalyordu. Bu dönemde kesin ve kestirme yöntemler önyapıdadır. Suçun karşılığı olan ceza, acı çektirmek, üzüntüye uğratmak temeline dayanırken, suçlunun pişmanlık duyması ve bu şekilde suça yönelimin engellenmesi düşüncesi hakimdi.

Feodal Düzen'e geçilirken suçla birlikte cezalarda da gelişmeler oldu. Bu dönemin gözde cezası her ne kadar öldürme ve işkence ise de HAPIS cezasında ilk uygulamaları bu dönemde görürüz. Büyük malikanelerin, şato, saray ve kalelerin nemli, karanlık ve olabildiğine sağlıklı koşullarında suçlular kaderlerine terk edilir. Su ve ekmele beslenerek ölümle mücadele ederlerdi. Bu dönemde de mantıkta herhangi bir değişiklik söz konusu değildir. Amaç mahkumların cezalandırılması, bir anlamıyla yaptıklarının kendisine ödettirilmesidir. Oç alma niteliği ile hareket ediliyordu. Böylece geride kalanlara da bir nebze mesaj gönderilmekte "sizin de sonunuz böyle olur." demek teydi.

Kapitalist düzene geçişte cezalandırma yöntemleri biraz daha gelişmiştir. Bu dönemde hapis cezasını gittikçe yaygınlaştırması dikkatimizi çeker. Diğer ceza türlerinin ortadan kaldırılması söz konusu olmamakla birlikte, suçların niteliğine göre cezaları da çeşitlenmektedir. Yavaş yavaş suç ve cezada orantılılık ilkesini geliştirecek, kendi varlık koşulunu tehlikeye sokan davranışlar en ağır ceza ile karşılaşılabilecek duruma göre gittikçe hafifleyen müeyyideler getirecektir. Para cezasında bu ayrımın bir ürünüdür.

Bu dönemde her ne kadar oç alma mantığı, düzen içi suçlarda, cezalar yumuşatılmışsa da düzen karşıtı davranışlarda eski katılığı sürdürmüştür. Günümüzde de özellikle düzen karşıtları acımasızca yok edilip bastırılmaya ardından rehabilitasyon yöntemiyle düzene adapte edilmeye çalışılmaktadır.

Bu dönemin özelliklerinden biri de cezalandırma bakımından siyasi-adli ayrımının daha net olarak konmasıdır. Önceden kabaca var olan ayrımlar artık inceltilmiş, tanımladığı suçun tehlikelilik derecesine göre cezalandırmanın şiddetini ayarlanmakta ve ardından rehabilitasyonu devreye sok-

maktadır. Ama her zaman bu iki olgu yanyana yer alır.

Sınıfların varlığı suçun, cezanın maddi zemini dir. Biz sınıflar ortadan kalkmadığı sürece suçların ve cezanın (baskı araçlarının) kalkmayacağını söylüyoruz. Ezilen ezeni alt etmedikçe mücadele devam edecektir. Elbette bu da iktidarda ki sınıfın kendisine yönelen davranışları suç olarak tanımlamasına neden olacaktır. ama önemli olan hakikat- tir. O da sömürülenin haklı, sömürenin suçlu olduğudur.

Proletarya partisinin önderliğinde gerçekleştirilen DHD'den sonra kurulan Halk demokrasisinde, Halk iktidarının yeni olması, kendisini yok etmeye yönelik davranışlara karşı taammülsüz kılar. Onun ilk hedefi halk iktidarını güvence altına almak ve insanlığın, nihai mutluluğu ulaşmasının yolunda emin adımlarla yürümesini sağlamaktır. Henüz kritik bir dönem olduğundan ve kendi anlayışına (suçluların eğitilmesi düşüncesi) uygun davralmış bir alt yapı ve kurum olmadığından eğitim ile birlikte, baskı araçlarına da (biz hapsin en yumuşağını bile ceza olarak görürüz) yer verilecektir (özellikle sınıf karşıtı suçlar için) Fakat Halk demokrasisinde süreç ilerledikçe baskı araçlarının alanı daralacak yerini eğitim ve tedaviye bırakacaktır. Suçun zemini kaldırılmadığı sürece (bu zemin sınıflı toplum, psikolojik ve biyolojik sorunlardır) hiçbir aracın çözüm olmayacağı kesindir. Dikkat edilirse getirilen ön araçlar da geçici ve değişken olup, toplumun sınıfsızlaşmasına uygun gelişmekte veya yok olmaktadır.

İşçi sınıfının iktidarı elinde bulundurduğu sosyalizm de sınıflar sönme aşamasındadır. Sınıflar yok olmaya yüz tutmuşsa da burjuva ideolojisinin etkileri halen sürer. Eski günlerin ayrıcalıkları, sömürme düşüncesi tatlı bir anı olarak (!) ortalıkta dolanır. Bu aşamada ceza kavramı da sınıfa bir bağlı olarak sönmüş ortadan kalkacak bir aşamaya gelmiştir. Sınıflı toplumdan kaynaklanan suçların hemen hemen tamamı ortadan kalkmıştır. Sosyalizmde halk iktidarı döneminde kurulmaya başlan- yan, ve insana insanca muamele ilkesini benimseyen merkezler iyice yaygınlaşmıştır. Bu merkezler (hakkında ileride bilgi vereceğiz) bireyi suça iten faktörler araştırılacak ve özelde bu sebepler çözülerek suçlar önlenecektir.

Komünizmde artık sınıflı toplumun doğurduğu suçlardan bahsedilemez, çünkü ortada sınıf yoktur. Geriye psikolojik ve biyolojik sorunlardan kaynaklanan topluma aykırı davranışlar kalır/kalabilir. Şunu unutmamak gerekir ki komünizm aynı zamanda teknoloji ve bilimin en ileri olduğu aşamadır. Bu aşamada aykırı davranışların çözülmesine en büyük katkı özellikle fen bilimlerinden (tıp, gen bilimi, kimya vb.) gelecektir. Bilim insanlığın mutluluğunda en önemli araçtır. Burada suçlu değil sorunlu vardır. Ceza değil eğitim vardır. Komünizm'de cezaevleri yoktur. Çünkü sınıflı toplumla birlikte cezalarda yok olmuştur.

Kelin ilacı cezaevine alternatif: Eğitimevleri

Yukarıda ceza denilince akla ilk gelenin hapis olduğunu söyledik. Hapis cezasının çekildiği cezaevleri de günümüze farklılıklar sunarak geldi.

Cezaevi anlamında ilk binaya XVI. yy. da Avrupa'da rastlıyoruz. Hollanda'dayapılan bu binada suçlular toplu halde bulunmaktaydı. Sonraları geceleri ayrılmış gündüzleri çalışmak için bir arada bulundurulmuşlardı. Mahkumlar gündüzleri yoğun bir şekilde çalıştırılmakta ardından dini eğitimden geçirilerek tanrı korkusu verilmeye çalışılmaktaydı.

Hücre sistemi ilk defa 1929 yılında Filadelfiya'da kurulan cezaevlerinde uygulanmaya başlandı. Bu sistemde her mahkumun bir hücre ve ona bağlı küçük bir bahçesi olup mahkumun kimseyle ilişkisi yoktu. Tutukluları birbirinden yalıtıp, tecrit etme felsefesi oldukça eskilere dayanır. Bu sistemi öngören mantık Feodal Düzenin acımasızlığından kaynağını alır. Uygulamanın ürkütücülüğü, bireyleri, suç olarak tanımlanan bu davranışlardan uzaklaştıracağı düşüncesine dayanır. Geçen süre içinde sistemin mahkumlar üzerinde olumsuz etkiler bıraktığı görülecek ruhsal bozukluklara, akıl hastalığı ve toplumla uyum sağlayamama gibi rahatsızlıklara neden olacaktır. Devlet için sakıncalı kısmı ise bu tür cezaevlerinin oldukça yüksek bir masraf istemesidir.

Yakın bir zamanda gündeme getirilen ve kapandıktan sonra bugün için tekrar ısıtılıp önümüze konulan, "Eskişehir Tabutlukları" şeklinde haklı bir isimle adlandırılan sistem işte 1829 yılında çıkan ve feodal düzen mantığının ürünü olan cezaevleridir.

Klasik anlamda hücre tipinin insanca hiçbir yanının olmadığı, girenlerde ruhsal ve bedensel arızalara yol açması şefkatli devlet imajına gölge düşürdüğünden, her ne kadar bu sistemden vazgeçilmese de hedeften çıkarılması için yeni bir sistemi de zorunlu kılıyordu. Bu da Auburn sistemi olacaktı.

Auburn tipi cezaevleri hücre tipine göre biraz daha yumuşaktır. Burada artık mahkumlar gündüzleri beraber olabilecek, fakat konuşamayacak, toplu halde çalışacak, yine gece tek başına hücrelerinde kalacaktır.

Bu sistemde ilkinden aşağı kalır bir yanı yok. Buradaki mahkumlarda bir süre sonra psikolojik rahatsızlık başlayacaktır.

Bugün "sosyal demokrat" Adalet bakanının Eskişehir tabutlukları yerine önerdiği reçetede budur. Gündüzleri tutuklular birarada olabilecek (konuşmalarına izin verilip verilmeyeceği konusunda bir şey söylemiyor. Gerçi bu sistemde konuşmalar zaten hiçbir zaman engellenemedi) Fakat geceleri herkes kendi hücrelerinde kalacak. Adalet bakanı bunu önümüze reform diye getiriyor. 1800'lü yılların zihniyetini yansıtan ve sulandırılmış bile diyemediğimiz bu hücre sisteminin de devlet için düşündürücü tek yanı oldukça külfetli olması.

Burjuvazi bu iki sistemin yeterli olmadığını görünce ek bir sistem daha (Dereceli sistem) getirmiştir. Burada mahkum klasik anlamda hücre tipinden, bunlar, belli bir süre sonra Auburn tipi hücre sitemi uygulanır. En sonunda uygun görülürse dışarıda güvenilir kişilerin yanında çalışmasına izin verilir. Tabi geceleri ve pazar günleri cezaevindedir. Böylece yarı-mahkumluğa geçilir. En sonunda uygun görülürse şartlı salıverilir.

Günümüzde gelişmiş kapitalist ülkelerin bazılarında yeni yeni geliştirilen bir uygulama daha vardır. Bazı suçlarda (hafif suç diye nitelendirilen) ceza alan mahkumlar bu cezalarını evde geçirme imkanı kavuşturulmuştur. Evden uzaklaşmakça bileklerinde ki özel bilezik sıkışmakta ve bu nedenle evin belli bir mesafe dışına çıkamamaktadır.

Görüldüğü gibi suçun cinsine göre ceza neville- ri de geliştirilmiş ve çeşitlenmiştir. Teknoloji ilerledikçe cezaların çeşitleri de artmakta değişmekte. Ama değişmeyen tek şey cezalandırma mantığıdır. Biz türüne bakmadan tüm suçlar için cezalandırma mantığının bir kenara bırakılması, yerine eğitimin geçirilmesini savunuyoruz. Bu istem sınıflı toplumda ulaşılmayacağını da farkındayız. Her ne kadar burjuvazinin kendisi de, kendince belli bir eğitim uygulamakta ise de, suç olarak tanımladığı davranışların kaynağını ortadan kaldırmadığı için (zaten bunu yapması da mümkün

değil, aksi halde kendini yadsımış olur) bu tür davranışlar önleyememektedir. Aksine gün geçtikçe artmaktadır.

Proletarya'nın öncülüğünde kurulan Demokratik Halk İktidarı cezaevlerini teker teker kapatırken yerine eğitimevleri açacaktır. Cezaevlerinin tamamen ortadan kalkması belli bir süreyi alacaktır. Eğitimevlerinin sayısı arttıkça cezaevleri azalacak ve sonunda tamamen ortadan kalkacaktır.

Eğitimevlerinin görevleri suçluları cezalandırıp baskı altında tutmak değil, topluma kazandırılacak niteliğe getirmektir. Burada gardiyanların yerini bilimadamları (doktorlar, psikologlar, psikiyatristler vs.) alacaktır. Gelen sorunların tedavi ve eğitiminde yetkili kişiler alanlarında ki uzman kişilerdir. Kuşkusuzki bu merkezler ilk başta tüm suçları kapsamayacaktır. Günün koşullarına göre eğitim ve tedavi ile halledilebilecek sorunlarla ilgilenecektir. Örneğin maddi zemini yok edilemeyen sınıf karşıtı suçların burada tedavisi sorunu temelden çözemeyebilir. Çünkü o suçun kaynağını oluşturan sınıf hala vardır. Bundandır ki onunla mücadele hala devam etmekte olup gerektiğinde cezalandırmaya da gidilir. Burada şuna dikkat edilmelidir. Halka karşı işlenmiş bir suçta olsa önce eğitimevi vasıtasıyla bu tür kişilerin kazanılması, buna rağmen düzelme olmadığı taktirde denetim amacıyla bugünkü cezaevleriyle herhangi bir benzerliği olmayan Denetimevleri'ne alınması yolu izlenecektir.

Eğitimevlerinin işlerliği teknoloji ve bilimin o günkü seviyesiyle yakın irtibat halindedir. Burjuvazi bilim ve teknikten, bireylere daha değişik ceza verme şeklinde yararlanırken proletarya suçun zeminini nasıl ortadan kaldırırın şeklinde düşünmektedir. Bu açıdan bilimdeki ufak bir ilerleme toplumu daha mutlu kılarken sorunlu kişinin de bu derdini özmeye çalışır. Bu açıdan eğitimevleri aynı zamanda bilimin üretildiği bir yerdir. Gelenleri suçlu olarak değil, tedavi edilecek birer hasta olarak görür. Günümüzün hastaneleriyle bir benzerlik kurulabilir.

T.C'de durum

TC. günümüze kadar geliştirilen cezaevi tiplerinde herhangi bir ayırma gitmeden hepsini benimsemiştir. Türkiye'de hücre sistemine uygun cezaevleri zaten vardır. Ve bu sistemlerden biri diğerini yadsımaz. Özellikle 12 Eylül sürecinde tutuklular hücre tipi cezaevlerinde uzun süreler tutulmuştur. Fakat TC'de yaygın olarak uygulanan koğuşturucu hücre tipi cezaevleridir. Bu sistemin tercih edilmesindeki en büyük etken yapımlarının daha ucuza gelmesi ve eski tip binaların cezaevlerine dönüştürülebilme imkanınıdır. Bütün bunlardan önce ise baskının (başka bir açıdan devrimci durum) her zaman varlığıdır. Gerçekten de Türkiye'de potansiyel olarak haddinden fazla "suçlu" vardır. Bu kadar kişi için ayrı ayrı hücreler yapmak TC için ağır bir külfettir, bunun altından kalkamaz. O nedenle yaygın olarak koğuşturucu hücre tipi kullanılmaktadır.

Bugün özellikle firar olayı ile iktidar tarafından tekrar gündeme sokulan "cezaevleri nasıl olmalı" şeklindeki tartışmada hücre tipi cezaevleri önerilmektedir. Cezaevlerinin satılması ve dışardan kredi usulü ile finanse edilmesini düşünüyorlar.

Bölgesel bazda yapılması tasarlanan bu tip cezaevlerine kuşkusuz siyasetler yerleştirilecektir. Öncelikle şunu çok iyi bilmek gerekir ki yapılacak hücre tipi cezaevlerinin ne sayısı yeterli olacaktır ne de mali finansmanları. Elbette bağdata gitmek isteyen karıncanın hikayesi gibi yeterli sayıda olmasa da bu yolda elinden geleni yapacaktır. Onlar kafalarına uygun cezaevi yapıpursun hergün devrimci harekete biraz daha yükseliyor. Kitleler siyasileşiyor, siyasileşen bu kitlenin üstüne saldıran devlet önüne geleni tutuklamakta, cezaevlerindeki sayıları daha da arttırmakta, mevcut cezaevleri biraz daha yetmez hale gelmektedir.

Hücre sisteminin oldukça masraflı bir tür olduğunu söyledik. Koğuşturucu sistemi ile bile insanları sığdıramadığı cezaevlerine (şu andaki cezaevlerinde kapasitelerinin 2-3 katı fazla mahkum tutulmaktadır) hücre tipine dönüştürdüğü taktirde cezaevi ye-

tiştirmesinin bizce pratik şansı yok. Esasen kendileri de bunun pekala farkında. İlk etapta yapacakları cezaevleri için bile dışarda para babalarına dilerken, içerde mangalda kül bırakmayan, zavallı iktidarın umudu gelecek kredide. Onunda kaç taksitle, hangi koşullarla ve hangi faizle verileceği belli değil. Hal böyleyken gün geçtikçe artan tutuklamalara cezaevleri yetiştirmelerine olanak vermiyoruz. Anlaşılan odur ki öne çıkmış, değerli kadroların hücrelerde yok etme, bitirme niyeti var. Hücreler sözde bu fonksiyonu yerine getirecektir.

Şunu bilmek gerekir ki, iktidar mümkün olsa tüm siyasetleri hücre tipinde tutmak ister. Bunu yapamıyorsa, sebebi özgürlük mahkumlarının direnişi, demokratik kamuoyunun tepkisi ve mali yetersizliktir. O da çok iyi biliyor ki hücre sistemine geçildiğinde (bu yumuşak tipi de olabilir) mahkumları birbirinden izole etme imkanına da ulaşacaktır. Toplu olmayan bireylerin direnme (hak gasbına karşı) gücü düşecek, muhalefet olma özelliği ortadankalacaktır. Yine bu yalıtımdan dolayı birçok kişinin ruhsal dengesi bozulacak, hatta bazıları bunalıma düşecektir. İşte sadece bu insancıl nedenlerle bile hücre sistemi kabul edilemez.

Direnme hakkı-firar meşrudur!

İktidar bu sistemi getirirken dayandığı nokta firarları önlemektir. Hücre tipi ile firarlar önlenecek midir? Belki biraz daha zorlaşacak ama devrimci iradenin karşısında hiçbir duvarın ayakta kalma şansı yok.

Biz hücre tipinin firarları engelleyeceği görüşüne katılmıyoruz. Dolayısıyla bu tip cezaevlerine karşı olmamızın özünde de firarların ol (a)mayacağı kaygısı yoktur. Elbetteki firarlar bu taktirde nispeten zorlaşacaktır. Ama unutulmamalı ki özgürlüğe olan tutku yaratıcılığın kaynağıdır. Yaratıcılık kaynağı aktıkça firarlar da sürecektir. Bizim tepkimiz insanlık onurunun ayaklar altına alınması, insanlık dışı uygulamaların yaygınlaştırılma çabasıdır.

Suçun ilk tanımlanmasından günümüze değin cezaları veren ve uygulayan iktidar olmuştur. Pekala düşünüleceği gibi hatta verilen cezadan da kaçınmak ister. Ona tepki duyar, aşmak ister. Öyleyse cezayı uygulayıcı daha başından itibaren bilmektedir ki verilecek cezadan kurtulmak, oradan uzaklaşmak mahkumun en doğal davranışıdır. Ve bunu bildiğinden ona göre tedbir alır. Bundan dolayı mahkum dört duvar arasına alınmakta, zorla tutulmaktadır. Bu tutulmanın zor gücü ile olduğu herkes tarafından bilinir. Ve koşulları yakaladığında da kaçacağı tahmin etmek o kadar zor olmasa gerek. Öyleyse ortada karşılıklı iki irade vardır. a) Bir an önce cezaevinden kurtulmak, b) Her şeye rağmen içerde tutmak. Bu mücadelede firarın gerçekleşmesi mahkumun başarısı olurken yakalanması iktidarın başarısı olacaktır.

Biz firarın, hiçbir ayırma gitmeden tüm mahkumlar için bir hak olduğunu söylüyoruz. Herkesin baskıya ve işkenceye karşı direnme hakkı vardır. Her ne kadar uygulanmasa da bu hak burjuvazinin bildirilerinde de yer alır. Hatta TC'nin Anayasasında bile "baskıya karşı direnme" hakkından bahseder. Ve herkesin bu hakka sahip olduğu söylenir. Cezaevlerinin bir baskı ve işkence yuvası olduğu ise delil göstermeye bile gerek gösterilmeyecek açıktır. Mahkumların bu hakkı kullanması doğal gerekli ve insani bir davranıştır.

Bildiri ve Anayasalarla kabul edilen "zulme karşı direnme hakkının" mahkumlar tarafından kullanılmasını cezalandırmak esasen tükürdüğünü yalamaktır. Bu hakkın kullanılması çeşitli tarihlerde yayınlanan uluslararası bildirimler ve Anayasaları bile uygun olup tamamen meşrudur. Onun için ki direnme hakkının (firar) kullanılmasını engelleyen ve cezalandıran maddelerin ortadan kaldırılması en azından burjuvazinin kendi mantığının iç tutarlılığı açısından gereklidir.

Biz kayıtsız şartsız bu hakkı tüm mahkumlar için savunuyoruz. ■

Küçük burjuvalar üzerine kısa notlar

Kara kartal, kaplumbağayı hemen parçalayamaz önce avının üzerine süzülerek, onu pençeleri arasına alır. Daha sonra gagasını havaya dikerek yükselir. Bu arada bizim zavallı kaplumbağa, sığınağına girmiş, bu "çok iyi" korunağında kendisini gizlediğini ve korunduğunu sanmaktadır. Hatta bir ara ne kadar hızlı hareket ettiğini ve ulaşılmaz sandığı ama ulaşmayı daima umut ettiği göklere ebediyen kavuştuğunu sanır. Kara kartal, belli bir yüksekliğe geldiğine inanınca avını kayalıklara doğru bırakır. Kaplumbağa bu hızlı düşüşe daha anlam veremezken kabuğunun parçalandığını ve yaralandığını duymaz. Kara kartal öldürücü hamleyi yapmak için dalışa geçmiştir bile...

Küçük burjuvazi de kaplumbağaya benzer. Gökyüzünün enginlerine ulaşmak için yükünün ağırlığını ve yavaşlığını hep gözardı eder. Kartal gibi geniş kanatlarının olması için, zenginlik tanrısından bir çift kanat ister bütün dualarında. Ama hala ağır aksak gezdiğini görünce, kabul edemez gerçekleri, bunılır.

Küçük burjuvazinin sınıf karakteri tek kelimeyle ifade edilebilir: **Kararsızlık!** Engels, kararsızlığı, en kötü karar olarak nitelemiştir. Küçük burjuvazinin bu özelliğini hem egemen sınıflar ve hem de ezilen sınıfların bilinçli unsurları bilirler. Sınıf bilinçli proletarya, acı ve çirliçlik geçeceği karşısına koyar. Çünkü **gerçek budur!** Egemen sınıflar ise gerçeklere süslü püslü elbiseler giydirmeye, kan kokusunu parfüm diye yutturmaya çalışırlar. Küçük burjuvazi, zenginlik tanrısına taptığı için orta burjuvaziye özenir, zenginlik hayalleri kurar. En alçakgönüllüsü bir ev, araba ve ortalama bir gelir peşindedir. Bunlar elbette her insanın hakkıdır. Yanlış olan, düzenin bunu verip vermeyeceğinin tahlilinde yapılan hatadır.

Küçük burjuvazi, zenginlik tanrısından sonra güç tanrısına da tapmaya bayılır. Hitler, iktidara gelirken, onların akıllarına değil duygularına seslenmeyi becermiştir. Boş hayallere kapılanlar, yalanlara çabuk inanırlar. Mussolini bile kendisini iktidara getirenlerin bu zayıflığını itiraf etmiştir. Şimdi sahte sosyalist ülkeler parçalanmıştır ve güçlü olan Avrupa ve ABD emperyalistleridir. Küçük burjuvazi güçlü-güçsüz diyalektiğini anlamamak için göşe bucak kaçıyor, yeni Hitler "kartalları"ni arıyor.

Mao bu sınıfı şöyle somutlar "Orta köylüler, el sanatları ustaları, küçük tüccarlar, aydınların alt kademeleri, yani öğrenciler, ilkökul ve ortaokul öğretmenleri, alt kademelerdeki devlet memurları, büro çalışanları, ve küçük avukatlar". Hemen belirtelim 1926 Çin'indeki durum bu. Ülkemizde de durum pek değişik değildir. Lenin bu sınıfın özelliklerini birkaç cümleyle ama çok derin olarak şöyle açıklar "Birgün proletaryanın ardından yürür, ertesi gün devrimin zorluklarından korkuya kapılarak, işçilerin ilk yenilgilerinden ya da yarı yenilgilerinden paniğe kapılır, aklını kaybeder, sağa sola atılır, ağlamaklı olur, bir kamptan ötekine koşar."

Ülkemizde sınıf yoğunlaşması, iki ucu ince ortası kalın olarak tanımlanır. Küçük burjuvazi, işte bu ortalarda yer alır. Hem nüfusun büyük çoğunluğu olduğu için, hem de ittifaklar politikasında önemli rol oynadığı için, küçük burjuvazi gerici egemen sınıflar ve sınıf bilinçli proletarya için önemlidir. Bir kısmı devrimi olasılık dahilinde görmez hatta devrimden korkarlar. Büyük çoğunluğu ise devrim karşısında tarafsızdır. Ama devrimin yükseliş dönemlerinde sağcı kesimlerin bile devrimi desteklediği hatta devrime katıldığı görülmüştür.

Gerici düzen, bu sınıfa boş hayalden başka birşey vermez. Devrim ise kir pas içinde ve kana yatırılmış gerçeği teşhir eder.

Bize güzel ve dürüst dünyayı ancak mücadele verebilir. Proletarya önderliğindeki sınıf savaşımı tüm alanlardaki baskıcı ve sömürücü uygulamalara son vererek, yeni insanın yaratılmasının ön koşullarını yaratacaktır. Kararsızlık bir yana fırlatılmalı özgür bir gelecek yaratmak için mücadelede atılmalyız. Güzel günler bizim eserimiz olacaktır. ■

Kızıl Kadınlar Tugayı Adlı

Devrimci Bale Üzerine

Çin Edebiyatı'ndan, Sayı 1, 1971

"Yönelim doğru, devrimcileşme başarılı, sanatsal kalite ise iyi." Başkan Mao'nun, 1964 yılında 'Kızıl Kadınlar Tugayı' adlı modern devrimci bale hakkındaki görüşleri bunlardı.

Edebiyatta ve sanatta proleter devrim artık tam bir atılım içindedir. Yoldaş Çiang Çing'in rehberliği altında, baleyi devrimcileştirme yolunda geçirdiğimiz yolculuğu hatırlarken, büyük önderimiz Başkan Mao'nun bu değerli görüşlerinin anlamını daha da derin bir şekilde anlayabiliyoruz. Bu görüşler, sanatta ve edebiyatta gerçekleştirilen proleter devrimin olumlu bir onayı ve yüksek bir takdiridir, proletaryanın devrimci sanatını ve edebiyatını yaratıp geliştirmede yol gösteren bir ışıktır.

Başkan Mao, 'Yenan'da Edebiyat ve Sanat Üzerine Konuşmalar'da, şuna işaret ediyordu: "Dünyada bugün, tüm kültür, tüm edebiyat ve sanat, kesin sınıflara aittir ve kesin siyasi çizgilere tekabül eder."

Sınıflı bir toplumda, bale her zaman mutlaka bir sınıfa hizmet eder. Feodal zamanlarda, bale, Avrupa'lı asilzade ve lordlar tarafından, mevki yükselmelerini veya taç giymelerini kutlamada kullanılırdı. Kapitalizm yükselme dönemindeyken, rönesans sırasında, aydınlanma hareketinde ve romantik çağlarda, bale, burjuvazi içerisinde 'sanatların tacı' olarak bilinirdi. Bugün, emperyalizm toptan çöküşe doğru giderken, kapitalist ve revizyonist ülkelerde, bale emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin saldırganlık ve savaş politikalarına hizmet etmekte, burjuvazinin diktatörlüğünü sağlamlaştırmaya yardım etmekte ve yoz Amerikan yaşam tarzının çirkin görüntüsünün propagandasını yapmaktadır. Tek kelimeyle, bale, başından beri sömürücü sınıfların emrinde bir alet olmuştur.

Dönek, gizli hain ve alçak Liu Şao-şi ve onun edebiyat ve sanat çevrelerindeki karşı-devrimci revizyonist ajanları Çu Yang, Lin Mo-Han ve şürekası, kapitalizmin restorasyonu yönünde kamuoyu yaratmak için kullandıkları bale hakkında pek çok laf ettiler. Balenin "tepeden tırnağa yabancı" olması gerektiği şeklindeki karşı-devrimci sloganı ortaya atıldılar ve Başkan Mao'nun, edebiyat ve sanat miraslarını "eleştirel bir biçimle asimile etmek" şeklindeki doğru politikasına karşı çıktılar. Amaçları, sanatta proleter devrimi önlemektir.

1964'te, 'Konuşmalar'dan ilham alan devrimci edebiyat ve sanat savaşçıları, yoldaş Çiang Çing önderliğinde balede bir devrim başlattılar. Liu Şao-şi, Çu Yang ve Lin Mo-Han tarafından tezgahlanan tüm engelleri ve sabotajları yerle bir ederek, sanatın bu dalını ele geçirmeyi ve onu proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmaya yardım eden bir silaha çevirmeyi başardılar.

"Çin devriminde mücadelenin esas biçimi, silahlı mücadeledir. Gerçekten de, Partimizin tarihine, bir silahlı mücadele tarihi diyebiliriz." Kızıl Kadınlar Tugayı, İkinci Devrimci İç Savaş (1927-1937) sırasında, Çin komünist Partisinin doğru önderliği altındaki devrimci silahlı bir güç olan, bir kadınlar bölüğünün doğuşu, gelişmesi ve olgunlaşmasını anlatır. Bale, Mao Zedung Düşüncesi'yle uygunluk içinde, bu dönemdeki esas sınıf çelişmesini ve nasıl çözümleneceğini yansıtır. Büyük bir gerçeği, iktidarı ele geçirebilmek için proletaryanın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi teorisiyle ve devrimci bir çalışma tarzıyla silahlanmış devrimci bir partisi, ve sadece bu Parti'nin önderlik ettiği bir halk ordusu olması gerektiğini: Parti ve ordunun, kırsal devrimci üs alanlarını inşa etme ve güçlendirmede, halk savaşını yürütmede, halkı ayaklandırması ve ona dayanması gerektiğini yansıtır.

Dünya bale tarihinin sayfalarını karıştırdığımızda, hiçbir yerinde tarihin gerçek yaratıcılarını, kitleleri, dopdolu bir siyasi coşku ile anlatan, ve asırların zincirlerini kırmak ve kurtuluşa erişmek için kitlelerin fırtınalı mücadelelerini 'Kızıl Kadınlar Tugayı' gibi dile getiren tek bir baleye rastlayamayız. Daha önce hiçbir bale, halk savaşının böyle geniş bir panoramasını, tüm şiddeti ve fırtınalı yoğunluğu ile gözler önüne sermiş mi dir? Hayır, hiçbir zaman. Burjuvazi utanmazca, her zaman, balenin ebedi konusunun "aşk ve ölüm" olduğunu ilan etmiştir. Ancak bu

"aşk", kanlı gerçeği-emekçi halkın barbarca sömürülmesini ve ezilmesini- hiçbir zaman örtbas edemez. Ne de onları kaçınılmaz sonuçlarından kurtarabilir.

Başkan Mao, 'Konuşmalar'ında bize şunu öğretir: "devrimci edebiyat ve sanat gerçek hayatın içinden çeşitli karakterleri yaratmalı ve kitlelere tarihi ileri doğru götürmede yardım etmelidir." Bir sanat çalışmasının içeriği ve konusu, esas olarak karakterleri aracılığı ile ifadesini bulur. Farklı tarihsel dönemlerde, çeşitli sınıflar, ideal karakterlerini, kendi sınıflarının dünya görüşü ve estetiğine göre yaratırlar ve siyasi amaçlarının bu karakterler yoluyla propagandasını yaparlar.

Proletarya, siyasi tavrını hiçbir zaman saklamaz, aksine edebiyat ve sanattaki temel görevin ve kutsal işlevin, proleter kahramanların yaratılması olduğunu berrak bir ifadeyle ilan eder. Proletarya, işçiler, köylüler ve askerler, sanatın efendileridir ve bu alanlarda, burjuvazinin üzerinde diktatörlük uyguladıkları. Bale sanatçılarımızın yaptıkları tam da budur. Onlar, mükemmel işçi, köylü ve asker kahramanlar yaratarak, Mao Zedung Düşüncesi'ni ve Başkan Mao'nun temsil ettiği proleter devrimci çizgiyi yaymakta, feodal, burjuva ve revizyonist ideolojilere karşı çıkarak bunları eleştirmekte, halkı devrimci gelecek ve devrim ihtimalleri ile eğitmekte, kitlelerin sınıf bilincini uyandırıp yükseltmekte, onlara devrimci iyimserlikte ilham vermekte, ve tarihi ileri doğru götürmek üzere proleter devrimi sürdürüp insanlığın tam kurtuluşu

için mücadele etmektedirler.

Kızıl Kadınlar Tugayı, Çin İşçi Köylü Kızıl Ordusu'nun kahraman kumandalarını ve savaşçıları, özellikle iki göz kamaştırıcı proleter kahramanı, Hung Çang-çing ve Wu Çing-hua'yı canlı bir şekilde sergiler.

Hung, değerli bir siyasi kadro, Başkan Mao tarafından şahsen kurulan ve önderlik edilen ve Mao Zedung Düşüncesi'yle silahlanmış olan komünistlerin şanlı bir sembolü olan kahraman halk ordusunun temsilcisidir. Hung, Başkan Mao'nun "İktidar namlunun ucundadır" öğretisini yakından takip eder, ve Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisini bilinçli, sadık ve yiğit bir şekilde uygular ve savunur. Yani, Mao Zedung Düşüncesi'ni kullanarak, eski dünyayı yerle bir edip insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmek üzere, köleleştirilmiş halkın toprak ağası sınıfına karşı öfke ve nefretinin devrimci yola sevk edilmesine önderlik eder.

Hung, savaş meydanında, ne zorluktan ne de ölümden korkan yılmaz ve cesur bir komutan ve savaşçıdır. Düşmanın infaz meydanlarında, dağ gibi bir proleter kahramandır o, ve şöyle söyler: "Ölümün ne önemi var? Komünistler gerçeklere itimat ederler." Hung Çang-çing'in yüce imajı, büyük proletaryanın, büyük halk ordusunun ve komünistlerin olumlu niteliklerini kristalleştirir.

Kadın kahraman Wu Çing-hua, eski topluma ait olan emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizmin altında vahşice sömürülüp ezilen milyonlarca emekçi halkın tipik bir temsilcisidir. Toprak ağaları ve kapitalist sınıflara karşı derin bir nefrete, aynı zamanda güçlü bir isyankar ruha sahiptir. Parti tarafından eğitilen Wu, hızla proletaryanın öncüsünün sorumluluklarının bilincinde bir komünist olarak gelişir. Wu'nun üzerinde olduğu yol, kurtuluş isteyen tüm sömürülenlerin ve ezilenlerin doğru yoludur.

Artık bale sahnelerini proleter kahramanlarla sağlam bir şekilde işgal eden Kızıl Kadınlar Tugayı'nın sahnelenişinin kendisi dahi, proletaryanın, baledeki burjuva kontrolü yerle bir eden bir devrimdir. Balenin işçi, köylü ve askerlere hizmet etmesini, ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmaya yardım etmesini sağlama sürecinde bir başlangıç noktasıdır.

Konuşmalar'ında, Başkan Mao bize şunu öğretir: "Geçmişin ebedi ve sanatsal biçimlerini de kullanmayı reddetmeyiz, ancak, bizim ellerimizde bu biçimler, yeni içerikle şekillenip yoğrulur, halkın hizmetinde devrimci birşeylere dönüşürler." Devrimci sanatçılar, Başkan Mao'nun halk savaşı kahramanlarının konu olarak alındığı, proleter kahramanların ise büyük önderin "Geçmiş bugüne, yabancıyı Çin'e hizmet ettirin." ve "eskinin otlarını temizleyerek yeniyi ortaya çıkarın" şeklindeki direktifleriyle uyumluluk içerisinde yansıtıldığı baleyi yaratmak üzere harekete geçtiler. Yoldaş Çiang Çing önderliğinde, bu devrimci sanatçılar edebiyat ve sanattaki sinsi karşı-devrimci revizyonist çizgiye karşı amansız bir mücadele yürüttüler. Dans, müzik ve dekor dahil, eski balenin biçimlerini köklü bir biçimde yeniden kalıba döktüler.

Dans, baledede karakter çizgilenmesinin en önemli yollarından birisidir. Dansta, doğru ve

net bir ifadeler dağarcığı, çeşitli dans hareketleri ve pozlarının organik bileşiminden oluşur.

18. yüzyıldan bu yana, burjuvazi, balenin "büyük bir zerafet ve asalet'e sahip olduğu, "yüksek bir mükemmellik düzeyine eriştiği" ve "artık arzu edilebilecek en yüksek durumda bulunduğu "nu iddia ederek böbürlenmiştir. Oysa aslında balenin eski biçimi acınacak derecede sefildir. Olsa olsa umutsuzluk, acı, sefahat ve çılgınlık, ve sömürücü sınıfların nörotik psikolojisini ifade edebilir. Batının burjuva, Sovyetler'in revizyonist balesi, modernist ve soyut ekolleri takibeder ve kaba, saldırgan bir ifade şeklini kullanır. Başkan Mao bize şöyle öğretir: "Yıkmadan inşa etme, barajlamadan akıp gitme, durup dinlenmeden ise hareket olamaz." Bale sahnesinde proleter kahramanların yansıtılması, proleter düşünceleri ve duyguları iletmeye muktedir, zengin, renkli ve sembolik hareketler dağarcığını gerektirir. Yeni dönem, devrimci siyasi içeriği gereği, bunu mecbur kıldı ve bale sanatçıları, sömürücü sınıfların ideal karakterlerini ifade eden çitkırıldım ve suni dans hareketlerini bir kenara attılar. Eski balenin dogmalarını ve geleneklerini çiğneyerek, yeni ve muhteşem bir proleter dans hareketleri dağarcığı yarattılar.

En yüksek tipte proleter kahramanlar yaratmak için, Hung Çang-çing ve Wu Çing-hua'yı oluşturlarken, koreograflar onların kafa yapılarını tahlil etmiş, onların belli başlı özelliklerini tayin etmiş ve bunları danslarında vurgulamışlardır. Kadınlar bölüğünün Parti temsilcisi Hung Çang-çing tabandan gelip yükselen Parti önderleri tipini canlandırır. Hung, Mao Zedung Düşüncesi'yle silahlanmıştır, ve ne zorluk ne de ölümden korkmayan devrimci bir ruhla yoğrulmuş olan halk ordusunun göze çarpan bir örneğidir. Dolayısıyla, onun danslarındaki hakim özellikler, sağlamlık, güçlülük, muazzam bir canlılık ve yenilmezliktir. Aynı şekilde, yoksul bir köylünün kızı olan ve çok eziyet çekmiş, son derece haksızlıklara uğramış olan Wu Çing-hua'nın hakim özellikleri, ateşli bir isyankarlık, kabaca, yontulmuş bir şevk ve devrimci bir patlayıcı güçtür.

Bu özellikleri belirledikten sonra, koreograflar, kadın ve erkek kahramanı diğer olumlu karakterlerden ayırıp berrakça öne çıkarmak için, özgül bir dans hareketleri dağarcığı yarattılar, ve mücadelenin farklı ortamlardaki gereksinimleri temelinde, karakterlerin iç dünyalarını, gelişmenin farklı özellikleri çerçevesinde ifadelendirdiler. Baş karakterlerin proleter duygu ve düşüncelerini ortaya çıkarmalarına azami zaman ve yer ayrıldı.

Hung, infaz meydanında ölümle yüzyüze olduğu sahnede, ağır yaralı ve tek başına düşmanla savaşmakta, hayatının son anını yaşamaktadır. O sahnede Hung için ne çeşit bir dans hareketi çizileceği, bir ilke sorunudur, hangi sınıfın dünya görüşünün ve hangi estetiğinin, sanatsal yaratıya rehberlik edeceğini içeren bir ilke sorunudur. Hung'un ağır yaralı olması ve infaz meydanı sadece dış görüntülerdir. Özünde o bir kahramandır, tüm düşmanları yok edebilecek bir iç kudretten ilham alan çelikten yenilmez bir adamdır o. Onun açısından, infaz meydanı, sınıf düşmanıya savaşılan bir savaş meydanıdır. Ve tüm sah-

neye hakim olan, onun görüntüsüdür. Dolayısıyla, dans hareketleri militan ve hayat dolu olmalıdır.

Karşı-devrimci ve revizyonist Lin Mo-han, Hung ağır yaralı olduğu için, göğsü dik ve başı yukarıda dans etmesinin gerçekçi olmadığından dem vurdu. Açık ki, Lin'in tercih ettiği, korkak bir dönemin çirkin yaltaklanmalarının sergilenmesiydi. Hayatlarını devrim için veren binlerce şehide karşı ne kadar iğrenç bir hakaret! Revizyonistlerin "gerçekleri dile getirmek"

Dedikleri budur işte. Bale sanatçıları bu saçmalığı açıkça geri püskürttüler. Proleter Parti disiplinine bağlı kalarak, Hung Çang-çing'in dans hareketlerini proleter dünya görüşü ve estetiğine göre çizdiler. Kahraman, her zaman başı yukarıda ve göğsü dik durur. Çeşitli dans hareketlerinde ise "yen şih tiao", "çien şih pien şen tiao - jete entrelace", "ling kung yueh - grand jete", "kung çuan-tour en l'air" ve "ping çuan-chaine", haydutlar çetesi-ni lanetlerken, sahnede özgür ve rahatça hareket eden, adeta süzülerek uçan bir kartaldır. Bu şekilde, Hung'un dansı ne olursa olsun, "tüm düşmanları yoketmeye ve hiçbir zaman boyun eğmemeye kararlı" olan bir komünistin boyuneğmez ruhunun tam ifadesini sunar.

Hung'un yaptığı danslar dizisi, devrimin gerçek mücadeleleri üzerinde temellenir, ancak sanatsal açıdan öylesine inceltilmiştir ki "daha yüksek bir düzeyde, daha yoğun, ideale daha yakın ve dolayısıyla günlük yaşamın kendisinden daha evrensel"dir. Bu danslarda, Pekin operasının, Çin halk danslarının ve geleneksel beden eğitiminin sağlıklı, ruh dolu ve esnek teknik ve metodları eleştirel bir şekilde benimsenmiştir, ve bunlar bir yandan dönüşümün gerçekleştirildiği bale özelliklerini muhafaza eden, bir yandan da zengin bir Çin ulus renkliliğiyle kaynaşmış olan bir dizi dans motifleri dağarcığı yaratılmak üzere uyarlanmıştır. Bir diğer örnek, Wu Çing-hua'nın, sınıf kınıyla yanıp tutuşarak Güney'in Tiran'ını yaptığı vahşi baskı konusunda suçladığı sahnedir. Başında, Wu'nun dans motiflerinin neler olacağı karar verilirken, karşı-devrimci Lin Mo-han, kadın kahramanın kederli, acılı olmasını gerektiğini ve yumruğunu sıkıp kaldırmasının onun karakterine hiç uymadığını iddia ederek, ümitsiz bir sabotaj mücadelesi başlattı. Eğer bu gerici görüş pratiğe geçirilmiş olsaydı, kadın kahraman hem melankolik hem boyun eğen, bitkin bir figüre dönecekti.

Bale sanatçıları bu kötü saldırıya kararlı bir şekilde karşı koydular. Yarattıkları koreografi, kadın kahramanın isyankar karakterinin canlı bir ifadesidir. Sanatçılar, sürekli düzeltme ve cilalama sayesinde, kadın kahramanın derin acıyı, müthiş nefreti, neyi seveceğini, neden nefret edeceğini ayırdetmesini sağlayan proleter yeteneğini berrakça ortaya çıkaran, bir dizi, kesin, belirli ve tipik dans hareketleri yarattılar. Örneğin, Wu, Tiran'ı yapmış olduğu vahşi baskılarla suçladığı sırada, Bölük Komutanı kendisine bir çanak hindistan cevizi sütü verirken, kollarında yara izleri görür. Wu birdenbire parmak uçlarının üzerine kalkarak, "tse şen hsi tui" figürünü yapar, giysisinin uzun kollarını sıvayarak yara izlerini açığa çıkartır. Sonra, "çan cin tun çuan" ve "pei şen kuei pu" figürleriyle,

askerlere ve sivillere döner ve yumruğunu sıktığı diğer kolunu kaldırarak, o kolundaki kanlı yaraları da gösterir. Göğsü öfkeyle dolar, ve gözleri sınıf kininin ateşiyle yanar. "Pang yueh pu - jete ferme" keskin figürleriyle, "tsu şien ping li - soutenu en tournant" a döner, ve kendisine Tiran'ın zindanlarında zincirler altında yapılan işkencelerin izlerini gösterir.

Wu'nun bu sahnede sergilediği ahenk, denge, şevkli bir tutku, keskin tezat, kesin nüanslar ve berrak hareketlerle dolu dansları, kadın kahramanın içindeki sınıf sevgisi ve sınıf kinini derin bir şekilde sergiler, toprak ağaları sınıfına olan alev alev düşmanlığını ve boyun eğmeyen isyankar kişiliğini belirginleştirir.

Kahramanların iç ve dış güzellikleri arasında birliği sağlamak için, bale sanatçıları, kahramanların iç dünyalarındaki güzelliği ortaya çıkartmak üzere hareketli pozlara özel dikkat gösterirler. Dans pozları, kahramanların sınıf karakterlerini, ideolojik bütünlüğünü ve ruhsal durumunu iletebilmenin etkili bir yoludur. Dans sırasında, sabit bir poz fazla uzun süremez, bazen sadece bir anlıktırlar. Ancak göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir poz, kahramanın en temel niteliklerini kristalleştirebilir, böylelikle seyircileri kahramanın ruhunun derinliklerine götürür ve sanatın etkisini yoğunlaştırır.

Bu balede, Hung Çang-çing ve Wu Çing-hua için, onların olumlu özelliklerini ve asil kafa yapılarını ortaya çıkartan bir dizi dans pozları yaratıldı. Örneğin Birinci Perdede, Hung kılık değiştirerek bir keşif görevi için hindistan cevizi bahçesinden geçer. Sahneye çıkar çıkmaz cesaret dolu, heybetli ve asil bir tavır içinde onu, ve eski kan emici dünyaya hançer gibi sapladığı gözlerini görürüz. Pekin Operasındaki "luang hsiang"dan uyarlanan bu pozlar serisi, bir halk ordusu neferinin özelliklerini yansıtmakta, cesaretini, keskin zekasını, kuvvetli içgüdüsünü, mantıklılığını vurgulamaktadır. Düşmana kılıcını çekip sal-

dırırken gösterdiği cesareti temsil eden diğer bazı pozlar, Güney Tiranın malikanesine gizlice girerken nasıl ustalıkla daşmanın üstesinden geldiğini, idam meydanında ölüm karşısındaki yüce kahramanlığı ve boyun eğmez iradesini yansıtmaktadır.

Bale sanatçıları, Wu Çing-hua için de onun sınıf düşmanlarına karşı nefretini ve direnişini vurgulayan "tsu çien kung çien pu liang hsiang" ve "hsien şen tan hai - attitude basse" gibi bir dizi poz yaratıldılar. "Ying feng çan çih-arabesque" deki çeşitli pozlar, Parti eğitimi altında geliştikten sonra toprak ağasının koruyucularına karşı güvenli ve üstün bir şekilde savaşırken gösterdiği olağanüstü cesareti yansıtmaktadır. Esasında, onun ve aynı zamanda Hung Çang-çing'in tüm sahnelerdeki tüm dansları, çeşitli yönleriyle proleter kahramanların komünist iç dünyasını ortaya çıkarmaktadır.

Baleyi devrimcileştirme sürecinde, derin ideolojik içeriği ifade etmek ve proletaryanın duygulandırıcı yiğit örneklerini yansıtmak için, kendine has, sağlam, dengeli ve arı pozların gerektiği saptanmıştır. Bu amacın başka türlü gerçekleştirilmesi mümkün değildir.

Proletaryanın estetiğinden hareketle, Kızıl Kadınlar Tugayı'ndaki dans dağarcığı ve pozları, işçi, köylü ve askerlerin militan yaşamını, ve Mao Zedung Düşüncesi'ni kendisine bayrak eden yeni çağın efendilerinin - proleter emekçi kitlelerin iç dünyasının güzelliğini başarılı bir şekilde yansıtarak kristalleştirmektedir. Burjuva bale de, çoğu yüzeysellik ve biçimselliğe dayanan dans hareketlerine ve pozlarına önem vermesine rağmen, hiçbir zaman böyle yüksek bir gaye edinemez. Zaten burjuvazi koreografi yaratmak için ne kadar ızdırap çekerse çeksün, ideal karakterlerinin bedbinliği, yozluğu ve gericiliğinin boş ruhunu gizleyemez. Onların, proletaryanın devrimci coşkunluğuna sahip olmaları mümkün değildir. Onların geliştirdiği tüm teknikler canlılıktan yoksundur.

Sanat alanındaki pratiğimiz, sadece Başkan

Mao'nun sanat ve edebiyattaki işçi, köylü ve askerlerin türküsünü söylemede kararlı proleter çizgisine sonsuz bir şekilde bağlı olan devrimci sanatçıların, proletaryanın yiğit karakterlerini yaratmada yoğun devrimci coşkuyla dolu olduklarını, bu yeni dans ve pozları güçlü bir canlılıkla kaynaştırabileceklerini tam anlamıyla kanıtlamıştır.

Balede, müzik dansa nazaran ikincil bir rol oynar. Müzikle dans arasındaki ilişki böyledir. İkincil bir konum, sadece esas olanı ortaya çıkartmaya hizmet eder, tersi ise geçerli değildir. Ancak ikincil olan da kendi açısından olumlu ve yaratıcı bir role sahiptir. Uygun ele alındığı takdirde, içeriğini daha etkili bir şekilde ortaya çıkartmada dansa eşlik edebilir, ve dansla birlikte proleter kahramanları şekillendirme görevini yerine getirir.

"Müzik balenin pınarbaşısıdır", "Dans müziğin yansımasıdır" vs. tüm bunlar, burjuvazinin bale konusunda kendi sınıfının ihtiyaçlarını karşılamak üzere yarattığı gerici safsatalardır. Onlar, müziği mistik ve anlaşılmasız yapar, muğlak düzenlemelerle, gerici, yoz, kaba ve çirkin siyasi içeriğini gizlemeye çalışırlar. Oldukça uzun bir süredir, "müziğin mutlak belirleyici faktör olduğu" safsatası balenin karşı konulmaz sanatsal "kriteri" olmuştur.

Kızıl Kadınlar Tugayı için müzik hazırlanırken, Lin Mo-han ve onun bir avuç karşıdevrimci revizyonist hempaları çalışmaları sabote etmek için ellerinden geleni yaptılar. Giselle adlı yoz balenin müziği gibi "lirik" olması için ısrar ettiler. Amaçları, proleter kahramanların müziksel görüntülerini burjuva "lirisizm" ile çarpıtıp çirkinleştirmekti.

Mao Zedung Düşüncesi'nin yüce sancağı rehberliğinde, devrimci sanatçılar, müziğin içeriğe, dansa, proleter kahramanların yaratılmasına hizmet etmesi gerektiğinde sebat ettiler. Proleter çizgiye sıkıca sarıldılar. Yabancı gelenekler ve dogmalardan kopup bir avuç revizyonistin tertiplemediği tuzakları boşa çıkararak, devrimci balenin müziği için proleter bir ilke ortaya koydular.

Balede müzik, içeriğin ve proleter kahramanların yansıtılmasının ortaya çıkartılmasına yardım eder. Bu görevi yerine getirebilmek için, proleter kahramanların çarpıcı müziksel görüntülerini yaratmak zorundadır. Bunda, temayı teşkil eden melodi önemli bir rol oynar. Bale müziği yazarlarken besteciler iki ilkeye bağlı kalırlar: berraklık ve sadelik. Berraklığın anlamı, melodinin kahramanların en tipik ve en asil özelliklerini ve mizaçlarını yansıtmaya zorunluluğudur. Sadelik ise melodinin kolayca anlaşılabilmesi, hatırdan kalması ve danslara uygun olması anlamındadır. Bu ilkeler temelinde, Hung Çang-çing ve Wu Çing-hua için iki ana melodi yaratıldı.

Hung Çang-çing için yaratılan melodi sade ancak tutkulu, derin ancak güçlü, proletaryanın yiğit devrimci mizacını ifade eden bir tema müziğidir.

Wu Çing-hua'nın melodisi ise yine sade fakat berrak, hareket ve güç duygusu uyandıran, boyun eğmeyen isyankar özelliğini vurgulayan, ve ezilenlerin ezenlere karşı derin nefretini yansıtan bir melodidir.

Karakterlerin tema müzikleri her zaman

kahramanlar sahneye çıkınca başlar, ve farklı çevrelere uygun olarak çeşitlemeler içerir. Altıncı sahnede, Hung Çang-çing'in ölüme gitmeden önceki yüce devrimci iyimserliğini vurgulamak üzere müziğin olumlu işlevleri bütünüyle sergilenmektedir. Fondaki geniş ve muhteşem bir müzik eşliğinde, Hung Çang-çing idam meydanına doğru yenilmez bir ruhla yürümektedir. Yüreğinde sabah güneşiyle, başı dimdik ve tebessüm ederek, sahnenin ortasında dağ gibi dururken, müzik yaylı sazlar ve harp'e yumuşak dokunuşlar yoluyla çalınmaktadır. Hung sanki kadınlar bölüğünün marşını işitir gibidir. Kanı hızla atmakta, yüreği taşmaktayken, sağ elinin yumruğuyla marşın güçlü ritmine uygun olarak tempo tutmaktadır. Boru sesleri kulaklarında çınlayarak kadınlar tugayının kaçan düşmana karşı zaferini ilan etmekte, ve gözlerinin önünde muazzam bir görüntüyü canlandırmaktadır: "işçiler ve köylüler tek bir insan gibi savaşmak üzere milyonlarıyla ayaklandı!" ve "Ormanlar, buzlu gökyüzünün altında kıpkızıl yamıyor!" Komünizmin nihai zaferine olan sağlam inancı ruhunu aydınlatmakta, iradesini güçlendirmektedir. Savaş trampetlerinin ritmi eşliğinde ölüme doğru yürürken, hayatının son anına dek komünizm için savaşmaktadır.

İkinci Sahnede, Wu Çing-hua çeşitli acıları anlatırken çalınan müzik de bütünsel bir gelişim içindedir. Hızlı davul temposu eşliğinde, toprakağası Güney Tiranına suçlamalarını getirmeye başlar. Melodideki çeşitlemeler, yaylı sazlarla çalınır. Fırtınalı, tez canlı ve güç dolu olan her nota, kadın kahramanın isyan etme ve öç alma yönündeki şiddetli isteğini, ve Güney Tiranını parça parça etme yönündeki sağlam kararlılığını güçlü bir şekilde yansıtır.

Balenin başından sonuna devam eden Kadınlar Bölüğü Marşı, halk savaşının ana müziği, devrimci militan bir birlik olan kadınlar tugayının müziksel yansımasıdır.

Kahramanların yüce zihniyetini daha da derinlemesine yansıtabilme ve baleye "Çin halkının yüreğini ısıtan taze, canlı Çin stilini ve ruhunu" verebilmek için, müzisyenler Batı orkestralarının gerektirdiği kısıtlamaları çiğnediler ve karşı-devrimci ve revizyonist Lin Mo-han ile çetesinin, sadece "tahta gibi ses" çıkarttığını iddia ederek horladıkları geleneksel Çin çalgılarını bale orkestrasından çıkartma çabalarını yerle bir ettiler.

Müziği devrimcileştirme sürecinde, Pekin operasındaki vurmalı sazlar ve diğer geleneksel halk çalgıları, dikkatli deneyler ve tekrarlanan düzeltmelerden sonra başarılı bir şekilde orkestraya dahil edildi. Batı orkestrasının geniş ses ve hacim alanı ile canlı ulusal renklerin dobraca birleştirilmesi, müziğin ifade gücünü zenginleştirir ve işçiler, köylüler ve askerler içerisinde popüler olan kendine has bir stil verir.

Berrak sınıf karakteri, kitleler içindeki popülerliği, ve geniş güncelliği ile bu müzik,

Hung Çang-çing, Wu Çing-hua ve diğer kahramanların müziksel imajlarını yaratma görevini başarıyla yerine getirmektedir. Sözüm ona "pınarbaşılığı", "ekoculuğu", ve burjuva yüzeyselliğinin ve formelciliğin diğer gerici "kuralları" nı yıkmakta ve burjuva yozluğunu silip süpürmektedir.

Sahne sanatı -dekor, ışık, kostüm, makyaj ve sahne donatımı dahil- aynı zamanda karakterlerin de yansıtılmasına hizmet eder. Sahne sanatı, karakterlerin, onların tarihsel kökenlerinin, ve içinde yaşadıkları şartların canlandırılmasına, ortaya çıkmasına yardım eder.

Kızıl Kadınlar Tugayı, burjuva sahne sanatındaki doğalcı, formelist, ve soyut yaklaşımı tamamıyla bir kenara atmış, onun yerine proleter kahramanları ve devrimci siyasi içeriği öne çıkartma ilkesini izlemiştir. Kahraman ve olumlu karakterleri yansıtırken vurgulanan, "saflık"tır. Bu, proleter kahramanların dışı vuran güzelliğini ve komünizmin yüksek ruhsal yapılanmasını etkili bir şekilde ortaya çıkartmaya yardım eder. Örneğin, İkinci Perde'nin ilk yarısı, asker ve sivillerin, kadınlar tugayının oluşturulmasını kutlamalarına ayrılmıştır. "Halk ordusu olmayan halkın hiçbir şeyi yoktur" şeklindeki güzel düşünceyi resmetmek için, bale sanatçıları Parti temsilcisi Hung Çang-çing ve önderliğindeki Kızıl Kadınlar Tugayı için uygun bir dekor hazırlamada oldukça meşakkatten geçtiler, çünkü esas kahramanın yansıtılmasını gölgeleyecek olan gürültülü renklerden bir atmosfer yaratmayı reddediyorlardı.

Doğrudur; devrimci üs alanının dekorundaki başarılı atmosfere çok özen gösterildi. Ancak Hung Çang-çing ve kadınlar bölüğünün savaşçıları sahneye girdiklerinde, sahnenin renkleri, ışıklar ve kostümler kahramanı ve onun önderliğindeki orduyu öne çıkartmak için hemen yeni bir düzenleme içine giriveriyorlar. Mavi gök ve beyaz bulutlar, bölüğün parlak kızıl savaş bayrağını vurguluyor. Köylülerin cazip şenlik giysileri Hung Çang-çing'in ve savaşçıların sade kurşuni üniformalarını, keplerindeki kızıl yıldızlarını, kızıl yakalıklarını ve kızıl kolluklarını öne çıkartıyor -"keplerimizde bir kızıl yıldız, yakalarımızda devrimin iki kızıl yıldızı"-, Başkan Mao'nun devrimci çizgisine bağlılıklarının sembolü. Yine, orduların ve sivillerin birlikte kutlama yaptıkları Dördüncü Perde'de, Hung Çang-çing, Wu Çing-hua ve diğer halk savaşçıların muazzam güzelliklerini ortaya çıkartmak üzere köylülerin kostümleri orta renklerde hazırlanmıştır.

Kostümler yaratılırken, günlük giysilerin doğal tekrarı reddedilmiş, sanat için sanat biçimciliği uğruna yaşamdan ve gerçek tarihsel koşullardan sapma yönündeki her çaba saf dışı edilmiştir. Her iki eğilimde, emekçi kitlelerin durumlarını çarpıtmaktadır. Örneğin kadınlar bölüğü, nesillerdir toprakağaları ve kapitalistler tarafından gaddarca sömürülmüş ve ezilmiş olan köylü ve işçilerin kızlarından oluşmaktadır. Bale,

düşmanın güç ve sayı açısından daha üstün olduğu zor bir dönemi içermektedir. Dolayısıyla, giydikleri kurşuni üniformalar yama doludur. Ancak bu yamalar temiz ve düzgün bir şekilde tutturulmuştur, başıbozuk ve paksaklı bir şekilde değil.

Devrimci gerçekçilikle devrimci romantikliği birleştirmek suretiyle, açık seçik, güçlü bir sınıf sevgisi ve kininden hareket eden sahne sanatı, kahramanları över, olumsuz karakterlerin çirkin taraflarını da açığa çıkarır. Beşinci Perde'de, Hung Çang-çing yoldaşın geri çekilmesi sırasında onu korurken yaralanıp bayıldığında, arka planda bulutlar toplanmaya başlar ve uzaktan gelen gökgürültüsü sesleriyle birleşir. Sonra Güney'in Tiranı ve onun gangster askerleri Hung Çang-çing'e doğru hareket ettiklerinde, Hung onları hiddetli bir kol hareketiyle kenara iter ve Tiran'a buz gibi bir öfkeli bakış fırlatır. Bu noktada, şimşek parıltıları ve gökgürültüleri, kahramanın düşmanlarından nasıl üstün olduğunu vurgularken, aynı zamanda eski dünyayı yerle bir edecek olan gücün, devrimin yaklaşan muazzam fırtınasının sembolünü oluşturur.

Ülkemizdeki ilk devrimci modern balenin başarısı, Başkan Mao'nun edebiyat ve sanattaki proleter devrimci çizgisi için büyük bir zafer, Yoldaş Çiang-çing'in titiz dikkatleri altında hazırlanmış üstün bir başarıdır. Kızıl Kadınlar Tugayı, daha çok ve daha iyi Çin baleleri için yepyeni bir yol açmaktadır. ■

Not: Kazanılacak Dünyanın 7. sayısından alınmıştır.